

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

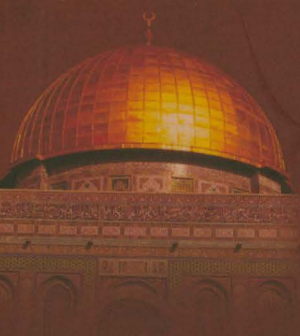
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Prof. Dr. Yusuf el-KARADÂVÎ

HER MÜSLÜMANIN
ORTAK DAVASI

KUDÜS

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Nida®

Kitabın Özgün Adı	<i>el-Kudsü Kadiyyetü Külli Müslim</i>
Yayın No/Seri	<i>15/ Karadâvî Külliyyatı:9</i>
Yazar	<i>Prof. Dr. Yusuf el-Karadâvî</i>
Çeviri	<i>İzzet Marangozoğlu</i>
Editör	<i>Recep Songül</i>
Redaksiyon	<i>Hasan Karayığit</i>
Mizanpaj	<i>M. Ali Alioğlu</i>
Kapak	<i>Ahmet Mayalı</i>
Matbaa&Cilt	<i>Step Matbaası: Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11 Bağcılar/İstanbul - Tel: 0212 4468846</i>
ISBN	<i>978-9944-0478-6-9</i>
Basım	<i>Kasım-2009</i>
Yayın	<i>Nida Yayıncılık Pazarlama İç ve Dış Ticaret Balaban Ağa Mah. Büyük Reşit Paşa Cd. Turistik İşhanı 28/43 Eminönü/İstanbul Tel : (0 212) 527 93 86 Fax: (0 212) 631 67 32</i>
Sertifika No	<i>14290</i>
Web	<i>www.nidayayincilik.com</i>
e-mail	<i>nidayayincilik@gmail.com</i>

Copyright © 2009 Nida Yayıncılık

Prof. Dr. Yusuf el-Karadâvî eserlerinin Türkçe'de tercüme ve yayın hakları, yazar tarafından Nida Yayıncılık Pazarlama İç ve Dış Ticaret'e devredilmiş olup, her hakkı saklıdır. Bunun dışında yazarın herhangi bir kişi, kurum ve kuruluşla anlaşması bulunmamaktadır. Yazarın eserleri başkası tarafından yayınlanamaz, kullanılamaz. Tanıtım dışında yapılacak kısa alıntılar hariç, yayıncının yazılı izni olmaksızın yayınlanamaz, elektronik ortamlarda kopyalanamaz, çoğaltılamaz.

Prof. Dr. Yusuf el- KARADÂVÎ

Her Müslüman'ın Ortak Davası

K u d ü s

Çeviri

İzzet Marangozolu

Prof. Dr. Yusuf el-KARADÂVÎ

İslâm dünyasının en saygın âlimlerinden biri kabul edilen Mısırlı âlim Prof. Dr. Yusuf el-Karadâvî, 1926 yılında Mısır'da doğdu. On yaşına varmadan Kur'an'ı ezberledi. Temel eğitimini Ezher'e bağlı ilköğretim okullarında, üniversiteyi de 1954 yılında *Ezher Usûlü'd-Din* fakültesinde tamamladı. 1973 yılında doktorasını tamamlayan Üstad Karadâvî, Mısır başta olmak üzere birçok Arap ülkesinde önemli görevler üstlendi.

Müslüman Kardeşler hareketine yakınlığıyla bilinen Üstad Karadâvî, mücadeleci bir İslâm âlimi olup birkaç kez hapse girdi.

Birçok önemli ve hassas konularda eserleri bulunan Üstad'ın, 150'ye yakın eseri bulunup birçok dünya dillerine çevrilmiştir. Eserlerindeki geniş ufku, Kur'an ve tertemiz Sünnet'e bağlılığı göze çarpan Üstad Karadâvî, ayrıca İslâm fıkhnın yenilenmesi ve uygulanabilir mahiyette kolaylaştırılması konusuna özellikle vurgu yapıyor.

İlerlemiş yaşına rağmen dünyadaki Müslümanların dertleriyle ilgilenen Üstad Karadâvî, bir çok ülkede konferans, sempozyum ve seminerlere katılarak İslâm'ın doğru anlaşılması için çaba sarf ediyor. Bu anlamda uluslararası düzeyde birçok kuruluş ve çalışmayı bizzat yürütmekte ya da denetlemektedir. Bunların en önemlileri şunlardır:

- Dünya Müslüman Âlimler Birliği Başkanlığı
- Avrupa Fetva Konseyi Başkanlığı
- Birçok İslâmî Finans Kuruluşlarında Denetim Başkanlığı
- İslâm Hukuku Araştırma Konseyi
- İslâm Medeniyeti Araştırma Komisyonu
- Avrupa İslâmî Etütler Merkezi
- Sünnet ve Siret Araştırmaları Merkezi

Kendisine hayırlı, sabır ve sebat dolu ömürler dilerken, onun emsâllerinin de çoğalmasını Yüce Mevla'mızdan dileriz...

İçindekiler

Takdim.....	7
Önsöz.....	11
İSLÂM'DA KUDÜS'ÜN YERİ.....	13
Kudüs İlk Kiblemizdir.....	14
Kudüs, İsrâ ve Mirâç Şehridir	15
Kudüs Kutsal Şehirlerin Üçüncüsüdür.....	16
Kudüs Peygamberlik ve Bereket Yurdudur	18
Kudüs Ribat ve Cihat Yurdudur.....	20
KUDÜS'Ü YAHUDİLEŞTİRME ÇABALARI	23
Filistinlilerin Teslimiyeti	27
Arapların Âcizliği	31
Müslümanların Zaafı ve Güçsüzlüğü	33
Amerika'nın Nüfuz ve Hegemonyası.....	36
Dünyanın Sessizliği.....	39
İSRAIL İLE ARAMIZDAKİ SAVAŞIN HAKİKATI.....	43
İsrail'e Düşmanlığımız Sami Irkına Mensup Oluşu Sebebiyle midir?.....	43
İsrail'e Düşmanlığımız Yahudi Oluşu Sebebiyle midir?	45
Yahudiler, İbrahim'in Milletine (Dinine) Hristiyanlardan Daha Yakındırlar.....	45
Yahudilerin İslâmî Dâvete Karşı Kötü Tutumu	48
Yahudilerle Mücadelemizin Gerçek Sebebi	50
İsrail ile Aramızdaki Savaşta Din Faktörü	51
YAHUDİLERİN KUDÜS VE FİLİSTİN ÜZERİNDEKİ HAK İDDİALARININ TÜMÜ BÂTILDIR.....	53
Yahudilerin Kudüs ve Filistin Üzerinde Hiçbir Hakları Yoktur....	53
Genel Bir Tartışma	54

Yahudilerin Kudüs ve Filistin Üzerinde

Tarihî Yönden Hak İddia Etmeleri.....	55
Sakin Bir Tartışma	59
İsrailoğullarının Bozgunculuğunu ve Uğradıkları	
Cezayı Anlatan Âyetler	62
İsra Suresinin İsrailoğullarıyla İlgili Âyetleri	
Hakkında Çağdaş Âlimlerin Görüşleri	63
İslâmî Fetihler	67
Siyonistlerin Osmanlı Devleti Üzerindeki Baskıları.....	68
Yahudilerin Filistin Üzerinde Dinî Yönden Hak İddia Etmeleri ..	73
Yahudilerin İddialarına Cevabımız	75
Kur'an'ın Mantiği: Yeryüzüne Sâlihler Varis Olacaktır!	82
DÜŞMANIMIZI TANIDIK MI?.....	85
Düşmanımızı Tanımamıza Yardım Eden Temel Kaynaklar	86
İŞTE DÜŞMANIMIZ!	105
Siyonizm, Emperyalizmin En Üst Aşamasıdır	119
SIYONİZM TÜM DÜNYA İÇİN BİR TEHLİKEDİR.....	125
Yahudilik Hristiyanlık Hakkında Ne Diyor?	125
Hristiyanlık Yahudilik Hakkında Ne Diyor?	128
Başkan Franklin Yahudi Tehlikesine Dikkat Çekiyor	132
AMERİKA VE İSRİL	135
ÜSTÜNDURUMDA İKEN GEVŞEYİP_BARIŞA ÇAĞIRMAYIN	141
Sözde Devlet İsrail!	142
Trajedide Yeni Bir Dönem	143
Evlatlarımıza Acıyalım	144
Talihsiz İmza Töreni	145
İki Adam ve İki Konuşma Arasındaki Fark	146
Serabın Barışı veya Barışın Serabı	147
Müslümanları Saran Tehlike: "Vehn"	148
İsrail Filistinlilerle Anlaşmak İçin Neden Acele Etti?	151
İslâmî Uyanış Asla Ölmeyecektir!.....	152
İslâm Âlimlerine Çağrı	152
TAVSİYELER	153
Dizin.....	159

Takdim

Dava Önderi Âlimler ve Kudüs

Kudüs dâvası tüm dünya Müslümanlarının ortak davasıdır. Yüce Allah'ın mübarek kıldığını bildirdiği, Müslümanların ilk kıblesini ve Resûlullah (s.a.s.)'in isra ve mirac mekânını içinde barındıran bu beldenin bugün işgal altında olmasının sebebi dünya Müslümanlarının birlik ve bütünlüğünü kaybetmiş olmasıdır. Yani mesele; Filistin'in karşı karşıya olduğu durumla veya Filistinlilerin işlemiş olduğu hatalarla değil, ümmetin genel durumuyla doğrudan irtibatlıdır. Tarihte de böyle olmuştur. Kudüs ve Mescid-i Aksa'nın durumu ümmetin aynası olmuştur.

Müslümanlar, Mescid-i Aksâ'ya ve Kudüs'e sahip çıkma sorumluluğunu kendi izzetine ve değerlerine sahip çıkma sorumluluğu olarak algılamalıdır. Bugün orada İslâm'ın ilk kıblesine iğrenç saldırılar düzenleniyor ve burası kirletilmeye çalışılıyorsa doğrudan ümmetin izzetine saldırılıyor, tüm dünya Müslümanlarının ortak onuru kirletiliyor demektir. Mescid-i Aksâ'yı kuşatmaya alarak orada Müslümanların ibadet yapmalarını engelleyen, insanlara namaz esnasında saldıran ve çok çirkin muamelelerde bulunan işgalci Siyonist, Kudüslülere veya Filistinlilere değil, tüm dünya Müslümanlarına kafa tutmaktadır. Onun bu cesareti gösterebilmesi ise kendisinin güçlü olmasından değil dünya Müslümanlarının

kendi onur ve izzetlerine sahip çıkma konusundaki zaaflarından ileri geliyor.

Müslümanların kutsal değerlerine ve bunların başında da Kudüs dâvasına sahip çıkma konusunda yeterli duyarlılığı göstermeleri bu bilinci kazanmalarına bağlıdır. İşte bu bilinci kazanmalarında onlara ilim erbabı öncülük edecektir. Müslümanların yaralarına parmak basan, onların ortak dâvalarıyla ilgilenen, bu konuda yeterli duyarlılık gösteren ilim adamları aynı zamanda dâva önderleridir. Özellikle Müslümanların dağınık halde olduğu ve yeniden vahdeti gerçekleştirmeye azamî derecede ihtiyaç duyduğu, güçlerinin dağılmış olması sebebiyle dünyanın her tarafında haksızlığa ve mağduriyete mâruz kaldığı çağımızda dâva önderi âlimlerin ehemmiyeti daha da artırmıştır. Ama ne yazık ki sayıları çok değildir.

Üstat Yusuf el-Karadavi'nin, sayıları az olan dâva önderi âlimlerin en aktiflerinden olduğunu söyleyebiliriz. Bu vasfından dolayı kendini üniversite amfilerine veya camilere kapatmayıp bütün dünyaya açılmaya, dünyanın her tarafında mağdur edilen Müslümanların sesi olmaya, bu amaçla gittiği her yerde yaralara parmak basmaya çalışmıştır. İlerleyen yaşına rağmen bugün bu konuda hâlâ çok aktif olduğunu söyleyebiliriz.

Üstat Karadavi'nin Kudüs dâvası konusundaki hassasiyeti ise kendisini yakından tanıyan herkes tarafından biliniyor. Bu hassasiyetini sadece Kudüs dâvasını tanıtmaya amaçlı çalışmalarla değil, aynı zamanda pratiğe dönük faaliyetlere imza atarak da gösterdi. Benim şahsen kendisiyle yakından tanışmam Uluslararası Kudüs Müessesesi'nin çatısı altında oldu. Bu müesseseyi kuranların ittifağıyla, Kudüs dâvası konusundaki duyarlılığı ve etkinliği münasebetiyle Üstat Karadâvi, Yönetim Kurulu Başkanlığına seçildi.

Sadece bu kurumda değil daha birçok kurumda Filistin dâvasına destek amaçlı etkinliklere öncülük ettiği, aktif rol oynadığı bilinmektedir. Onun bu konudaki gayret ve duyarlılığı tabii ki Kudüs ve Filistin dâvasının öncelik ve öneminden ileri geliyor. Bu konuda ayrıca birçok yönlendirici kitap ve yazı yayınlamıştır. Yüce Allah'tan kendisine uzun ömürler ve yaptığı bu güzel çalışmalara büyük ecirler vermesini diliyoruz.

Temennimiz onun bu güzel çabalarının, İslâm âleminin Kudüs dâvasını yeniden lââyık olduğu yere oturtmasına ve orayı işgal kirinden temizlemek için sürdürülen onurlu mücadeleye hakkıyla destek vermesine vesile olmasıdır.

Ahmet Varol

Önsöz

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Hamd Allah'a mahsustur. Selâm ise O'nun seçkin elçilerine, son peygamber Muhammed'e, yolumuzu aydınlatan hidayet önderleri Ehl-i Beyti'ne, ashabına ve onların izinden gidip hidayete erenlerin üzerine olsun.

Bu kitap '*İslâmî Uyanış Serisi*'nin onuncusudur. Kitap, her nerede olursa olsunlar Araplar ve Müslümanlar açısından son derece önemli ve hassas bir sorundan söz etmektedir ki, bu şanlı Kudüs Sorunu'dur.

Kudüs, onu yok etmek, Yahudileştirmek, Arap ve İslâmî kimliğinden soyutlamak için hedef belirleyen, plânlar ortaya koyan ve komplolar kuran amansız Siyonist tehlikenin kışkacında bulunmaktadır. Siyonistler, herkese meydan okuyarak, kimseden çekinmeyecek, düşmanlıklarını ve kararlarını ortaya koymuşlardır. Buna karşılık büyük ve geniş coğrafyasına rağmen İslâm âlemi onlara karşı çıkamamıştır. Şöyle bir atasözümüz var: "Firavun'a; 'Seni firavunlaştıran (azdıran) neydi?' diye sorulmuş o da, 'Beni yaptığımdan alıkoyacak birinin çıkmaması!' cevabını vermiştir."

Biz bu kitapta, gaflet içinde olanları uyarmak, uyuyanları uyandırmak, unutanlara hatırlatmak, korkanlara cesaret vermek, kararsız olanlara yol göstermek, hainleri ortaya çıkarmak; teslim olmayı reddeden, âcizlikten sıyrılıp şerefli ve onurlu bir yaşam olan şehadeti tercih eden mücahitlere destek olmak istedik.

Kudüs, öncelikli hakları olsa da yalnızca Filistinlilerin değildir. Ümmetten önce onu koruması gereken kimseler olmalarına karşın sadece Arapların da değildir. Aksine Kudüs, yeryüzünün doğusunda veya batısında, kuzeyinde veya güneyinde olsun, yöneten veya yönetilen, tahsilli veya tahsilsiz, zengin veya fakir, erkek veya kadın olsun bütün Müslümanlarındır. Herkes konumu ve imkânı nispetinde kendine düşen görevi yapmakla sorumludur.

O halde ey İslâm Ümmeti! Bıçak kemiğe dayanmış durumda, tehlike sirenleri de Kudüs ve Mescid-i Aksâ için çalıyor, artık uyanın!

Yüce Allah şöyle buyuruyor: *“De ki: (Yapacağınızı) yapın! Amelinizi Allah da Resûlü de müminler de görecektir. Sonra görüleni ve görülmeyeni bilen Allah'a döndürüleceksiniz de O size yapmakta olduklarınızı haber verecektir.”*¹

Prof.Dr. Yusuf el-Karađâvî
Doha – Zilhicce 1418 / Nisan 1998

¹ Tevbe, 9/105.

İslâm'da Kudüs'ün Yeri

İslâm'da Kudüs'ün özel bir yeri ve önemi bulunmaktadır. Cemaatleri, mezhepleri ve dünya görüşleri ne olursa olsun Müslümanlar bu hususta görüş birliğine varmışlardır. Bu aynı zamanda dünyanın bir ucundan diğer ucuna tüm ümmetin üzerinde ittifak ettiği bir husustur. Bütün Müslümanların, varını yoğunu ortaya koyarak Kudüs'ü ve onun kutsal değerlerini müdafaa etme ve düşmanları buradan sürüp çıkarma görevini üstlenmelerinden daha doğal bir şey olamaz.

Müslümanlar, Araplar ve Filistinliler, İsrail ile barışın caiz olup olmadığı; caizse başarıya ulaşip ulaşmayacağı konusunda ihtilaf etmiş olabilirler. Fakat, Kudüs'ün Arap ve İslâmî kimliğinin sonsuza dek korunması; İsrail'in, Arap, İslâm ve Hristiyanlığın izlerini silip şehrin tarihî dokusunu değiştirme ve şehri Yahudileştirme girişimlerine karşı gelme konusunda hiçbir zaman ihtilaf etmemişlerdir. Çünkü Kudüs'ün İslâm nezdinde büyük bir kutsallığı vardır. Kudüs aşağıda beyan edeceğimiz üzere; Müslümanların yüreğinde ve inançlarında ilk kible, İsrâ ve Miraç şehri, kutsal şehirlerin üçüncüsü, peygamberlik ve bereket diyarı, ribat ve cihad yurdudur.

• Kudüs İlk Kiblemizdir

Kudüs'ün, Müslümanlar için en büyük önemi ilk kiblemiz oluşudur. Resûlullah (s.a.v) ve ashabı bi'setin onuncu yılı namazın farz kılındığı İsrâ ve Miraç Gecesinden başlayarak Mekke'de üç yıl; hicretten sonra Medine'de on altı ay boyunca Kudüs'e yönelerek namaz kılmışlardır. Müslümanlara, yüzlerini Kâbe'ye veya Mescid-i Haram'a çevirmelerini emreden Kur'an âyetleri ininceye kadar durum bu şekilde devam etmiştir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Nereden yola çıkmış olursan ol, yüzünü Mescid-i Haram'a doğru çevir. (Siz de) nerede olursanız olun, yüzünüzü ona doğru çevirin."*¹ Medine-i Münevvere'de bu durumu açık bir şekilde kanıtlayan bir tarihî eser vardır ki o da 'Mescidü'l-Kibleteyn' (iki kibleli mescidi)'dir. Bu mescitte Müslümanlar vakit namazının bir bölümünü Kudüs'e bir bölümünü de Mekke'ye doğru yönelerek kılmışlardır. Müslümanların yeniden inşa ettikleri ve günümüze kadar ziyaret edip namaz kıldıkları bu mescit hâlâ dimdik ayakta.

Yahudiler bu kible değişikliği üzerine Medine'de büyük bir yaygara kopardılar. Kur'an, onlara, tüm yönlerin Allah'a ait olduğunu; Allah için namaz kılanların kiblelerini istediği yönde belirleyecek olanın da kendisi olduğunu söyleyerek şöyle buyurmuştur: *"İnsanlardan bir kısım beyinsizler, 'Yönelmekte oldukları kiblelerinden onları çeviren nedir?' diyecekler. De ki: 'Doğu da batı da Allah'ındır. O dilediğini doğru yola iletir.' Senin yöneldiğin yönü, Peygambere uyanları, cayacaklardan ayırt etmek için kible yaptık. Doğrusu bu, Allah'ın hidayet ettiği kimselerden başkasına ağır gelir. Allah ibadetlerinizi boşa çıkaracak değildir."*² Bunun üzerine

¹ Bakara, 2/150.

² Bakara, 2/142-143.

Yahudiler; “Müslümanların daha önceki yıllarda kibleye doğru yönelmemeleri sebebiyle kıldıkları namazlar kaybolup boşa gitti!” demeye başladılar. Bunun üzerine yüce Allah, “*Allah ibadetlerinizi –yani namazlarınızı- boşa çıkaracak değildir*” buyurarak onlara en güzel cevabı vermiştir. Zîra Müslümanlar, o namazları Allah’ın razı olduğu doğru bir kibleye yönelerek kılmışlardı.

• Kudüs, İsrâ ve Miraç Şehridir

Kudüs’ün, Müslümanlar için bir diğer önemi İsrâ ve Miraç şehri oluşudur. Yüce Allah yeryüzünde gerçekleşen İsrâ yolculuğunun bitiş ve gökyüzünde gerçekleşen Miraç yolculuğunun da başlangıç noktası olarak burayı tayin etmiştir. Yüce Allah’ın iradesiyle bu bereketli Muhammedî gece yolculuğunun yeryüzü ayağı, Peygamber’in (s.a.v) ikamet ettiği Mekke’deki Mescid-i Haram’dan başlayıp Mescid-i Aksâ’da son bulmuştur. Bu olay tesadüfen ve gelişigüzel değil, aksine ilâhi bir plân ve hikmet dâhilinde gerçekleşmiştir. Resûllerin ve Nebilerin sonuncusunun (s.a.v) kendisinden önceki peygamberlerle buluşup onlara imam olarak namaz kıldırmasıyla, dinî önderliğin, İsrailoğullarından alınıp yeni bir ümmete, yeni bir peygambere ve yeni bir Kitab’a verildiği tüm dünyaya duyurulmuş oldu: Evrensel bir ümmet, evrensel bir Peygamber ve evrensel bir Kitap! Yüce Allah şöyle buyuruyor: “*Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.*”¹ “*Âlemlere uyarıcı olsun diye kulu Muhammed’e Furkan’ı indiren Allah, yüceler yücesidir.*”²

Yüce Allah bu yolculuğun başlangıç ve bitiş yerine -adını bu yolculuktan alan- İsrâ suresinin başında açık bir şekilde işaret ederek şöyle buyurmuştur: “*Bir gece, kendisine âyetlerimizden bir*

¹ Enbiya, 21/107.

² Furkan, 25/1.

kısmını gösterelim diye kulunu Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir.”¹ Âyetin, burada övüp “çevresini mübarek kıldığımız” diye nitelendirdiği mescit, Mescid-i Haram değil, Mescid-i Aksâ'dır. Bir yerin çevresi mübarek kılınmışsa hâliyle o yer de mübarektir.

İsra ve Miraç olayı bu bereketli yerin önemini anlatan işaretlerle doludur. Cebrail (a.s); Mekke'den Kudüs'e gelirken üzerinde intikal ettiği mucize binek hayvanı 'el-Burak'ı bu kutlu mekânda bağlamıştır. Cebrail, diğer yolculuğundan, Kudüs'te ve Mescid-i Aksâ'da başlayıp yüksek semâlara Sidretü'l-Müntehâ'ya kadar devam edecek semavî yolculuğundan dönünceye kadar Burak'ı burada bulunan bir kaya (sahra)'ya bağlamıştır. Burak Duvarı ve Sahra, Müslümanlara bu yolculuktan geriye kalan önemli iki hatıradır.

Şayet Kudüs, bu yolculukta bizzat kastedilmiş olmasaydı, göğeyi yükselmek doğrudan Mekke'den de mümkün olabilirdi. Ancak bu kutsal şehre uğramak –Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerin işaret ettiği gibi- murad edilen bir iştir.

İsra yolculuğunun hikmetlerinden birisi de İsrâ'nın başlangıcıyla bitişini, yani Mescid-i Haram ile Mescid-i Aksâ'yı birbirine bağlamaktır. Bu bağlantının Müslümanların bilinç, şuur ve vicdânında oluşturduğu etki büyüktür. Çünkü her iki mescit kutsallıkta birbirine eşittir. Dolayısıyla Müslümanlar, ikisinden birini terk etmeleri hâlinde diğerini de terk etmiş olacaklardır.

• Kudüs Kutsal Şehirlerin Üçüncüsüdür

Kudüs, İslâm'ın kutsal saydığı şehirlerin üçüncüsüdür. İslâm'da ilk kutsal şehir, Allah'ın Mescid-i Haram'la şereflettiği Mekke-i

¹ İsra, 17/1.

Mükerreme'dir. İkinci kutsal şehir, Taybe olarak da anılan Medine-i Münevvere'dir. Yüce Allah'ın, Mescid-i Nebvî ile şereflendirdiği bu şehirde Hz. Peygamber'in (s.a.v) kabri de yer almaktadır. Üçüncü kutsal şehir ise Kudüs, diğer adıyla Beytül-Makdis'tir. Yüce Allah, bu şehri, çevresini mübarek kıldığı Mescid-i Aksâ ile şereflendirmiştir. Buhârî ve Müslim'in, Ebu Hüreyre ve Ebu Said el-Hudrî'den rivayet ettikleri şu sahih hadis, bu hususa açıkça işaret etmektedir. Hz. Peygamber şöyle buyuruyor: *"(İbadet maksadıyla) sefer ancak üç mescide yapılır. Bunlar Mescid-i Haram, Mescid-i Aksâ ve benim şu mescidimdir."*¹

Namazın sevabı açısından bütün mescitler eşittir. Dolayısıyla Müslüman'ın, herhangi bir mescide, fazla sevap elde etmek maksadıyla, yolculuk yapması caiz değildir. Hadiste belirtilen üç mescit hariç... Hadis-i şerifin istisna ettiği bu üç mescide başka hiçbir mescit dâhil edilemez.

Kur'an, Mescid-i Aksâ'nın önem ve bereketini, Mescid-i Nebvî inşa edilmeden ve hatta hicretten birkaç sene önce ilân etmiştir. Hadis-i şerifler de Kur'an'ın ilân ettiği bu hususu teyit etmektedir. Yukarıda zikrettiğimiz hadisten başka şu hadis de önemlidir: Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyuruyor: *"Mescid-i Aksâ'da kılınan namaz Mescid-i Haram ve Mescid-i Nebvî haricindeki mescitlerde kılınan beş yüz namaza denktir."*² Ebu Zerr'in (r.a) rivayet ettiği bir başka hadis ise şöyledir: *"Hz. Peygamber'e (s.a.v), 'Yâ Resûlallah! Yeryüzünde ilk önce hangi mescit inşa edildi?' diye soruldu. Resûlullah (s.a.v), 'Mescid-i-Haram' buyurdu. 'Sonra hangisi?' diye soruldu. Resûlullah (s.a.v), 'Mescid-i Aksâ' diye cevap verdi."*³

¹ Buhârî, 21-Kitâbu Fadlî's-Salât, Hadis No: 1189; Müslim, Kitâbü'l-Hacc, Hadis No: 1397.

² Mecmau'z-Zevâid, IV/7, Umdetü'l-Kârî, VI/280.

³ Buhârî, Kitâbu Ahâdîsî'l-Enbiyâ, Hadis No: 3401; Müslim, Kitâbü'l-Mesâcid, Hadis No: 1189-1190.

İslâm, Mescid-i Aksâ'yı kutsal mescitlerin üçüncüsü kılarken Kudüs'ü de Mekke ve Medine'ye katarak kutsal şehirlerin üçüncüsü kılmıştır. İslâm dini, bununla en önemli ilkesini ortaya koymak istemiştir. Çünkü İslâm, yıkmak ve bölmek için değil, onarmak ve tamamlamak için gelmiştir. Kudüs'ün en önemli özelliği Peygamberlik yurdu olmasıdır. Resûlullah'ın (s.a.v), Medine Yahudilerine, *"Biz Musa'ya sizden daha yakın ve hak sahibiyiz"*¹ dediği gibi, Müslümanlar Allah'ın peygamber ve elçilerine tüm insanlardan daha yakın ve hak sahibidirler.

• Kudüs Peygamberlik ve Bereket Yurdudur

Kudüs, Filistin topraklarının en önemli bölümü ve aynı zamanda kalbidir. Yüce Allah bu yeri, bereket sıfatıyla birlikte Kitab'ında beş yerde zikretmiştir:

1. Yüce Allah, İsrâ suresinde Mescid-i Aksâ'yı *"Çevresini mübarek kıldığımız"*² olarak niteleyerek methetmiştir.
2. Yüce Allah, İbrahim (a.s) kıssasını anlatırken şöyle buyurmaktadır: *"Onu da, Lût'u da, âlemler için bereketli kıldığımız yere ulaştırıp kurtardık."*³
3. Musa kıssasında, Firavun ve ordusu boğulduktan sonra İsrailoğulları hakkında yüce Allah şöyle buyurmaktadır: *"Hor görülüp ezilmekte olan o kavmi (Yahudileri) de, içini bereketle doldurduğumuz yerin doğu taraflarına ve batı taraflarına mirasçı kıldık. Sabırlarına karşılık Rabbinin İsrailoğulları'na verdiği güzel söz yerine geldi."*⁴

¹ Buhârî, Kitâbu's-Savm, Hadis No:3727; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II/359–360; İbn Mâce, Kitâbu's-Sıyam, Hadis No: 2444.

² İsrâ, 17/1.

³ Enbiya, 21/71.

⁴ Âraf, 7/138.

4. Yüce Allah, Süleyman (a.s) kıssasında, hiç kimseye vermediği mülkü kendisine verdiğini ve rüzgârı emrine sunduğunu hatırlatarak şöyle buyurmaktadır: *“Bereketli kıldığımız yere doğru, Süleyman'ın emriyle yürüyen şiddetli rüzgârı, onun buyruğuna verdik.”*¹
5. Yüce Allah, Sebe kıssasında, onları nasıl bir emniyet ve bolluk içinde yaşattığını anlatırken şöyle buyurmuştur: *“Biz onlarla o bereket verdiğimiz memleketler arasında, sırt sırta şehirler meydana getirmiştik. Ve oralarda muntazam gidiş gelişler düzenledik. (Onlara), ‘Buralarda geceleri, gündüzleri emniyet içinde gezip yürüyün’ (dedik).”*² Yüce Allah'ın burada bereketli kıldığı yerler Şam ve Filistin şehirleridir.

el-Âlûsî tefsirinde şöyle diyor: *“Bereketli kılınan memleketlerden kasıt Şam şehirleridir. Çünkü burada ağaçlar ve meyveler çok, halk da bolluk içindedir.”* İbn Abbas'a göre Beytül-Makdis (Kudüs) bölgesidir. İbn Atiyye, müfessirlerin çoğunun bu görüşte olduklarını söylemektedir.³

Tefsir âlimlerinin bir kısmına göre, Yüce Allah'ın; *“Tîn'e ve Zeytûn'a, Sina Dağı'na ve bu güvenli (emin) beldeye andolsun”*⁴ ayetlerinde kastettiği şehir, içinde incir ve zeytinin bol miktarda yetiştiği Beytül-Makdis'tir.

İbn Kesîr (rh.a) bazı imamların şöyle dediğini nakletmektedir: *“Bu üç yerden her birine yüce Allah, büyük şariat sahibi Ulu'l-azm peygamberler göndermiştir. Bu yerlerden ilki, yüce Allah'ın, İsa b.*

¹ Enbiya, 21/81.

² Sebe, 34/18.

³ el-Âlûsî, Rûhu'l-Meânî, 22/129.

⁴ Tin, 95/1-3.

Meryem'i (a.s) gönderdiği incir ve zeytin yurdu Beytü'l-Makdis'tir. İkincisi, Yüce Allah'ın, Musa b. İmrân (a.s) ile konuştuğu Sina Dağı'dır. Üçüncüsü de insanların güven içinde oldukları emin belde Mekke'dir. Bu şekildeki tefsir veya te'vil ile varılan sonuç arasında bir uyum ve bütünlük söz konusudur. Eğer 'emin belde', İslâm'ın doğduğu yere ve Hz. Muhammed'in (s.a.v) risâletine; Sina Dağı da Yahudiliğin doğduğu yere ve Hz. Musa'nın (a.s) risâletine işaret ediyorsa, Tin ve Zeytûn da Beytü'l-Makdis'te doğup orada yetişen ve meşhur öğütlerini Zeytûn Dağı'nda sunan Hz. İsa'nın risâletine işaret etmektedir."¹

• Kudüs Ribat ve Cihad Yurdudur

Kudüs, Müslümanlara göre ribat ve cihad yurdudur. Kur'an'ın Mescid-i Aksâ hakkındaki âyeti ile Peygamberimizin, bu mescitte kılınacak namazın faziletini belirten hadisi; bizlere Kudüs'ün, İslâm tarafından fethedileceğini, Müslümanların eline geçeceğini ve Müslümanların ibadet için buraya akın edeceklerini müjdelemektedir. Bu müjde gerçekleşmiş ve eski adı 'İlya' olan Kudüs, ikinci halife Ömer b. Hattab (r.a) döneminde fethedilmiştir. Kudüs Baş Patriği Sophronius, şehrin anahtarlarını komutanlardan birine değil, bizzat halifenin kendisine teslim edeceğini söyleyince Hz. Ömer (r.a) Medine'den Kudüs'e doğru duygu yüklü bir yolculuk gerçekleştirmiş ve şehrin anahtarlarını patrikten kendi eliyle teslim almıştır. Hz. Ömer, şehirde yaşayan Hristiyanlarla, tarihe 'Ömer Sözleşmesi'² olarak geçecek bir antlaşma imzalamıştır. Hz. Ömer, onlara, İslâm'ın öngördüğü can, mal, inanç ve ibadet gibi haklarını koruyacağına dair teminat vermiştir. Bu önemli vesika, Hâlid b.

¹ Tefsîrü'l-Kâsimî, XVII/9196. Müellif, İbn Kesîr'in nakletmiş olduğu bu sözlerin İbn Teymiye'ye ait olduğunu belirtmektedir.

² *el-Ahdü'l-Umerî*.

Velîd, Amr b. Âs, Abdurrahman b. Avf ve Muâviye b. Ebî Süfyân gibi İslâm komutanlarının şahitliğinde imzalanmıştır.¹

Yüce Allah, Peygamberi Muhammed'e (s.a.v) bu kutsal şehrin düşmanlar tarafından işgal edileceğini ya da işgal yoluyla büyük bir tehlide mâruz kalacağını haber vermiş olmalı ki, Peygamber (s.a.v), sürekli olarak ümmetine burayı korumalarını, düşman eline esir düşmemesi için uğrunda cihat etmelerini ve esir düşmesi hâlinde ise savaşıp onu özgürlüğüne kavuşturmalarını söylemiştir. Yine Hz. Peygamber, Müslümanlarla Yahudiler arasında gerçekleşecek savaşı da haber vermiştir. Zaferin, sonunda Müslümanlara ait olacağını, öyle ki ağaç ve taşların bile Müslümanların safında durup onlara, düşmanın saklandığı yeri söyleyeceğini müjdelemiştir.²

Ebu Ümâme el-Bâhilî'nin (r.a) anlattığına göre Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur: *"Ümmetinden bir topluluk, galip oldukları halde kendilerine Allah'ın emri (kıyamet) gelinceye kadar düşmanlarını kahretmeye devam edeceklerdir ve başlarına gelen hastalıklar dışında hiçbir düşman onlara zarar veremeyecektir."* Orada bulunanlar, *"Yâ Resûlallah! Peki, (o gün) bu kimseler nerede olacaklar?"* diye sordular. Hz. Peygamber (s.a.v), *"Beyt'ül-Makdis'te (Kudüs) ve onun çevresinde olacaklardır"* buyurdu.³

¹ Târîhu't-Taberî, Dâru'l-Maarif, Mısır, III/609.

² Burada İbn Ömer ile Ebu Hüreyre'den rivayet edilen sahih hadise işaret edilmektedir. Bkz. Sahîhu'l-Câmîi's-Sağîr, Hadis No:7414, 7427, 2977.

³ Bu hadisi Abdullah b. Ahmed rivayet etmiştir. O, *"Ben bu hadisi babamın yazısıyla naklettim"* demektedir. Heysemî şöyle diyor: *"Bu hadisi, 'babasında bulunduğu şekliyle' Abdullah b. Ahmed ve Taberânî rivayet etmişlerdir. Ravileri sikadır."* Bkz. Müsned, V/269.

Kudüs'ü Yahudileştirme Çabaları

2 Eylül 1997 tarihinde Londra'da bulunan İslâmî Araştırmalar Akademisinin ilkinin düzenlediği Kudüs konulu bir konferansa konuşmacı olarak dâvet edilmişim. Konferansa katılarak konuşmamın başında şunları söyledim:

Bu yıl (1997), birinci sorunumuz olan Filistin ve Kudüs Sorunuyla ilgili önemli anıları yoğun bir şekilde yaşıyoruz.

Bu yıl, 1897 yılında İsviçre'nin Basel kentinde Theodor Herzl liderliğinde toplanan I. Siyonist Kongrenin ve bu kongrede kurulan Dünya Siyonist Teşkilâtının yüzüncü yılıdır.

Bu yıl, Ekim 1917'de imzalanan ve Filistin'de Yahudilere millî yurt kurulmasına imkân veren Balfour Deklarasyonu'nun sekseninci yılıdır.

Bu yıl, 1948'de İsrail'in kuruluşuna zemin hazırlayan Birleşmiş Milletler'in 1947 tarihli Filistin'i bölme kararının ellinci yılıdır.

Bu yıl, 5 Haziran 1967'deki 'Altı Gün Savaşı'nda Kudüs, Batı Şeria ve Gazze'nin İsrail tarafından işgalinin otuzuncu yılıdır.

Bu yıl, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın 1977'de İsrail'i ziyaret etmesinin yirminci yılıdır. Bu ziyaret Arap Dünyasının, İsrail'e karşı sergilediği ortak tavrında bozulmalara yol açmıştır.

Bugün bizler, bu acı olayların meyvelerini topluyoruz. Bu meyvelerin en acı olanı ise İsrail'in; 250 milyonun üzerinde Arab'ın ve

bir milyarı aşkın İslâm âleminin gözü önünde Birleşmiş Milletler ve ona bağlı Güvenlik Konseyi kararlarını hiçe sayarak, günümüzde kendini yegâne güç ve ilâh olarak gören ABD'nin de desteğini alarak belirli plân ve yöntemlerle Kudüs'ü Yahudileştirme çabalarıdır.

İsrail bir 'turistik tünel' inşa etmek için Mescid-i Aksâ'nın altını kazmaya devam etmektedir. Kudüs Konferansına benimle birlikte konuşmacı olarak katılan Filistin'e bağlı Ümmü'l-Fahm Belediyesi'nin başkanı ve aynı zamanda oradaki İslâmî Hareketin lideri Râid Salâh, yapılan bu kazıları yerinde görme imkânı bulduğunu ve Mescid-i Aksâ'nın çok büyük bir tehditle karşı karşıya olduğunu, kazıların devam etmesi hâlinde Mescid'in çok yakın bir zamanda yıkılacağını söyledi.

Ben daha önce defalarca İsrail'in, mescidin ne zaman yıkılacağını bildiğini ve bu vakti kendisinin tayin ettiğini söylemiştim. İşte kardeşimizin anlattıkları bu söylediklerimi doğrulamaktadır. İsrail, Mescid-i Aksâ'nın yıkımını gerçekleştirmek ve bunu dünyaya ilân etmek için uygun zamanı kollamaktadır. Arapların ve Müslümanların bu tehlikeli durumu görmeyip kendi işleriyle meşgul oldukları bir anda ya da hiçbir şey değiştirmeyecek şiddetli tepkileri karşısında, İsrail çıkıp mescidin yıkıldığını ilân edecektir. Tüm dünya, belki de İsrail'in ya da uluslararası Siyonizm'in hazırladığı gündemleri tartıştığı bir sırada bu yıkım gerçekleşecektir.

İşte Arap ve İslâm şehri Kudüs'ün karşılaştığı tehlikeler bunlardır. Peygamberler diyarı, İsra ve Miraç yurdu, Allah'ın çevresini mübarek kıldığı Müslümanların da ciğer pasesi ve gözbebeği Mescid-i Aksâ şehri Kudüs, planlı komplolarla oldubittiye getirilerek Yahudileştirilmek isteniyor. Bu büyük İslâm Mescidi, çevresinde sürdürülen kazılar sebebiyle mutlak bir tehlikenin eşiğindedir. Bu kazıların amacı Mescid-i Aksâ'yı ortadan kaldırmak ve mescidin enkazı üzerinde iddia edilen 'heykel'i inşa etmektir.

Siyonist İsrail, hedef ve planlarını net ve açık bir şekilde ortaya koyarak kazıları sürdürmektedir. Bu kazı işlemi, cemaatleri ve dünya görüşleri ne olursa olsun, dindar olsun laik olsun, kibir ve zorbalığıyla bilinen Likud Partisi'nden olsun ya da hile ve kurnazlığıyla bilinen İşçi Partisi'nden olsun, İsrail'deki tüm Yahudi kamuoyunun onayı alınarak sürdürülmektedir.

Tüm bunlar cereyan ederken bizler hâlâ Filistin'e; devletini, mültecilerini, Kudüs'ünü ve başkentini iade edemeyecek boş bir barışı gerçekleştirmek için koşuşturup duruyoruz. Müslümanların mâruz kaldığı büyük zulme ve haksızlığa rağmen, İsrail ve Netanyahu, daha önce bize dayattıkları bu sözde barışı reddediyorlar! Ne garip bir durum ki öldürülen hakkından vazgeçti; öldüren vazgeçmiyor!!

Biz ne zaman kendimize ait bir haktan vazgeçtiysek, İsrail, çıkp kendisinin olduğunu iddia ettiği başka bir bâtılda directmeye başlıyor. İsrail her gün istediğini bizden almaktadır. Buna karşılık biz ondan sözde vaatler dışında hiçbir şey alamadık. Düşüğümüz durumu şair ne güzel dile getiriyor:

*“Sözleri darb-ı mesel oldu Urkûb¹’un
Zîra her söylediği yalandır onun
Dilek ve vaatleri seni aldatmasın sakın
Tümü yanıltmacadır temenni ve rüyaların”*

Gerçek şu ki Likud’un yönetimindeki İsrail, boş vaatleri bile bizden sakınır hale geldi. Sonra hiç kimseden korkmadan ve utanmadan takındığı bu ters tutumuyla övünmeye başladı. Hz. Peygamber’in (s.a.v), *“İlk peygamberlik sözlerinden insanların hatırında kalan, ‘Utanmazsan dilediğini yap!’ sözüdür”*² hadisi bu hususu en güzel şekilde anlatmaktadır.

¹ Darb-ı mesellere geçmiş meşhur bir yalancı.

² Buhârî, Kitâbu’l-Edeb, Hadis No: 3296.

İsrail, haksız yere büyüklük ve azgınlık taslamaktadır. Çünkü ona karşı çıkıp haddini bildirecek birilerini görememektedir.

Kuşkusuz İsrail, Nil'den Fırat'a, Lübnan'dan Hicaz'a kadar Büyük İsrail hedefiyle; menfaatleri, yayılmacı stratejisi ve bölgedeki çıkarlarıyla bağdaşan bir barışın peşindedir. Yıllardan beri 'aşamalı' siyaseti ustalıkla tatbik eden İsrail, şimdi de bu gerçeği aynı ustalıkla gizleme ve unutturma yoluna gitmektedir.

Mevcut yerel, bölgesel ve ulusal şartlar, İsrail'in, her gün tanık olduğumuz despotluk ve zorbalığına katkı sağlamıştır. Bu şartların başında Filistinlilerin 'teslimiyeti', Arapların âcizliği, Müslümanların zaafı ve güçsüzlüğü, Amerika'nın mutlak desteği ve himayesi ve dünyanın sessizliği gelmektedir.

Acaba İsrail, kendisine hizmet eden bu şartların sonsuza dek süreceğini ve rüzgârın hep onun istediği yöne eseceğini mi zannediyor?

Bizler, yüce Allah'ın evrendeki kanunlarını, tarihi ve günümüz olaylarını okuyarak dünyanın geliştiğine, çevremizdeki varlıkların hiç ummadığımız biçimde hızla değiştiğine tanık olmaktadır. Biz bu kanunu, hem Sovyetler Birliği'nin yıkılmasında hem Avrupa Birliği'nin oluşmasında hem de dünyada yeni ekonomik güçlerin ortaya çıkmasında müşahade ettik. Eskiden beri insanların söyleye geldikleri bir söz var: *"Bir durumun, aynı hâl üzere kalması muhaldir"* diye. Kur'an-ı Kerim de evrenin değişmez kanunu olarak bu hususu şöyle ifade etmektedir: *"O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz."*¹ Yüce Allah, bu âyet-i kerimeyi, Peygamber (s.a.v) döneminde mutlak bir galibiyet elde ettikleri ve *"Hak ile bâtılın ayrıldığı yani iki ordunun birbiriyle buluştuğu gün"*² diye söz

¹ Âl-i İmrân, 3/140. "

² Enfal, 8/41.

ettiği Bedir Savaşı'ndan sonra yenilgiye uğrayıp en değerli yetmiş şehidini verdikleri Uhud Savaşı sonrası indirmiştir.

• Filistinlilerin Teslimiyeti

Filistinlilerin teslimiyetine neden olan başlıca etkenler:

1. Arapların âcizliği ve onlardan bir kısmının, Amerika'nın uşağı olması sebebiyle insanların içini kaplayan acı, ızdırıp, korku ve ümitsizlik,
2. Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve İsrail'i sürekli koruyup kollayan Amerika canavarından duyulan korku,
3. Cihad yolunun, uzun, külfetli ve bu yolda verilen kurbanların fazla olması, şeklinde özetleyebiliriz.

Bu etkenlerin tümü, Filistinli yöneticilerin, İsrail'in 'toprak karşılığında barış' adı altında teklif ettiği 'aksak barış'ı kabul etmelerini hızlandırmıştır. Filistinli liderler bununla, İsrail'in 1967'de işgal ettiği Filistin, Suriye ve Lübnan topraklarından vazgeçmesi karşılığında yapılacak barışı kastediyorlar. Buna göre İsrail, sözkonusu topraklardan çekilmesi hâlinde kimse onunla çatışmayacak ve savaşmayacaktır. Aslında bunun adı 'Arap toprakları karşılığında İsrail barışı'dır.

Yani İsrail, barışın tadını çıkarmak için işgal ettiği topraklarımızı bize iade edecek! Bunun anlamı şudur ki; silah zoruyla, kan dökerek ve zulüm işleyerek gasp ettiği topraklar onun mülküymüş gibi ve bu topraklar üzerinde hak sahibiymiş gibi barışı kazanmak adına kendi (!) topraklarından vazgeçmiş olacak...

Araplar, bu çarpık ölçülere göre görüşmeleri kabul ederek İsrail'e barışı verdiler. Fakat bunun karşılığında İsrail onlara hiçbir şey vermedi. Tıpkı Mısır fıkralarında olduğu gibi kurnaz bir Kahireli,

saf bir Saîdî'ye tramvayı satarak onu nasıl kandırdıysa İsrail de hayalî bir barışla onları kandırmıştır.

Kudüs Sorunu, Yahudi Yerleşim Birimleri Sorunu, Mülteciler Sorunu ve Sınırlar Sorunu gibi büyük temel problemleri çözümsüz bırakan bir barışın ne anlamı olabilir ki?

Bu önemli problemler, bir çözüme kavuşturulmadan sürekli olarak ertelenmekte ve ancak görüşmelerin sonunda birkaç cümleyle geçiştirilmektedir. "Nihayetinde bu sorunlarla ilgili ortak bir çözüme varmadığımız takdirde durum nasıl olacak?" sorusunu hiç kimse sormamaktadır.

Gerçek şu ki Araplar tarafından muallâkta bırakılıp ertelenen bu problemler, İsrail nezdinde sürekli tazeliğini korumuştur. İzak Rabin, Oslo Barış Anlaşması'nın hemen akabinde net bir ifadeyle halkına, "İsrail halkının birleşik ve daimi başkenti, tarihî şehir Urşalim (Kudüs)'ten size geldim!" diyordu.

Yahudi yerleşim birimleri sorunu da ertelenmeksizin Filistin'in birçok yerinde devam etmektedir. İsrail küstah ve cüretkâr bir tavırla '*Ebu Ğuneym Tepesi*'nde '*Har-Homa*' yerleşim birimini inşa etmeye başladı. Aynı şekilde Doğu Kudüs'te '*Re's el-Âmûd*' bölgesinde de benzer faaliyetlerde bulundu. Filistin'deki bu Yahudi yığını günden güne genişleyip büyümektedir. Hem de toprağın asıl sahipleri olan Filistinlilere varlık hakkı bile tanımadan...

Filistinlilere ait evlerin yıkılışına defalarca şahit olduk. Çünkü İsrail, bu topraklarda Filistinlilerin evler inşa etmesine izin vermemektedir.

Bugün Filistinliler -geç de olsa- İsrail'in kendilerini kandırdığını ve oyuna getirdiğini anladılar. İsrail'in, işgal ettiği toprakların sadece cüz'î bir kısmından çekilmesi büyük bir aldatmacadan ibarettir.

Çünkü İsrail, terk ettiği bölgeleri isterse birkaç saat içinde tekrar işgal edebilir. Çünkü bütün ipler onun elinde... Filistinlilerin ise ne bir gücü ne de bir ağırlığı var! İsrail'in kendilerine takdim ettiği 'yönetim' ise bir hiçten ibarettir. İsrail'in buradaki hedefi Filistinlileri birbirine düşürmek, birini diğerine kıskırtmak ve aralarında çok şiddetli bir ihtilafı körüklemektir. Sonra da bir köşeye çekilip kardeşlerin birbirlerini öldürmelerini seyredecektir. Artık Filistinlinin elindeki tüfek, toprağını işgal eden İsrail'in göğsüne değil, kendisi gibi bir Filistinliye karşı yöneltilmiş olacaktır. Zaten İsrail'in de istediği buydu.

İsrail'in her istediği neden gerçekleşmesin ki! Filistin yönetiminden Hamas'ın uzaklaştırılması gerektiğini ve kendisiyle işbirliği yapılması halinde Hamas'ı ortadan kaldıracacağını söyleyen İsrail değil miydi? Bu, İsrail'in, Filistin tarafıyla sözde barış masasına yeniden oturmak için koştuğu birinci şarttır.

İsrail, Kudüs'ü Yahudileştirme plânını ısrarla sürdürmektedir. Bu plân yeni değildir. İsrail hedefini ve politikasını genel hatlarıyla belirlemiş, sonra da işgal ettiği topraklardan Arap, Müslüman ve Hristiyan halkı zorla sürüp çıkararak buraya Yahudileri yerleştirmiştir. Filistinlilerin bu topraklarda fizikî ve beşerî yönden tekrar varlık göstermelerinin önünü kesmiştir. Meydana gelen olayların tümü, buna tanıklık etmektedir. Arapların elinden ise eleştirmek, itiraz etmekten ve karşı gelmekten başka bir şey gelmiyor. Ancak tüm bu tepkiler hiçbir şeyi değiştiremedi. Daha önce Araplar, İsrail'in, Ebu Ğuneym Tepesinde inşa ettiği Yahudi yerleşim birimlerine itiraz etmişlerdi. Re's el-Âmûd bölgesinin işgal edilmesine de itiraz etmişlerdi. Ama bu itirazlar hiçbir şeyi değiştiremedi.

İsrail'i korkutan dâvaları uğrunda baş koyan, canlarını Allah'a satan ve ölüme aldırış etmeden kendini feda eden gençlerdir. Bu

yiğitler, düzenledikleri şehadet eylemleriyle İsrail'in ve Yahudilerin korkulu rüyası hâline gelmişlerdir. Onlar iyi biliyorlar ki demiri körelten ancak demirdir!

Bu sebeple İsrail –tüm imkânlarını seferber ederek- bu yiğitlerden intikam almaya başladı. Dr. Fethi Şikâkî'yi, mühendis Yahya Ayyâş'ı öldürdü. Son olarak Halid Meşal'i de geliştirmiş bir kimyasal silahla öldürmek istedi. Hem de Ürdün gibi müttefik bir ülkede bulunmasına aldırmaz etmeden! Bu olayda, İsrail'in hiçbir anlaşmayı ve barışı gözetmeyeceğini herkes görmüş oldu. Yüce Allah kendilerinden önceki ataları hakkında şöyle buyuruyor: *“Onlar, kendileriyle antlaşma yaptığın halde hiç çekinmeden her defasında anlaşmayı bozan kimselerdir.”*¹

Yahudiler çok eskilerden beri sivillerden, politikacılardan ve bilim adamlarından kendilerine karşı çıkan, kendilerini eleştiren, hile ve oyunlarını ortaya çıkaranları hep öldürmüşlerdir. Lord Moyne'u, Kont Folke Bernadotte'yi ve İslâmî düşünür Dr. İsmail el-Farukî ve eşi Luis Lamia el-Farukî'yi hunharca katleden onlardır. Olaylar böyle diyor! Hâlâ tehditler savurmaya ve kendilerine muhalif sözler sarf eden kimselerin gözünü korkutmaya devam etmektedirler. Özellikle Nazi Soykırımını anlatan akademik tezlerin ve ilmî araştırmaların bu tehdit ve baskılardan fazlasıyla nasibini aldığını görüyoruz. İsrail, bu alanda araştırmaları bulunan yazarları sorguya çekmekte, onları sıkıştırmakta ve sürekli tehdit etmektedir. Bunlardan biri de ünlü Fransız düşünür Roger Garaudy'dir.

Mücahit Filistin halkının yüreğini, direniş azmini ve fedakârlık ruhunu taşımaya devam eden bu yiğitler, kutsal toprakları ve Mescid-i Aksâ'yı özgürlüğüne kavuşturmak için hayatını, sahip oldukları en değerli varlıklarını feda eden mümin kimselerdir. Bunlar

¹ Enfal, 8/56.

İslâmî Direniş Hareketi (HAMAS)'a mensup yiğitler ve onların yanında durup bu şanlı cihada destek veren halkın onurlu evlatlarıdır. Bunlar, cennet karşılığında canlarını Allah'a satan, Allah yolunda tüm belâ ve musibetleri göğüsleyen, zindanlara atılan, işkencelere mâruz kalan fakat sabır, azim ve kararlılığından hiçbir şey yitirmeyen yiğitlerdir. *“Onlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı ne gevşeklik gösterdiler, ne boyun eğdiler. Allah, sabredenleri sever. Onların tek söyledikleri şuydu: Ey Rabbimiz! Günahlarımızı ve işimizdeki aşırılıklarımızı bağışla; ayaklarımızı sabit kıl; kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!”*¹

Kanaatimce Filistinlerin içine sürüklendikleri bu teslimiyet hâli uzun sürmeyecektir. Çünkü bardak taşı, düşman haddi aştı, sabır da tükenmeye başladı... Bu yiğitlerin önünde baştan sona kadar, tüm Filistin'i içine alan intifadayı, olduğundan çok daha güçlü bir şekilde başlatmaktan başka yol kalmadı. Başlayacak bu yeni dönem, yönetimin halkla kaynaşmasını ve birbirine kenetlenmiş tek bir saf hâlinde düşmana karşı koymalarını zorunlu kılmaktadır. Şair'in dediği gibi;

*“Mızrak ucundan başka binek yoksa eğer
Zorda kalana ancak ona binmek düşer”*

• Arapların Âcizliği

Gördüğümüz ve somut bir biçimde hissettiğimiz Arapların âcizliğine gelince; diyoruz ki bu âcizlik, onların kaçınılmaz kaderleri değildir ve bir an evvel sona ermesi gereken tehlikeli bir durumdur. Bu âcizliğin en önemli nedeni Camp David Anlaşmasıyla birlikte Arap ülkelerinde baş gösteren ayrılıktır. Bu anlaşma Mısır'ın,

¹ Âl-i İmrân, 3/146–147.

İslâm ümmetinden kopmasına neden olmuştur. Burada dikkat çekmek istediğim hususlardan biri de Arapların daha önce İsrail'e karşı savaştan Mısır'ı yalnız bırakıp desteklememeleriydi. Oysa Mısır, İsrail'le yaptığı dört büyük savaşı Filistin için göğüslemiş ve bu savaşlarda malî ve insanî yönden büyük kayıplar vermiştir.

Arap ülkeleri arasındaki bu ayrılık İkinci Körfez Savaşı'ndan sonra daha da arttı. Bu savaş Arap dünyasını darmadağın etti. Körfez savaşıyla birlikte Araplar, aralarındaki dayanışmayı, birlik ve beraberlik ruhunu yitirdikleri gibi mallarını da kaybettiler. En zengin bile borçlu duruma düştü. Birçoğu irade özgürlüğünden ve bağımsız karar almaktan yoksun hâle geldi. Bu öyle bir boyuta ulaştı ki toprakları bile işgal edildi. Tüm bunlar, Arapların üzerine indirilen tek bir darbeye meydana geldi. Bu savaştan tek karlı çıkan İsrail, Amerika ve müttefik ülkeler oldu. Bunlar, eski silahlarından topraklarımızda kurtulma imkânı bulmuş, modern silahlarını insanlarımız üzerinde denemiş, paramızla ve rızamızla yurtlarımızı yağmalamış, evlerimizi yerle bir etmiş, sonra da yine kendi paramızla ülkemizde bir 'inşaat hamlesi' başlatmışlardır!

Arap dünyasında daha önce hiç görülmemiş bir parçalanma ve belirsizlik hâli baş göstermişti. Öyle ki bölgede yabancı güçlerin varlığını reddedenler, Irak'ın Kuveyt'i işgalini onaylamış oluyordu. Amerika'nın ve Batının askerî müdahalesini, Kuveyt'in özgürlüğü için gerekli görenler bir bakıma Irak'ın yıkımına ve bu yıkımı gerçekleştiren yabancı güçlerin bölgedeki işgaline destek vermiş oluyorlardı!

İşgali kabul etmeyen ve düşmanların bölgeden tahliyesini isteyen; yabancıların bölgedeki müdahalesini ve hâkimiyetini tamamen reddeden orta yollu görüş ne yazık ki kayboldu. Ancak Mısırlı bir grup âlim ve düşünür, el-Ahrâm ve diğer gazetelere verdikleri

demeçlerde bu yöndeki tepkilerini ortaya koymuşlardır. Bunlardan birisi de haftalık kaleme aldığı köşe yazılarında, Irak işgaline ve işgalcilere karşı tepkisini açıkça ortaya koyan büyük yazar *Fehmi Hüveydî*'dir.

Arap dünyası o uğursuz günden beri çatlamış bir bina olarak kaldı. Ne yazık ki bugüne kadar bu binayı restore edecek biri çıkmadı. Akıl sahiplerinin, sonsuza dek boyunduruğunda kalamayacağımız bu krizin bir an önce atlatılması yönündeki çağrılarına rağmen... Dinî, millî ve ahlâkî değerlerin yanı sıra varlığımız, geleceğimiz ve ümmetin ortak maslahatı, bu krizin sona ermesini zorunlu kılmaktadır. Artık bölünmüş ve dağılmış küçük varlıklara yer kalmayan bu âlemde varlığımız ve geleceğimiz tamamen buna bağlıdır. Bu nedenle tarihte bölünmelere uğrayan Avrupa Birliği ülkelerinin karşılıklı menfaatleri gereği aralarındaki bütün anlaşmazlıkları, savaşları ve intikamları bir kenara atıp geçmişe çizgi çektiklerini yahut bunları tamamıyla reddettiklerini gördük.

Tüm bunlara rağmen bugün bizler, göz ardı edilemeyecek olumlu gelişmelere şahit oluyoruz. Bu da hiç şüphesiz tüm Arap âleminin, Irak'a askerî müdahalede bulunmak isteyen ABD'nin karşısında durmasıdır. Arapların, kendini ilâh gibi gören Amerika'nın karşısında durması bizlere bu ümmetin asla ölmeyeceğini göstermektedir.

• Müslümanların Zaafı ve Güçsüzlüğü

Nasıl ki Arapların âcizliği devam etmeyen ârizî bir durum ise Müslümanların zaafı da ârizîdir. Müslümanların içine düştükleri bu durum, hastalığın sağlıklı bir vücuda bulaşması gibidir. Bünye tedavisiyle tekrar eski sağlığına döndüğü gibi ümmet de şifa bulup eski gücüne kavuşacaktır.

Tarih boyunca bu ümmete öyle hastalıklar ve felâketler isabet etti ki, düşmanlar bu ümmetin yok olup gittiğine kesin gözüyle bakmışlardı. Ancak bu ümmet –içinde bulunduğu musibet ve felâketlerden- altının, ateşten çıktığı gibi olduğundan daha parlak ve daha berrak bir şekilde çıkmayı başarmıştır.

Bu ümmet zayıf düştüğü, yer yer bölünmeler yaşadığı ve hükümdarlarının, gaflet içinde olduğu bir dönemde batıdan Haçlı Savaşları, doğudan Tatar saldırılarına mâruz kalmıştır. Müslümanlar ilk önce bir bir kalelerinin düşüşüne şahit oldular. Sonra işgalciler, halkı istedikleri gibi yönetmeye başladılar. Kendileri için küçük devletler ve emirlikler kurdular. Mescid-i Aksâ, tam doksan yıl Haçlıların elinde esir kaldı.

Sonra Allah, aslen Arap olmayan fakat Arap kültürünü İslâm'la tanıyan bazı kimseleri ortaya çıkardı. Bir Türk olan İmadüddin Zengi ve oğlu Nureddin Mahmud, bir Kürt olan Selahaddin el-Eyyûbî, Memluk Sultanlarından Seyfüddin Kutuz ve Zahir Baybars bunlardandı.

Sonunda Haçlılar, büyük bir hayal kırıklığı içinde çekip gittiler. Tatarlar ise bölükler hâlinde Allah'ın dinine girdiler.

Modern çağda, yayılmacı batı sömürgeciliği, Endonezya'dan Fas'a kadar uzanan İslâm diyarını işgal etmeye başladı. Generalleri, siyasi önderleri, misyonerleri ve oryantalistleri, sonsuza dek bu topraklara hükmedeceklerini zannettiler. Hatta bazıları bu toprakların bir bölümünü –örneğin Cezayir'i- kendi topraklarından bir parçaymış gibi görmeye başladılar. Benimsemiş oldukları İslâm, bu ülkelerde yaşayan Müslümanları uykudan uyandırdı. Onları tetikleyip harekete geçirdi. Böylece her ülkede kurtuluş mücadelesi başladı. Bu uyanışın ve düşmana karşı yürütülen silahlı mücadelenin en önemli tetikleyicisi İslâm dini idi. İşgalcilere karşı verilen son savaş, 1954'te Cezayir'de başlayan ve 1961'de Cezayir'in bağımsızlığıyla sonuçlanan kurtuluş mücadelesidir.

Peygamber (s.a.v) ümmete isabet edecek zaafın sebeplerine dikkatimizi çekmiş ve bizlere, bunların psikolojik ve ahlâki sebepler olduğunu açıklamıştır.

Sevban'dan (r.a.) rivayet edildiğine göre Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur: *"Yakında milletler, yemek yiyenlerin (başkalarını) çanaklarına (sofralarına) dâvet ettikleri gibi size karşı (savaşmak için) birbirlerini dâvet edecekler."* (Orada bulunanlardan) biri, *"Bu o gün bizim azlığımızdan dolayı mı olacak?"* dedi. Resûlullah (s.a.v), *"Hayır, aksine siz o gün kalabalık fakat selin önündeki çerçöp gibi zayıf olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın gönlünden, sizden korkma hissini soyup alacak, size de 'vehn'i musallat edecek" buyurdu. Yine bir adam, "Vehn nedir, ya Resûlallah?" diye sorunca, Hz. Peygamber, "Dünyayı sevmek ve ölümü istememektir" buyurdu.*¹

O halde zaaf ve güçsüzlüğün sırrı, dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir. Ümmet içindekini değiştirdiğinde, dünyayı da en büyük derdi ve gayesi olmaktan çıkarıp ölüme aldırış etmediğinde, yüce Allah onu değiştirecek ve ona zayıflık yerine güç ve izzet; hezimet yerine de zafer ve otorite ihsan edecektir.

Ben bunun alâmetlerinin belirdiğini ve bu alâmetlerin, akılları mârifetle, kalpleri imanla yenileyen ve erkeğiyle kadınıyla ümmetin gençlerine hayat veren günümüz İslâmî uyanışında tecelli ettiğini görüyorum. Çorak topraklar, yağmurla hayat bulup çift çift görkemli güzel meyveler verdiği gibi bu alâmetler, ümmet için güzel sonuçlar doğuracaktır.

¹ Ebu Dâvûd, Sünen, Kitâbu'l-Melâhim, Hadis No: 4297; Ahmed b. Hanbel, Müsned, Hadis No: 22460, VIII/327.

Daha önceki çalışmalarımızın birinde¹ İslâm ümmeti'nin güç, gelişme ve önderlik vasıtalarını bünyesinde barındırdığını, bir buçuk milyar insanıyla beşerî zenginlikleri; dağları, ovaları, mâdenleri, denizleri ve nehirleriyle maddi zenginlikleri ve kıtaların kesiştiği, medeniyetlerin doğduğu ve peygamberlerin gönderildiği topraklarıyla kültürel zenginlikleri ihtiva ettiğini belirtmiştik. Bu topraklarda, Arap İslâm medeniyetinin yanı sıra Mısır, Fenike, Asur, Babil ve Pers medeniyetleri doğdu. Yine İslâm, Hristiyanlık ve Yahudilik gibi üç büyük semavi risâlet de burada doğdu.

Tüm bunların yanında bu ümmetin diğer milletlerden ayrıldığı büyük ruhanî zenginlik de oldukça önemlidir. İslâm ümmeti, İslâm'ın yüce değerleriyle özdeşleşen kapsamlı, dengeli ve köklü bir risâletin sahibidir.

Ülkesi ve halkıyla bazı Müslümanların, ilerleme kaydederek ümmeti saran geri kalmışlığın zincirlerini kırmaya çabaladıklarını görüyoruz. Bu ümmetin bazı halkları ve ülkeleri ilerleme kaydedip ümmetin uzun süre içinde bulunduğu geri kalmışlığın zincirlerini kırmaya çabaladığını görüyoruz. Bugünün yarını mutlaka vardır. Yarın ise bekleyeni için oldukça yakındır!

• Amerika'nın Nüfuz ve Hegemonyası

Amerika, nüfuz ve hâkimiyet kurarak dünyaya tek başına hükmetmek istemektedir. Çünkü ABD, uluslararası arenada menfaatleri ve istekleri doğrultusunda kendini tek kutup ve tek güç olarak görmektedir. ABD, kimsenin göz ardı edemeyeceği veya karşı gelemeyeceği; aksi halde ekonomik, siyasi ve hatta gerekirse askeri yaptırımlarla karşı karşıya kalacağı hedef ve isteklerine hizmet

İslami Uyanış Serisi'nin sekizincisi olan "*el-Mübeşşirât Bintisâri'l-İslâm*" adlı kitabımıza bakınız.

etmeleri için Birleşmiş Milletleri ve ona bağlı birim ve müesseseleri ortaya çıkarmıştır. Bununla birlikte Amerika'nın bu nüfuz ve hâkimiyeti, asla insanlığın kaçınılmaz kaderi değildir. Bilakis dünyanın belirli süreçlerde mâruz kaldığı bu durumun değişebileceği unutulmamalıdır.

Sünnetullah gereği güçlü, sonsuza dek güçlü kalmayacağı gibi, zayıf da sonsuza dek zayıf kalmayacaktır. Güçlüyken zayıf düşenlere tanık olduğumuz gibi, zayıfken güç kazananlara da tanık olduk. Üstünken zillete düşen, zelilken de üstün duruma gelen nice kavimler gördük. Gerek tarih gerek günümüz buna dair örneklerle doludur.

Yüce Allah'ın yarattıkları üzerindeki adalet ve hikmeti, mutlak olarak kullarını hegemonyası altına alacak ve ona zulmedecek bir güce izin vermemesidir. Bilakis yüce Allah, sünneti gereği, dışarıdan gelecek tehlikelere karşı insanlar içinde savunma melekesini yerleştirmiştir. Bu yolla insanlar, karşıdakinin kendilerine uyguladığı zulüm ve kötülüğü defetme yoluna gitmişlerdir. Öyle olmasaydı tağutlar ve zorbalar, onlara musallat olup onları öldürürlerdi. İnsanlar bir daha onların eziyet ve işkencelerinden asla kurtulamazlardı. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Eğer Allah'ın insanlardan bir kısmının kötülüğünü diğerleriyle savması olmasaydı, elbette yeryüzü fesada uğrardı. Fakat Allah, âlemlere karşı lütuf sahibidir."*¹ *"Eğer Allah, bir kısım insanları diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi, mutlak surette, içlerinde Allah'ın ismi bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler yıkılır giderdi."*²

Yüce Allah'ın bu değişmez sünneti doğrultusunda komünist Sovyetler Birliği, uzun yıllar Amerika ve Avrupa kapitalizmine karşı

¹ Bakara, 2/251.

² Hacc, 22/40.

direndi. Bu durum sindirilmiş ölkelerin ve zayıf halkların yararlandığı bir denge hâli meydana getirdi. Her ne kadar iki taraf –komünizm ve kapitalizm- zalim olsa da Yüce Allah zalimi zalimle savmıştır. Şair şöyle diyor:

*“Hiçbir el yoktur ki onun üzerinde Allah'ın eli olmasın
Hiçbir zalim yoktur ki başka bir zalimle cezalandırılmış olmasın.”*

Müslümanlar da Allah'a şöyle diyerek dua ediyorlardı: “Allah'ım, zalimleri başka zalimlerle meşgul et ve bizleri onların zulmünden kurtar!”

Şöyle bir atasözümüz de var: “Kedi ile fare barışırsa bakkal dükkânı harap olur!”

İnsanlığın –özellikle mustaz'af olanların- maslahatı, zalim güçlerin kendi aralarında anlaşmazlığa düşmesi ve menfaatlerinin çakışmasıdır. Aksi halde zalimlerin birlik olması, bu maslahatı tamamen ortadan kaldıracaktır. Çünkü onların ittifak etmeleri felâket, ihtilaf etmeleri ise rahmettir. Fakat zalimlerden birinin, diğer zalimleri nüfuzu altına alıp tüm hasımlarını ortadan kaldırması asla insanlığın maslahatına değildir.

Yüce Allah'ın sünneti gereği Amerika ile çatışacak ve onu hezimete uğratacak ve onun yeryüzünde fesat çıkarmasına engel olacak büyük bir güç ya da yeni bir kuvvet elbette doğacaktır. Belki de son Rus-Çin ittifakı bu yeni gücü müjdelemektedir. Henüz Amerika'yla boy ölçüşecek seviyede olmasa da –en azından- ABD'nin baskın durumda olan teknolojisi ve ekonomisi karşısında bu iki devletin beşerî ve askerî açıdan büyük bir güç teşkil edeceğini unutmamalıyız.

Amerika'nın tek kutuplu süper güç statüsü devam etmeyeceği gibi sürekli ve alenî olarak sürdürdüğü ahlâk ve insanlık dışı olan ve

hiçbir mâkul gerekçesi olmayan İsrail taraftarlığı da aynı şekilde devam etmemelidir. ABD'deki Yahudi lobisinin güdümündeki geniş medya ağının etkisiyle, gerçeklerden uzak tutulan Amerikan halkının, bir gün şüphelerden ve saptırmalardan uzak bir şekilde hakikatleri apaçık göreceklerini ümit ediyorum. İşte o zaman bu halk, mazluma karşı zalimle, işgale uğrayana karşı işgalciyle, ev sahibine karşı hırsızla asla birlikte olmayacaktır.

• Dünyanın Sessizliği

Bir başka etken de dünyanın sessizliğidir. Gerçekte bu etken Amerika'nın dünyaya egemen olmasının bir sonucudur. Bunu canlı tutan bir diğer husus ise hak sözü söyleyecek, kınayıcının kınamasından ve zalimlerin zulmünden çekinmeyecek güçlü önderlerin bulunmayışıdır. Dünya âdeta tüm yönetim birimleriyle ABD'nin yönettiği bir köye dönüşmüş durumdadır!

Durum öyle bir hâl almış ki Avrupa bile –Fransa gibi Amerikan siyasetini bazen reddeden devletlerine rağmen- dünyanın siyaseti ve büyük sorunları üzerinde etkisini yitirmiş bulunmaktadır.

Ne olduysa bağlantısız ülkelerin bile sesi duyulmaz oldu. Bu ülkelerin ne bir adı ne de bir varlığı kaldı.

Altı milyarı aşkın insanıyla dünya, satranç tahtasında Amerika'nın gönlünce oynayıp durduğu taşlara dönüştü. Amerika umursamaz bir tavırla fil, at, kale ve hatta vezir-şah demeden bu oyunu sürdürmektedir. O, bu oyunda dilediği zaman istediğini sağ bırakmakta, istemediğini de öldürmektedir.

Dünya, sonsuza dek Amerika'nın kuklası olarak kalmayacağı gibi, dünyanın bu sessizliği de asla uzun sürmeyecektir.

Aynı şekilde türü ve menşei ne olursa olsun İsrail'e hizmet eden tüm faktörler de sonsuza dek devam etmeyecektir. Zîra, za-

man her şeyi değiştirmekte ve dünya her gün bu değişimden nasi-bini almaktadır. Bir şeyin değişmeden aynı hâl üzere kalması mu-haldir. Yüce Allah ne kadar da güzel buyuruyor: *“O günleri biz in-sanlar arasında döndürür dururuz.”*¹

Bunu müjdeleyen gelişmelerden biri de Uluslararası Adalet Divanı'nın Libya'ya karşı bir komplo niteliğinde olan 'Lockerbie Davası' ile ilgili kararını gösterebiliriz. Mahkemenin söz konusu kararı, ABD ve İngiltere'ye vurulmuş büyük bir tokattır. Şüphesiz Libya'nın da siyasi zaferidir. Karar, vicdan sahiplerinin ölmediğini, dünyada korkusuz ve asla satın alınamayan hür insanların bulunduğunu bizlere göstermiştir.

Bazı siyasîler, biz İslâm âlimlerinin, olaylara 'duygusal' açıdan baktığımızı gerçeklere sırt çevirip rüyalara ve temennilere sarıldığımızı iddia etseler de biz bu töhmetlerden uzağız. Ali b. Ebî Tâlib, oğluna –Allah her ikisinden razı olsun- diyor ki: *“Sakın ümide da-yanıp bekleme! Bu ancak ahmakların işidir.”*

Şair de şöyle diyor:

“Asla kulu olma ümidin

O sermayesidir iflas edenin”

Onlara şunu demek istiyorum: Hayal kurmak ve ümit etmek, yaşayan her insanın hakkıdır. Kişinin hırsı ve gayreti ölçüsünce sözkonusu hayal ve ümitleri, büyük veya küçük olacaktır.

Hem neden hayallerimiz ve ümitlerimiz olmasın ki! Bizden önce Yahudiler hep devletlerini kurma hayaliyle yaşadılar. Sonunda hayaliyle yaşadıkları devleti gelip topraklarımızda kurdular. Hem de bu devletin daha önce topraklarımızda hiçbir hayat emaresi yokken... Yahudiler, dünün hayalleri, bugünün gerçekleri olana dek çabalayıp durdular.

¹ Âl-i Imrân, 3/140.

Düşmanımıza üstün gelme, topraklarımızı ve haklarımızı iade etme hayaliyle yaşamının ne sakıncası olabilir ki? Varlık âleminin mutlak hakikatleri, tarihî olaylar ve yüce Allah'ın kâinattaki kanunlarının tümü bizi desteklemişken, dünün hayallerini, bugünün gerçeklerine dönüştürme adına neden bizim böyle bir çabamız olmasın?

Tek eksiğimiz, direnme ve mücadele isteği, içinde bulunduğumuz ümitsizlik ve güçsüzlükten kurtulmak ve zillet içinde yaşamaya rıza göstermemektir. Yapmamız gereken, düşmanın karşısına çıkıp var gücümüzle 'Hayır!' diye haykırmaktır.

Aynı anda ve hep birlikte haykırmalıyız ki düşmanlarımız korkudan titreyip yürekleri paramparça olsun. Bugün tek istediğimiz, nefislerimizin içinde bulunduğu zaafı yenerek yüce Allah'a tam bir kararlılıkla dayanmamız ve O'nun, *"Siz üstün durumda iken gevşeyip barış istemeyin. Allah sizinle beraberdir. O amellerinizi asla eksiltmeyecektir"*¹ buyruğunu yerine getirmemizdir.

¹ Muhammed, 47/35.

İsrail İle Aramızdaki Savaşın Hakikati

Burada birçok insanın -bilhassa Müslümanlardan dindar olanların- zihninde çoğu zaman şüphe ve karmaşıklığa yol açan önemli bir hususu açıklamak istiyorum: İsrail'in, Siyonizm propagandasını yürütürken uluslararası kamuoyunu –özellikle de Batıyı- safına çekmek için çoğu zaman bu hususu lehine kullandığını görüyoruz.

Şüphesiz bu husus, Yahudilerle aramızdaki savaşın sebebi ve hakikati ile ilgilidir. Acaba Filistin'de, İsrail Devletinin kurulduğu 1948 öncesinden günümüze kadar devam eden Yahudilerle aramızdaki savaşı tetikleyen bu sebepler nelerdir?

- **İsrail'e Düşmanlığımız Sami Irkına Mensup Oluşu Sebebiyle midir?**

Acaba Arap ve Müslümanlar olarak İsrail'le aramızdaki savaş ve düşmanlığın sebebi, sırf onun Sami ırkına mensup bir devlet oluşundan mı kaynaklanıyor?

Müslümanlar, şu iki sebepten dolayı böyle bir düşüncüyü akıllarına getirmekten yahut dillendirmekten uzaktırlar:

1. Yahudiler gibi biz de –Arap olarak- Sami ırkından geliyoruz. Bu hususta İsrailoğulları ile amcaoğullarıyız. Eğer onlar İsrail (Yakub) b. İshak b. İbrahim'in –Allah'ın selâmı üzerlerine olsun- oğulları ise biz de İsmail b. İbrahim'in (a.s) oğullarıyız.

İsrail, soy yönünden bize üstünlük taslayamayacağı gibi bizi Batı'nın nazarında Samiliğin düşmanı olarak da gösteremeyecektir. Çünkü İsrail bu söylemini, siyasetine muhalif olan yahut ahlâk dışı düşmanca tutumlarını eleştiren herkese karşı bir tehdit unsuru olarak kullanmaktadır.

Kur'an-ı Kerim, İbrahim'in (a.s) oğulları olarak Müslümanları göstermektedir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"O, sizi seçmiş ve dinde babanız İbrahim'in dini olarak, üzerinize herhangi bir güçlük yüklememiştir."*¹

2. Müslümanlar, inanç esasları ve düşünce değerleri itibariyle evrensel ve insancıl olup asla hiçbir ırka veya soya karşı değildirler. Dinleri onlara tüm insanlığın bir tek aile olduğunu, bu ailenin de Âdem'den geldiğini ve ortak paydanın Allah'a kulluk olduğunu öğretmektedir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır."*²

Yüce Peygamberleri (s.a.v) de onlara şöyle buyurmaktadır: *"Ey insanlar, Rabbiniz bir, babanız birdir. Hepiniz Âdem'e mensupsunuz. Âdem ise topraktandır."*³

Günümüzde Yahudilerin tümü –iddia ettikleri gibi- Sami ırkına mensup değildirler. Hazar Yahudileri gibi çeşitli ırklardan birçok millet sonradan Yahudiliği benimsemişlerdir. Bu gayet doğaldır. Çünkü Yahudilik bir dindir, asla ırk değildir.

¹ Hac, 22/78.

² Hucurat, 49/13

³ Ahmed ve Tirmizî bu hadisi Ebu'n-Nadra'dan nakletmişlerdir. El-Heysemî, hadisin senedindeki ravilerin Buharî'nin ricali olduklarını belirtmektedir.

• İsrail'e Düşmanlığımız Yahudi Oluşu Sebebiyle midir?

Samilik, İsrail'e karşı düşmanlığımızın ve savaşımızın bir sebebi değilse, aynı şekilde din olması hasebiyle Yahudilik de bir sebep değildir.

Müslümanlara göre Yahudilik, kendilerine kitap gönderilmiş semavî dinlerdendir. Yüce Allah bu dini tebliğ etmek üzere Hz. Musa'yı (a.s) içinde hidayet ve nur bulunan Tevrat ile İsrailoğullarına göndermiştir. O, Ulu'l-azm peygamberlerden idi. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"(Allah), "Ey Musa" dedi, "(sana) âyetler vahyederek ve (seninle) konuşarak seni insanların başına seçtim. Sana verdiğimi al ve şükredenlerden ol. Nasihat ve her şeyin açıklamasına dair ne varsa hepsini Musa için levhalarda yazdık. (Ona), 'Bunları kuvvetle tut, kavmine de onun en güzelini al-malarını emret' (dedik)."*¹

Kur'an-ı Kerim, Yahudi ve Hristiyanlar hakkında bir yakınlık ifadesi olan "Ehl-i Kitab" ibaresini kullanmış ve onlara kendilerine gönderilen Tevrat ve İncil sebebiyle "Ey Ehl-i Kitab!" şeklinde hitap etmiştir. Kur'an, bu hitabıyla onlara –dinlerini tahrif edip sapmalarına rağmen- aslında bir semavî dine mensup olduklarını hatırlatmak istemiştir.

• Yahudiler, İbrahim'in Milletine (Dinine) Hristiyanlardan Daha Yakındırlar

Daha da ileri giderek diyorum ki; birçok hususta Yahudiler – dini açıdan- Müslümanlara Hristiyanlardan daha yakındırlar. Bunun sebebi Yahudilerin, İbrahim'in (a.s) dinine itikat ve şeriatla, Hristiyanlardan daha yakın olmalarıdır.

¹ Âraf, 7/144-145.

Hristiyanlar, dinin temel esaslarının çoğunu tahrif edip değiştirirlerken, Yahudiler, peygamberlerin atası İbrahim'in (a.s) dininden devraldıkları mirasın bir kısmını muhafaza etmişlerdir.

Yahudiler, Hristiyanların 'teslis' inancına inanmazlar. Onlar, Hristiyanların İsa'yı (a.s) ilâhlaştırdıkları gibi Musa'yı (a.s) da ilâhlaştırmazlar.

Fakat Yahudiler, yaratıcıyı yarattıklarına benzetme yanlışına düşmüşlerdir. Tevrat'ın ulûhiyet ile ilgili bölümlerini okuyan herkes onların bu hususta düştükleri büyük yanlışçı açıkça görecektir.

Yahudilerin ulûhiyet ve nübüvvete ilişkin inandığı hususlara, Hristiyanlar da iman ederler. Çünkü onların nezdinde Tevrat ve ilâheleri –tümü birden- Kitab-ı Mukaddes'tir.

Yahudilerden daha da ileri giden Hristiyanlar, İsa Mesih'i (a.s) ilâhlaştırarak Teslis inancını ortaya çıkarmışlardır.

Yahudiler, İbrahim'in (a.s) sünnetine uyarak Müslümanlar gibi oğullarını sünnet ettirirken Hristiyanlar sünnet ettirmezler.

Yahudiler, Müslümanlar gibi hayvan etinin sadece zebh (boğazlama) yoluyla helâl olabileceğine inanırken, Hristiyanlar, Paul'un "*temiz olanlar için her şey temizdir*" öğretisinden hareketle onlara muhalefet ederler.

Müslümanlara göre haram olan domuz eti Yahudilere göre de haramdır. Hristiyanlarda ise helâldir.

Melekleri, peygamber ve sâlihleri tasvir eden resim ve heykelleri yapmak Müslüman ve Yahudilere göre haram iken Hristiyanlara göre helâldir. Bundan dolayı Hristiyanların kilise ve mâbetleri her renk ve ebattan bu resim ve heykellerle doludur.

Yahudilerle sırf akidelerinden dolayı savaşmış olsaydık aynı gerekçeyle Hristiyanlarla da savaşmamız gerekirdi.

Bu nedenle bazı muhafazakâr çevrelerin, Yahudilerle aramızdaki savaşın akide farklılığına dayandığını düşünmekle ne kadar hata ettikleri gün gibi ortadadır. Buna göre biz, Yahudilerle, Hz. Muhammed'in (s.a.v) risâletini yalanlayıp, Allah'ın kelâmını tahrif ettikleri ve kitaplarında ulûhiyetin hakikatini zedeleyerek yüce yaratıcıyı yarattıklarına benzettikleri için savaşmış oluyoruz. Onlardan sonra gelen Hristiyanlar da kitaplarında yaratılanları yaratıcıya benzeterek ulûhiyetin hakikatini zedelemişlerdir. Resim ve heykellerini yapmak suretiyle Allah'ın peygamberlerine saygısızlıkta bulunmuşlardır. Kur'an-ı Kerim, onların, peygamberleri nasıl haksız yere öldürdüklerini ve *"Allah'ın eli bağlıdır"*¹, *"Allah fakir biz zenginiz"*² diyerek Allah'a nasıl başkaldırdıklarını bizlere bildirmektedir.

Bazı insanların ortaya koyduğu bu bakış açısı bütünüyle yanlıştır. İzah ettiğimiz gibi İslâm, Yahudileri Ehl-i Kitap'tan saymaktadır. Onların yiyeceklerini bizlere helâl kılan dinimiz, kızlarıyla evlenmeyi de mubah kılmıştır. Yahudiler Allah'ın, Resûlünün ve Müslümanların himayesinde asırlar boyu bizimle iç içe yaşadılar. İspanya başta olmak üzere dünya, topyekûn onları aşağılayıp yerlerinden sürüp çıkardığı bir sırada onlar, İslâm yurdundan başka bir şefkat kucağı bulamadılar. Müslümanlar bir an olsun Yahudilerle savaşmayı düşünmediler.

Tam tersine Yahudiler, bazı İslâm topraklarında halife ve yöneticilere yakın durarak nüfuz ve zenginliklerini arttırma yoluna gitmişlerdir. Müslümanlar, onların bu durumuna gıptayla bakmaya ve onları kıskanmaya bile başlamışlardı. Mısırlı nüktedan şair el-Hasen b. Hâkân bu durumu şu sözlerle dile getirmektedir:

¹ Mâide, 5/64.

² Âl-i İmrân, 3/181.

*"Yahudiler emellerine ulaşıp hükümrانlık kurdular
Şan-şöhret kazanıp, mal ve mülk sahibi oldular
Seçilir oldu onlardan hep melikler, müsteşarlar
Dünya Yahudileşti! Siz de Yahudileşin ey Mısırlılar!"¹*

• Yahudilerin İslâmî Dâvete Karşı Kötü Tutumu

Müslümanların birçoğunun, Yahudilerin, itikat yönünden, Hıristiyanlardan daha kötü olduklarını düşünmelerinin sebebi onların İslâmî dâvete ve İslâm Peygamberine (s.a.v) karşı sergileye geldikleri kötü tutumlarıdır. Hz. Peygamber döneminde Medine'de bulunan Benî Kaynukâ, Benî Nadîr ve Benî Kureyza Yahudilerinin tutumu da bu anlayışın başlıca sebeplerindendir.

Adı geçen Yahudi kabileleri, yeni dine ve yeni peygambere karşı tüm kötülüklerini ve düşmanlıklarını sergiliyorlardı. Oysa daha önce onlar, zamanı yaklaşan bir peygamberin gelişini müjdeleyip duruyorlardı. Onlara Arap komşularını –Evs ve Hazrec'i- gönderilecek bu peygambere iman etmekle ve etrafında kenetlenip onlara karşı savaşmakla tehdit ediyorlardı. Onlar bunu söylerken beklenen peygamberin İsrailoğulları'ndan olacağını düşünüyorlardı. Bekledikleri Peygamber, İsmailoğulları'ndan çıkınca kibir ve kıskançlıktan dolayı ona iman etmediler.

Yüce Allah bu hususta şöyle buyuruyor: *"Daha önce kâfirlere karşı zafer isterlerken kendilerine Allah katından ellerindeki (Tevrat'ı) doğrulayan bir kitap gelip de (Tevrat'tan) bilip öğrendikleri gerçekler karşlarına dikilince onu inkâr ettiler. İşte Allah'ın lâneti böyle inkârcıdır. Allah'ın kullarından dilediğine peygamberlik*

¹ Bkz. Adam Mitz, *el-Hadâra'l-İslâmiyye fi'l-Karni'r-Râbi' el-Hicrî (Islamic Civilization in the Fourth Hijri Century)*, Arapçaya çeviren: Dr. Muhammed Abdulhâdi Ebu Rayde, Beyrut, 1967.

*ihşan etmesini kıskandıkları için Allah'ın indirdiğini (Kur'an'ı) inkâr ederek kendilerini harcamaları ne kötü bir şeydir! Böylece onlar, gazap üstüne gazaba uğradılar. Ayrıca kâfirler için alçaltıcı bir azap vardır. Kendilerine, 'Allah'ın indirdiğine iman edin' denilince, 'Biz sadece bize indirilene (Tevrat'a) inanırız' derler ve ondan başkasını inkâr ederler. Hâlbuki o Kur'an kendi ellerinde bulunan Tevrat'ı doğrulayıcı olarak gelmiş hak kitaptır. (Ey Muhammed!) Onlara, 'Şayet siz gerçekten inanıyor idiyseñiz daha önce Allah'ın peygamberlerini neden öldürüyordunuz?' deyiver."*¹

Muhammed'in risâletini inkâr etmelerine rağmen Hz. Peygamber (s.a.v) hicretten sonra onlarla anlaşmalar yaptı. Bu alanda onlarla bir arada yaşama ve yardımlaşma esasına dayalı bir anlaşma imzaladı. Onlarla, birçoğunun anayasa mesabesinde gördüğü ve Müslümanların hem birbirleriyle hem de Yahudilerle olan ilişkilerini belirleyen o meşhur vesikayı imzaladı.

Ancak onlar çok geçmeden ahitlerini bozup haddi aştılar. Peygambere ve ashabına tuzak kurmaya başladılar. Arzu ve emellerine ulaşmak için Peygambere karşı savaşıñ putperestlerin safına katıldılar. Benî Kureyza Yahudileri, Müslümanların kökünü kurutmak maksadıyla Medine'ye saldıran müşriklerin ordusuyla ittifak kurdular.

İki taraf arasındaki bu çatışma, Benî Kaynukâ ile Benî Nadîr'in sürgününü, Benî Kureyza'nın eli silah tutan fertlerinin öldürülmesini ve Hayber halkıyla savaşı kaçınılmaz kılmıştır.

Bakara, Âl-i İmrân, Nisâ, Mâide ve Haşr başta olmak üzere Kur'an'ın bir çok suresi Yahudilerin bu tutumuna ve Müslümanlara olan şiddetli düşmanlıklarına değinmektedir. Yüce Allah, "İnsanlar

¹ Bakara, 2/89-91.

içerisinde iman edenlere düşmanlık bakımından en şiddetli olarak Yahudiler ile şirk koşanları bulacaksınız” buyurmuş; âyetin devamında da Hristiyanların Müslümanlara olan sevgisi ve yakınlığı vurgulanmaktadır. Yüce Allah şöyle buyuruyor: “Onlar içinde iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da ‘Biz Hristiyanlarız’ diyenleri bulacaksınız. Çünkü onların içinde keşişler ve râhipler vardır ve onlar büyüklük taslamazlar.”¹

Bu nedenledir ki bağnazlıkları, kibirleri ve kendilerini Allah'ın seçkin kulları olarak görmeleri sebebiyle Yahudilerden ancak az sayıda kişi, İslâm'a girerken buna karşın Şam, Mısır; Kuzey Afrika, Anadolu ve daha birçok yerde yaşayan Hristiyanlar topluca İslâm'ı benimsemişlerdir.

Bu gelişmelerin akabinde Yahudilerin, Müslümanlar üzerinde derin izler bırakan entrika ve tuzaklarını tarih bir bir kaydetmiştir.

• Yahudilerle Mücadelemizin Gerçek Sebebi:

Gerçek şu ki, Yahudilerle aramızdaki savaş tek bir sebepten dolayı başlamıştır. O da hiç kuşkusuz topraklarımızı –bir İslâm toprağı olan Filistin'i- işgal etmeleri, bu toprakların öz sahipleri olan halkımızı yurtlarından sürüp çıkarmaları ve yabancı varlıklarını silah zoruyla ve kan dökerek bize dayatmalarıdır. Kılıç konuşmaya başlamış kalem ise susmuştur. Yahudilerle aramızdaki savaş, sözkonusu sebepler var olduğu sürece devam edecektir. Dolayısıyla, işgal ettikleri topraklar üzerindeki hak iddialarını meşrû kıla- cak hiçbir barış kabul edilmeyecektir. Zîra her ne şekilde olursa olsun Müslümanlardan hiç kimse bir İslâm toprağından feragat etme hakkına sahip değildir. Olsa olsa İsrail ile aramızda –uzun

¹ Mâide, 5/82.

veya kısa- bir süreliğine ateşkes yapılabilir. Taraflar arasında çatışma durur ve bir barış ortamı hâkim olur. Bazı konularda ilişkiler iki taraf arasında karşılıklı olarak devam edebilir.

Son derece garip olan 'barış karşılığı toprak' formülü, düşmanın işgalci zorba mantığının bir ürünüdür. Toprak bizim toprağımız; onların değil ki barışları karşılığında lutufta bulunurcasına onu kalkıp bize versinler!

En nihayetinde bu aksak barışı İsrail bile reddetmeye başladı. Çünkü o hiçbir şeyvermeden her şeyi almak istiyor.

• İsrail ile Aramızdaki Savaşta Din Faktörü

İsrail ile aramızdaki savaşta din faktörü göz ardı edilmemelidir. Eğer yürütülen savaş bir toprak içinse bu savaşta dinin etkisi de hedefleri de kaçınılmaz olacaktır. Müslüman'ın hakkı savunmak, bâtılı ortadan kaldırmak, adaleti tesis etmek ve zulme karşı koymak üzere girdiği her savaş, aynı zamanda dinî bir savaştır. Çünkü bu savaş tamamen Allah yolunda yapılmaktadır. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"İman edenler Allah yolunda savaşırlar; inkâr edenler ise tağut yolunda savaşırlar."*¹

İslâm dini, Müslümanlara, İslâm topraklarını omuz omuza ve-rip savunmalarını vacip kılmış ve bunu da en kutsal cihat örneklerinden saymıştır. Aynı şekilde bu yolda canlarını feda edenlerin de en yüce şehitlik mertebesine nail olacağını müjdelemiştir. Vatan toprağını özgürlüğüne kavuşturana dek düşmanla savaşmak, öncelikle o toprağın asıl sahiplerine farz-ı ayn'dır. Eğer bunlar kendi topraklarını savunamıyorlarsa o zaman bu görev o toprak civarındaki diğer Müslümanların olacaktır. Onlar da yeterli olmazsa tüm

¹ Nisa, 4/76.

Müslümanları kapsayana dek ümmetin görevi haline gelecektir. İslâm dini, Müslümanların, İslâm topraklarının bir karışından bile feragat etmelerine asla cevaz vermemektedir.

Sözkonusu İslâm toprağı, Müslümanların ilk kıblesi ve üçüncü kutsal mescidi ise özgürlüğüne kavuşturmak için yürütülen cihad, Allah katında en şerefli, en büyük ve en yüce cihattır.

Bu toprakları işgal edenler, nasıl birtakım dinî gerekçe ve vaatlerle bize karşı savaşıyorlarsa, bize düşen misliyle onlara karşılık vermemizdir. Onlar Tevrat'a dayanarak bizimle savaşmaları halinde biz de Kur'an'a dayanıp onlarla savaşmalıyız. Onların referansı Talmut ise bizim de referansımız Buharî ve Müslim olacaktır. Onlar, "Bizim kutsal günümüz Cumartesi'dir" diyecek olurlarsa onlara, "Bizim de kutsal günümüz Cuma'dır" diyeceğiz. Onlar için önemli olan "Heykel" ise bizim için önemli olan "Aksâ"dır. Şayet onlar, Yahudilik bayrağı altında birleşip bize karşı savaşırlarsa bizim de İslâm sancağı altında birleşip onlara karşı savaşacağımız muhakkaktır. Onlar, ordularına Musa ismini verecek olurlarsa biz de o vakit ordularımıza Musa, İsa ve Muhammed –Allah'ın salât ve selâmı üzerilerine olsun- isimlerini vereceğiz. Zîra bizler Hz. Musa'ya (a.s) onlardan daha lâıyk ve onda daha hak sahibiyiz.

Yahudilerin Kudüs ve Filistin Üzerindeki Hak İddialarının Tümü Bâtıldır

Siyonist Yahudiler, Kudüs ve Filistin üzerindeki hak iddialarını ısrarla sürdürmektedirler. Onlar, tarihî ve dinî açıdan hiçbir dayanağı bulunmayan bu söylemlerini, kendi uydurdıkları tarihe ve dine dayandırarak büyük bir gururla dillendirmektedirler.

- **Yahudilerin Kudüs ve Filistin Üzerinde Hiçbir Hakları Yoktur**

Burada vurgulamamız gereken şu ki, Kudüs gibi Filistin de hiç şüphesiz bütünüyle bir Arap ve İslâm toprağıdır. Yahudilerin ise bu topraklar üzerinde hiçbir hakları yoktur ki, burayı öz sahiplerinden gasp edip alsınlar. Sonra da büyük bir küstahlık içinde çıkıp, bir İslâm şehri olan Kudüs'ü, düşmanlık ve zorbalık üzere kurdukları devletlerinin başkenti olarak değıştirsınler.

Yahudiler, Filistin üzerinde tarihî ve dinî açıdan hakları olduğunu iddia etmektedirler. Gerçek şu ki, onlar başkalarına ait bir toprağı işgal etmişlerdir. Onların bu topraklarda ne tarihî ne de dinî açıdan hiçbir bir hakları bulunmamaktadır. Bunu şu şekilde açıklayabiliriz:

• Genel Bir Tartışma

Yahudilerin Filistin üzerindeki hak iddialarına cevap vermeden önce onlara şu soruyu sormak istiyoruz: Sizin talepte bulunduğunuz bu hak, geçmiş asırlarda neden hiç ortaya çıkmadı? Theodor Herzl eliyle kurulan siyasi Siyonizm'in ortaya çıktığı ilk yıllarda niye bu husus hiç gündeme gelmedi? Bilindiği üzere Filistin o günlerde, Yahudilerin milli vatanı olmaya aday bile değildi. Tam tersine Yahudiler, kendilerine vatan olarak Afrika ve Kuzey Amerika'daki bazı ülkeleri seçmişlerdi. Filistin'i vaat edilmiş vatan gören düşüncenin, ancak birkaç dönem sonra ortaya çıktığını görüyoruz.

Herzl, Mozambik veya Kongo'ya yerleşmek için büyük çabalar sarf etmiştir. Onun yakın çalışma arkadaşı ve siyasî Siyonizm hareketinin kurucularından biri olan Max Nordau 'Afrikalı' lakabıyla tanınıyordu. Aynı şekilde Chaim Weizmann 'Ugandalı' lakabıyla biliniyordu. Yahudiler 1897'de Arjantin'i, 1901'de Kıbrıs'ı, 1902'de Sina'yı, 1903'te de Britanya Hükümetinin önerileri doğrultusunda Uganda'yı kendilerine vatan seçmişlerdir. Sonunda Herzl, büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Çünkü gerek ideolojik sebeplerden gerekse üzerinde yaşadıkları toprakları terk etmek istemeyişlerinden, Yahudilerde, siyasî bir Yahudi devleti düşüncesi yeterince gelişmemişti. 19. yüzyıl sonlarında Amerikanın Philadelphia şehrinde gerçekleştirilen 'Hahamlar Kongresi'nde alınan kararlardan biri de *"Yahudilerin benimseyip geldikleri dinî misyon, birbirinden kopuk bir siyasi Yahudi birliğiyle asla bağdaşmaz!"* şeklindedir. Herzl, mevcut durum karşısında nasıl bir strateji izleyeceğini düşünmeye başladı. Sonunda bu meseleyi, tüm Yahudileri etkisi altına alacak dinî bir meseleye dönüştürmeye karar verdi. Bu yeni söylem için en uygun yer olarak Filistin'i seçti. Zîra Yahudilerin, Filistin'de tarihi geçmişleri ve kutsal dinî mekânları bulunuyordu. İşte böyle bir

ortamda din faktörü, tüm Yahudi kamuoyunu etkisi altına alarak Herzl'in planının gerçekleşmesine öncülük etmiştir. Herzl'in planı, ölümünden sonra da olsa zafere ulaşmıştır. Herzl'in ölümünden bir yıl sonra 1905'te toplanan Uluslararası Yahudi Kongresi Filistin'de kurulacak bir Yahudi devleti fikrini benimsemiştir.

• Yahudilerin Kudüs ve Filistin Üzerinde Tarihî Yönden Hak İddia Etmeleri

Tarihe baktığımızda Kudüs'ü ilk inşa edenlerin Yebusiler olduğunu görürüz. Yebusiler M.Ö. 3000 yılında Kenanlılarla birlikte Arap yarımadasından göç eden eski Arap kabilelerden birisidir. O dönemde Kudüs'e '*Urşalim*' veya '*Şalim*' isimleri verilmişti. Şalim, Yebusilerin tanrısıydı. Kudüs'ün ilk adı, onu inşa eden kabileden dolayı '*Yebûs*' idi. Kudüs, Tevrat'ta da bu isimle anılmıştır.

İşte bu dönemde Araplar, Kudüs ve Filistin'e yerleşmiş, asırlar boyu Kenanlılar ve daha birçok Arap kabilesi burada yaşamışlardır. Hz. İbrahim (a.s), yanına eşi Sara'yı da alarak asıl vatanı olan Irak'tan hicret etmiş ve buraya yerleşmiştir. Eski Ahit'e göre İbrahim (a.s) Filistin'e geldiğinde 75 yaşındaydı.

100 yaşına geldiğinde oğlu İshak dünyaya geldi.¹ İbrahim (a.s) 175 yaşında vefat etti. Hem de Filistin'den bir karış toprağa sahip olmadan... Zevcesi Sare vefat ettiği vakit onu defnetmesi için Filistinlilerden bir mezar istemesi bunun en büyük kanıtıdır.² İshak (a.s) 60 yaşına geldiğinde oğlu Yakub doğmuştur. Tıpkı İbrahim gibi İshak da 180 yaşında vefat ettiğinde geride mülk olarak Filistin topraklarından herhangi bir şey bırakmamıştır.

¹ Tekvin, 12.

² A.g.e. 23.

Yakub (a.s), babasının vefatından sonra ailesini yanına alıp Mısır'a göç etmiş ve 147 yaşında orada vefat etmiştir. Yakub peygamber, Mısır'a geldiğinde çocuklarının ve torunlarının sayısı 70 idi. Kendisi de o sırada 130 yaşındaydı.¹

Buna göre İbrahim (a.s), oğlu İshak ve torunu Yakub ile Filistin'de toplam **230 yıl** kalmıştır. Birer yabancı olarak kaldıkları bu topraklarda kendilerine ait mülkleri bulunmamaktaydı.

Tevrat, İsrailoğulları'nın Mısır'da –Musa onları oradan çıkarana dek- kaldıkları sürenin **430 yıl** olduğunu bildirmektedir.² Bu dönemde de Yahudiler, birer yabancı olarak bu topraklarda herhangi bir mülke sahip değillerdi. Tevrat, Hz. Musa'nın (a.s), İsrailoğulları'yla birlikte Sina Çölünde 40 yıl yaşadığını haber vermektedir. Yani Allahın onlara verdiği vaadin üzerinden toplam 700 yıl geçmişti. Ve onlar Filistin'de herhangi bir şeye malik olmamışlardı. O halde Allah onlara bu vaadini neden gerçekleştirmedi!

Musa (a.s), Filistin topraklarına girmeden Ürdün'ün doğusuna gelerek burada vefat etmiştir.³ Kendisinden sonra Filistin'e giren Yeşû (Yûşa) olmuştur. Yeşû -Tevrat'ın verdiği bilgiye göre- buranın halkını yok ettikten sonra vefat etmiştir.⁴ Filistin topraklarını İsrailoğulları kabileleri arasında bölüştürmesine rağmen onlara hüküm sürecekleri bir devlet bırakmamıştır.⁵ Yeşû'un vefatından sonra Beni İsrail'i 200 yıl 'Hâkimler' diye bilinen bir zümre yönetmiştir. Hâkimler' dönemini 'Krallar' –Şeûl, Davûd ve Süleyman-

¹ A.g.e. 46.

² A.g.e. 15.

³ Tesniye, 3.

⁴ "Yeşu kentte yaşayanların tümü yok edilinceye dek pala tutan elini indirmedii." (Yeşu 8:26).

⁵ "Rabbin Musa'ya söylediği gibi, Yeşu bütün ülkeyi ele geçirdi ve İsrail oymakları arasında mülk olarak bölüştürdü." (Yeşu 11:23)

dönemi izlemiştir. Bunlar da İsrailoğullarını 100 yıl kadar yönetmişlerdir. Yahudilerin kurdukları devlet, altın çağ diye nitelendirildikleri bu dönemle sınırlıdır. Süleyman'dan sonra ülke, çocukları arasında paylaştırıldı. Yehûza, Urşalîm'i; İsrail de Şekîm (Nablus) şehrini aldı. İki taraf arasında patlak veren savaş bir türlü durmak bilmiyordu. Sonra Babilliler gelerek burayı işgal ettiler. 'Heykel'i yıkarak Urşalim'i yerle bir ettiler. Tevrat'ı da yaktdılar. Hayatta kalanları da esir aldılar. Tarih bu olaylara tanıklık etmektedir.

Bu hususta Şeyh Abdülmuizz Abdüssettar, *"İkterabe'l-va'dü'l-hakk yâ İsrâîl"* adlı kitabında şöyle diyor:

"Yahudilerin, Filistin'de işgalci ve bozguncu olarak geçirdikleri yılların toplamı alınsa bile hiçbir zaman İngilizlerin, Hindistan'da veya Hollandalıların Endonezya'da kaldıkları süreyi bulmaz. Eğer böylesine bir süreyle tarihî bir hak talep ediliyorsa, o zaman İngilizlerin de Hollandalıların da işgal ettikleri topraklarda hak talebinde bulunmaları gerekirdi.

Gurbette geçirilen sürenin uzunluğu gerekçe gösterilerek bir yere sahiplenme sözkonusu olacaksa, İbrahim ve çocuklarının 200 yıl kaldıkları; iki kişiyle gelip 70 kişiyle terk ettikleri Filistin toprakları yerine, 430 yıl kaldıkları Mısır topraklarında hak talep etmeleri gerekirdi.

Ancak Yahudilerin hak taleplerinin, sadece Filistin ile sınırlı kalmadığını, aksine bütün yerküreyi içine aldığını görüyoruz. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: *"Yere gelince, onu da canlılar için var etti."*¹ Yani Allah yeri bütün yarattıkları için meydana getirmiştir. Ama Yahudiler, *"Yüceler Yücesi uluslara paylarına düşeni verip İnsanları böldüğünde, ulusların sınırlarını İsrailoğullarının sayısına*

¹ Rahman, 55/10.

göre belirledi"¹ diyorlar. Yeşû babında onlara, "*Ayak basacağınız her yer sizin olacaktır*"² denilmektedir. Bu ilke ve kanuna binaen Yahudiler, Mısır'ın yanı sıra ayak bastıkları ne kadar yer varsa tümünde hak sahibi olmaktadır.

Haziran 1967 felaketinden sonra Associated Press muhabiri bir İsrail askerine, "İsrail devletinin sınırı neresidir?" diye sorar, o da büyük bir gururla, "Ayak bastığım her yer!" cevabını verir ve postallıyla yere vurur.³

Yahudilerin iddia ettikleri 'tarihî hak', Şeyh Abdülmüizz'in dediği gibi aslı astarı olmayan bir hurafeden ibarettir. Çünkü onlar Filistin'de gurbetteydiler. Anavatanları sıfatıyla orada hiç kalmadılar. Tevrat, bu hususu açıkça dile getirmektedir. Gurbetteki bir yabancı veya bir yolcu, bulunduğu yerde kendisini barındıran bir toprak parçasında yahut altında gölgelenip dinlendiği bir ağaçta nasıl hak iddia edebilir? Kaldı ki, onlar Filistin'de hiçbir zaman işçi ya da yatırımcı statüsünde olmadılar. Aksine bir dizi kanlı saldırının faili olarak karşımıza çıktılar. Bu topraklar üzerinde gerek birbirleriyle –Yehuza (Yahuda) ile İsrail- gerekse Filistinlilerle aralarında aralıksız devam eden savaşları icra edenler hep onlardır.

Kitaplarında geçtiği üzere Yahudiler, Filistinlilerden iki yüz bin kişiyi öldürmüşlerdir.⁴ Ardından Davud'un tek başına öldürdükleri ise yüz binden fazla idi.⁵ Sonra da Babil işgali başlarına gelip çatmış bu işgalle birlikte bölünüp dağılmışlardır.

Babil işgalinden daha kurtulmamışlardı ki yurtlarını kasıp kavuran ve onları darmadağın eden Romalıların işgaline mâruz

¹ Tensiye, 32. Bab.

² Yeşû, 1; Tesniye 1.

³ Ahbâr Gazetesi, 10 Haziran 1967 baskısı.

⁴ Bkz. Tevrat, Hâkimler Kitabı.

⁵ Krallar, 2, 3.

kalmışlardır. İslâmî fetihler dönemi geldiği sıralarda Yahudiler, veryüzünün çeşitli yerlerinde sürgün hayatı yaşıyorlardı. Urşalim'e girmeleri de yasaktı. Kudüs patriği Sophronios, müminlerin emiri Ömer'e (r.a) Kudüs'ün anahtarlarını teslim ederken Yahudilere – ikamet maksadıyla da olsa- İlyâ'ya girme izni verilmemesini şart koşmuştur.

Araplar Kudüs'e girdiklerinde şehirde Yahudilerden eser yoktu. Zîra, Romalılar Yahudileri şehirden sürüp çıkarmış; şehir halkı da İslamiyet'i seçmiştir. Araplar 1400 yıldan fazla bu topraklarda hayat sürmüşlerdir. Hal böyleyken onların da tıpkı Yahudiler gibi uzun süre yaşadıkları bu topraklarda hak sahibi olmaları gerekmez miydi?¹

• Sakin Bir Tartışma

Bu gerçeklere Filistin'i atalar şehri olarak gören Yahudilerin tarihî hak iddialarını çürütecek sakin bir tartışmayı eklemek istiyoruz.

'Yahudilerin Tarihi' kitabının yazarı şöyle diyor:

"Hiç şüphe yok ki, Davud hakkında söylenenler, bilhassa İsrail ülkesinin onun döneminde en geniş sınırlarına ulaştığı bilgisi tamamen yanlıştır. Söylenenin aksine Davud, ne Nil ile Fırat arasındaki bölgeye ne de Kenan ülkesine tam bir otorite kurabilmiştir. O, dağlık alandan ibaret Doğu Filistin'de bile hâkimiyet kuramamıştır. Tarihî deliller, İsrail'in, hangi dönemde olursa olsun üzerinde hâkimiyet kurmuş olduğu bütün toprakların eski asırlara ait olmadığını kanıtlamaktadır. İsrail, üzerinde hâkimiyet kurduğu bu topraklara içinde bulunduğumuz yüzyıl sahip olmuştur. İsrail, Filistin

¹ Bkz. Şeyh Abdülmuiz Abdüssettar, *İkterabe'l-Iva'dü'l-Hakk Yâ İsrâîl*, s. 17-21; Muhammed Ebu Fâris, *Hel li-Benî İsrâîl Hukuk Tevrâtiyye fî Filistin el-Arabiyye*, Mektebetü Beyti'l-hikme.

topraklarının tamamıyla Golan Tepelerini, Güney Lübnan'ı ve Sina bölgesini ilk kez 1967 yılında ele geçirmiştir.

Davut zamanında, *'Tel el-Kâdi'* civarındaki küçük bir alan dışında, ne Filistin'in sâhil bölgesinde ne kuzeyindeki *'el-Celîl'* de ne de güneyindeki *'en-Nakîb'* çölünde, İsrailoğullarının varlığından söz edebiliriz. Yahudilerin varlık gösterdikleri bölgeler, kuzeyde Tel el-Kâdi'den başlayıp güneydeki *Bîr es-Sebi'a* kadara uzanan dağlık bölgeyle sınırlıdır.

Milattan önce VI. yüzyılda Babil'de "Ahd-i Kadim"ın bünyesindeki kitapları yeniden kaleme alan Kâhinlerin, Mısır kitabelerindeki eski dünyanın önde gelen krallarından *Thutmosis III'*ün savaş hikâyelerine aynen yer verdiklerini görüyoruz. *Thutmosis III* –Karnak Tapınağının duvarlarındaki kitabelerden de anlaşıldığı üzere- Nil ile Fırat arasında bir Mısır İmparatorluğu kurmak amacıyla sözkonusu savaşları yapmıştır. Yahudiler bu haberleri Kralları Davut'un hikâyesine eklemiştir. Mısır kaynaklarından naklettikleri bu bölümü önemli bir değişiklik yapmadan olduğu gibi getirip ana hikâyenin tam ortasına yerleştirmişlerdir. Yaptıkları bu alıntının, hikâyenin geri kalan kısmıyla hiçbir şekilde bağdaşmadığı açıkça görülmektedir. Biz, İsrailoğulları Kralı Davud'un ve beraberindeki 600 kişilik ordunun, ya İsrail Kabileleri arasındaki iç çatışmaları körüklediğini ya da Filistinlilere karşı cephe aldığını görüyoruz. Birden bire, 'verimli hilâl' bölgesinin önemli noktalarında, düzenli birliklerin yürüttüğü büyük bir savaşın ayrıntılarıyla karşı karşıya kalıyoruz. Sözkonusu tarihî hikâyenin doğruluğu ya da tutarlılığı, işbaşında olan bu kâhinler için önemli değildir. Bilakis onların, bu görkemli zaferleri iddia etmelerindeki başlıca hedefleri, İsrailoğullarını putperestlikten uzaklaştırıp Musa'nın dinine dönmeye teşvik etmektir. Rableri onları düşmanlarına üstün kılsın diye bu yolu seçmişlerdir.¹

¹ Bkz. Ahmed Osman, *Târîhu'l-Yehûd*, I/136, 137.

Babillilerle Romalıların İsrailoğullarına neler yaptığına kısa da olsa değinmemiz yerinde olacaktır. Yeryüzünde bozgunculuk çıkarak azgınlık yapmalarından ötürü kader bu iki kavmi İsrailoğullarına musallat etmiştir.

Milâtan önce 597 yılında Babil Kralı Nebukadnezar, Urşalim (Yeruşalem)'i işgal ederek halkın çoğunu beraberinde Babil'e esir götürmüştür. Mısırlıların kışkırtmasıyla da şehirdeki halkın bir kısmı yeni efendilerine başkaldırmışlardır. Bunun sonucunda Babil kralı, milâttan önce 588 yılında harekete geçmiş ve şehri iki yıl süreyle ablukaya almıştır. Onun komutanlığında şehir ele geçirilerek yerle bir edilmiştir. Babilliler şehirde sadece zayıf ve güçsüz kimseleri bırakmışlardır. Halkın geriye kalan büyük çoğunluğunu Fırat nehri civarına esarete götürmüşlerdir.

İşte o günden beri –üstad Muhammed Subeyh'in dediği gibi- hem hükümet hem de halk nezdinde Yahudilerin Filistin'deki varlıkları son buldu. Geride, bu topraklarda, Hz. İbrahim'e (a.s) mensup olmaları itibariyle sadece dinî mânaları kaldı.

Yahudilerin yahut Hz. Davud'un (a.s) Urşalim'de inşa ettiği İsrail Krallığının hikâyesi bundan ibarettir. Davud'dan sonra ülke, Yehuda ve İsrail olarak ikiye ayrılmıştır. Hz. Süleyman'ın (a.s) vefatından Babil istilasına kadar –milâttan önce 930–586 yılları arası- Urşalim'de yirmi kral hükmetmiştir.

Geçmişte İsrail adı verilen Doğu Krallığının başkenti, Şekîm (Nablus) idi. Şekîm'i milattan önce 930'dan itibaren Süleyman'ın ikinci oğlu yönetmiştir. Çok geçmeden bu krallık yıkılmıştır. Milâttan önce 722 yılında Babil kralı II. Sargon, buraya saldırarak her şeyi yerle bir etmiştir. Burada yaşayan halkın tümünü Fırat'ın doğusuna sürmüş; yerlerine, buranın yeni sakinleri olarak Mezopotamya'dan getirdiği toplulukları yerleştirmiştir. Yıkılan İsrail Krallı-

ğını sırayla 19 kral yönetmiştir. Bu dönemi, fitne, kargaşa ve ayrılık içinde geçiren İsraililer, Urşalim'deki amcaoğulları olan Yehudalılara karşı Putperestlerle işbirliği yapmışlardır.

Bu iki devletin toplam ömrünü hesapladığımızda, Urşalim'in (Yehuda'nın) ömrünün, Şavul, Davud ve Süleyman dönemiyle birlikte toplam 434 sene olduğunu, İsrail'in de Şavul döneminden (milattan önce 1020) itibaren 298 yıl süren bir ömrü bulunduğunu görürüz.

Görüldüğü gibi Yahudilerin, Filistin'in sadece bir bölümü üzerindeki hâkimiyeti Hz. İsa (a.s) doğmadan yaklaşık 6 asır önce sona ermiştir. 25 asır sonra bugün o eski tarihlerini tekrar canlandırıp geri getirmeye çalışıyorlar.

Bizim burada vurgulamak istediğimiz husus, bir toprak parçası üzerinde kurulan egemenliğin nasıl son bulduğudur. Filistin'deki Yahudi varlığı, gecikmeli de olsa milâttan sonra 70 yılında Romalılar döneminde son bulmuştur.

• İsrailoğullarının Bozgunculuğunu ve Uğradıkları Cezayı Anlatan Âyetler

Kur'an-ı Kerim, İsrailoğullarının uğradıkları iki âkibeti zikretmektedir. Babil sürgünüyle otoritelerini ve saygınlıklarını kaybeden Yahudiler, Romalıların öldürücü darbesiyle varlıklarını yitirmişlerdir. Kur'an'da bu husus şöyle anlatılmaktadır:

“Biz, Kitap'ta İsrailoğulları'na, ‘Sizler, yeryüzünde iki defa fesat çıkaracaksınız ve azgınlık derecesinde bir kibre kapılacaksınız’ diye bildirdik.

Bunlardan ilkinin zamanı gelince, üzerinize güçlü kuvvetli kullarımızı gönderdik. Bunlar, yurdunuzda dolaşarak (sizi) aradılar. Bu, yerine getirilmiş bir vaat idi.

Sonra onlara karşı size tekrar (galibiyet ve zafer) verdik; servet ve oğullarla gücünüzü arttırdık; sayınızı daha da çoğalttık.

Eğer iyilik ederseniz kendinize etmiş, kötülük ederseniz yine kendinize etmiş olursunuz. Artık diğer cezalandırma zamanı gelince, yüzünüzü kara etsinler, daha önce girdikleri gibi yine Mescid'e (Süleyman Mabedi'ne) girsinler ve ellerine geçirdikleri her şeyi büsbütün tahrip etsinler (diye, başınıza yine düşmanlarınızı musallat kıldık).

Belki Rabbiniz size merhamet eder; fakat siz eğer yine (fesatçılığa) dönerseniz, biz de sizi yine cezalandırırız. Biz, cehennemi kâfirler için bir hapisane yaptık.”¹

• İsra Suresinin İsrailoğullarıyla İlgili Âyetleri Hakkında Çağdaş Âlimlerin Görüşleri

Çağdaş âlimlerden Şeyh Şaravî ile Şeyh Abdulmuizz Abdussettar'ın başını çektiği bir grup âlim, İsrailoğulları'nın işledikleri ilk fesadın, Hz. Muhammed'in (s.a.v) bi'setinden sonra meydana geldiği görüşündedirler. Onlara göre Benî Kaynuka, Benî Nadîr, Benî Kureyza ve Hayber Yahudileri, Hz. Peygamber'e (s.a.v) ve ahabına karşı kurdukları komplolar ve yaptıkları taşkınlıklarla böyle bir fesadı işlemişlerdi. Sonunda yüce Allah, Müslümanları onlara üstün kılmıştır.

Üzerlerine musallat edilen “kullar” da Peygamber (s.a.v) ve ahabıydı. Yüce Allah âyet-i kerimede, onları kendisine izafe ederek övmüş ve onlardan “*kullarımız*” şeklinde söz etmiştir.

Benî İsrail, ikinci fesadını, günümüzde büyüklük taslayarak, azgınlık yaparak, haddi aşarak, hakları çiğneyerek ve kan dökerek

¹ İsra, 17/4–8.

gerçekleştirmektedir. Elindeki geniş ve etkin medya ağıyla insanları etkileyen Yahudiler, dünyada büyük bir imtiyaz elde ettiler.

Yüce Allah'ın vaadi -daha önce olduğu gibi- Yahudilerin üzerine Müslümanlar musallat edilerek bir kez daha gerçekleşecektir.

Bu Görüşe Cevabımız:

Bana göre bu görüş birçok yönden zayıftır:

1. Yüce Allah, *“Biz, Kitap'ta İsrailoğulları'na hükmettik”,* yani *“bildirdik”, “haber verdik”* buyurmaktadır. *“Kitap”*tan maksat Tevrat'tır. Yüce Allah, *“Biz, Musa'ya Kitab'ı verdik”*¹ buyurmaktadır. Tevrat'ta bir hâdisenin zikredilmiş olması, onun vuku bulunduğunu gösterir. Bunun gerçekleştiğine dair bilgi, Tevrat'ın Tesniye bölümünde yer almaktadır.

2. Benî Kaynuka, Benî Nadîr ve Benî Kureyza, güç ve otoritede İsrailoğullarını temsil etmez. Bilakis bunlar, dünyanın çeşitli yerlerine dağılan küçük topluluklardır.

3. Peygamber (s.a.v) ve ashabı –âyet-i kerimenin işaret ettiği gibi- İsrailoğulları yurdunda dolaşmadılar. Çünkü Yahudilerin yurtları yoktu. İkamet ettikleri yerler Arap topraklarından ve Arap diyarından ibaretti.

4. Yüce Allah'ın *“kullarımız”* diye zikrettiği kişilerden sadece Allah'ın sâlih kulları anlaşılmamalıdır. Çünkü Yüce Allah, Kur'an'da, kâfir ve günahkâr kimseler için de *“kullarımız”* ifadesini kullanmaktadır. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *“O gün Rabbin onları ve Allah'tan başka taptıkları şeyleri toplar da, der ki: Şu kullarımı siz mi saptırdınız, yoksa kendileri mi yoldan saptılar?”*¹

¹ İsrâ, 17/2.

¹ Furkan, 25/17.

*"De ki: Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin! Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayan, çok esirgeyendir."*²

5. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Sonra onlara karşı size tekrar 'güç ve kuvvet verdik', servet ve oğullarla gücünüzü arttırdık; sayınızı daha da çoğalttık."*³

Âyet, Yüce Allah'ın İsrailoğulları üzerindeki minnet ve ihsanını anlatmaktadır. Allah, Müslümanlara karşı, Benî İsrail'e asla güç ve kuvvet verecek değildir.

6. Yüce Allah, ilkinde İsrailoğulları'nı cezalandırdıktan sonra, düşmanlarına karşı onlara tekrar güç ve kuvvet vermiştir. Çünkü onlar kendilerini düzeltip iyi kimseler olmuşlardı. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Eğer iyilik ederseniz kendinize iyilik etmiş olursunuz."*⁴ Yahudiler –gördüğümüz ve tanıdığımız kadarıyla- hiçbir zaman iyilik ve ıslahtan yana olmayan kimselerdir. Bu yüzden Allah –bir zalimi, başka bir zalimle cezalandırdığı gibi- onların üzerine Hitler ve onun gibi zalimleri musallat etmiştir. Yahudiler, yaklaşık 100 yıldan bu yana türlü hile ve entrikalarla topraklarımızı çalmak istiyorlar. Onlar, hangi iyilik ve ihsanı işlediler ki, Allah, onları bize karşı güçlü ve kuvvetli kılsın!

7. Yüce Allah, diğer cezalandırmayı zikrettiği âyetin devamında şöyle buyurmaktadır: *"Daha önce girdikleri gibi yine Mescid'e girsinler ve ellerine geçirdikleri her şeyi büsbütün tahrip etsinler (diye, başınıza yine düşmanlarınızı musallat kıldık)."*¹

Müslümanlar, Yahudilerin mescitlerine daha evvel kılıç zoruyla hiç girmediler. Elleriine geçirdikleri her şeyi büsbütün tahrip de

² Zümer, 39/53.

³ İsrâ, 17/6.

⁴ İsrâ, 17/7.

¹ Aynı âyet.

etmediler. Müslümanlar, yürüttükleri savaş ve fetihlerin hiçbirinde yıkıp yağmalamadılar. Bu tamamen İsrailoğulları'na musallat edilen Babillilerle Romalıların işidir.

8. Eski müfessirler, Benî İsrail'in, her iki fesadı işlediği ve her bir fesat (bozgunculuk) için ayrı ayrı cezalandırıldığı konusunda icmâ etmişlerdir. Babilliler ve Romalılar eliyle hezimete uğramaktan, esir alınmaktan, aşağılanmaktan, yağmalanıp talan edilmekten daha şiddetli ve alçaltıcı bir ceza olamaz. Babilliler, onların devletlerini tarihten sildiler. Kutsal kitaplarını yakıp heykellerini yerle bir ettiler. Romalılar da onların üzerine indirdikleri öldürücü bir darbeyle Filistin'deki varlıklarına son vererek küçük topluluklar halinde onları dünyanın çeşitli yerlerine dağıttılar. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Onları yeryüzünde ayrı ayrı topluluklar olarak paramparça dağıttık."*²

Anlaşılan o ki bugün Yahudiler, hâlâ Yüce Allah'ın, *"Eğer siz (bozgunculuğa) dönerseniz biz de (sizi aşağılık kılmaya ve cezalandırmaya) döneriz"*³ sözünde şekillenen sünnetullahın kapsamında dırlar. İşte onlar bugün bozgunculuğa, azgınlığa ve böbürlenip kibirlenmeye geri dönmüş bulunuyorlar.

Yahudiler, ne zaman büyükenip bozgunculuk ve taşkınlık yaparlarsa, Yüce Allah, onlar hakkındaki kanunu gereği, onları caydırıcı ve eğitici bir ceza ile tekrar yakalayacaktır.

Şairin dediği gibi;

*"Eğer Akrep dönerse biz de ona ayakkabıyla döneriz,
Bilsin ki ayakkabı her zaman onun için hazırdır."*

² Âraf, 7/168.

³ İsrâ, 17/8.

Yüce Allah'ın şu sözü de bunu vurgulamaktadır: *"Rabbin, el-bette kıyamet gününe kadar onlara en kötü azabı yapacak kimse-ler göndereceğini ilân etti."*¹

Babilliler eliyle gerçekleşen -Kur'an-ı Kerim'in de zikrettiği- bu ilk yıkım ve bozgun, Yahudileri büyük ölçüde etkilemiş ve Filistin'deki varlıklarının neredeyse tamamına son vermiştir. Yahudi devletinin İsrail kolu, Babil kralı Sargon; Yahuda kolu ise Babil kralı Nebukadnezar tarafından ele geçirilmiş ve burada yaşayan halkın tamamına yakını sürgüne gönderilmişlerdir. Yahudilerin, Filistin'de köklü bir geçmişi bulunmamaktadır. Mâbed (tapınak) ile Süleyman Sarayı'nı saymazsak, bu sürgünden dokuz asır boyunca onlara ait hiçbir esere rastlamıyoruz. Tarihe baktığımızda Yahudilerin, Kenanlılar ülkesinin bir bölümünde küçük köylerde hayat sürdüklerini görüyoruz. Urşalim ve Şekib (Nablus) dışındaki şehirler²in tümü birer köy gibiydi.

• İslâmî Fetihler

Daha önce zikrettiğimiz gibi Müslümanlar, Kudüs'ü Ömer (r.a) döneminde fethettiler. Şehri Yahudilerden teslim almadılar. Bilakis o sırada şehirde bir tek Yahudi bile yoktu. Kudüs'e girmeleri Romalılar tarafından yasaklanmış ve dört asır boyunca onlar oraya girememişlerdi. Ömer'in Kudüs patriğine taahhüt ettiği şartlardan birisi de şehre hiçbir Yahudi'nin sokulmayacağıydı.

Hız. Ömer'in imzaladığı bu anlaşma, İslâm tarihi boyunca harfiyen ve büyük bir ciddiyetle tatbik edildi. Çünkü Müslümanlar, Raşid Halifelerin sünnetine tâbi olmakla emrolunmuşlardır. Hiç şüphesiz Ömer (r.a) da onlardandı. Sonra Hız. Ömer'in imzaladığı

¹ Âraf, 7/167.

² Bkz. Muhammed Subeyh, *el-Kudsü ve Maâriküne'l-Kübrâ*, s. 218-220.

fermanın bir sahtesi yapılmış ve Yahudilerin Beytülmakdis'e girmelerini yasaklayan madde fermanndan silinmiştir. Bu sahte fermanın ise ne zaman ve kim tarafından yapıldığını bilmiyoruz.¹ İşte Yahudilerin, Müslümanlardan habersiz bir şekilde şehre sızmaya başlamaları bu dönemden sonra olmuştur.

Tarih bizlere, Haçlı savaşları sırasında bu kutsal şehrin, haçlı işgalinden nasıl zarar gördüğünü açıkça göstermektedir. Haçlılar, Mescid-i Aksâ'da 60.000 Müslüman'ı hunharca katlettiler. Şehir muzaffer komutan Selahaddin Eyyûbî'nin (rh.a) 1187'de Haçlılara galip geldiği meşhur Hittin Savaşıyla özgürlüğüne kavuşuncaya dek doksan yıl Haçlı işgalinde kalmıştır. Selahaddin Eyyûbî, kazandığı bu zaferle daha önce iki büyük komutan İmâdüddin Zengi ve oğlu Nureddin Mahmud eş-Şehid'in başlattığı mücadeleyi tamamlamış oldu.

Filistin'deki Yahudi varlığı bu gelişmelerin gölgesinde kalmış ve hiçbir tepkiyle karşılaşmadan normal seyrinde devam etmiştir. Hatta Müslümanlar İslâm devletinde gayrimüslimlere (zimmîlere) davrandıkları gibi onlara da iyi, adaletli ve hoşgörülü davranmışlardır.

• Siyonistlerin Osmanlı Devleti Üzerindeki Baskıları

Tarihin çok iyi hatırladığı hususlardan biri de Siyonistlerin, Filistin'de Yahudilere mülk edindirmek için güçsüz durumdaki Osmanlı Devleti'ne uyguladığı yoğun baskılardır. Bu baskılar Siyonizme karşı onurlu duruşuyla adı tarihe altın harflerle yazılan sultan Abdülhamit döneminde artmıştır.

¹ A.g.e. s. 327-330.

Dr. Hassan Hallâk¹'in, Lübnan'ın en-Nehar Gazetesi'nde yayınlanan tarihî hakikatlere dayalı güzel yorumunu aktarmak istiyorum. Şöyle diyor: "Sultan II. Abdülhamit, Osmanlı Devletinin başında bulunduğu süre içerisinde (1876–1909) Filistin topraklarını, Yahudi işgaline karşı daima korumuştur. Bu amaçla, tahta geçer geçmez Yahudilerin Filistin'de ikamet etmelerini yasaklayan bir dizi fermana imza atmıştır. Bununla ilgili olarak 1882'de 'Siyon Muhipleri Cemiyeti'nin göç için resmi izin koparma girişimlerine şiddetle karşı çıkmıştır. Bu dönemde Laurence Oliphant, Yahudilerin Filistin'e göç etmelerine izin verilmesi için Amerika'nın Asitane (İstanbul) Büyükelçisi Straws'ı aracı koymuş, ancak tüm çabaları, Sultan ve Osmanlı Devleti nezdinde başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Sultan II. Abdülhamit, onlara şu cevabı vermiştir: *"Yahudiler, Osmanlı sınırları içerisinde Filistin hâriç istedikleri yerde güven içerisinde yaşayabilirler. Osmanlı Devleti'nin kapısı tüm mazlumlara açıktır. Ancak Filistin'de temeli din olan bir Yahudi devletinin kurulmasına asla izin vermeyiz. Göç ederek Osmanlı topraklarına gelen Yahudilere düşen, Osmanlı vatandaşlığına girmek ve imparatorluk sınırları içinde halka tatbik edilen kanunlara uymak olacaktır."*

Bu nedenle Sultan Abdülhamit, Yahudileri, bulundukları şehirlerde tutmuş ve Filistin'e muhtemel Yahudi göçünü engellemek için mutasarrıflar görevlendirmiştir. Bunların başında Kudüs Mutasarrıfı Rauf Paşa (1876–1888) gelmektedir. Bazı yabancı devletlerin, Filistin'e sızmak isteyen Yahudilere yardım ettikleri kesinleşmesi üzerine Bâbiâli, 29 Haziran 1892'de yabancı uyrukluların Filistin'e girmelerini yasaklayan bir ferman yayınlamıştır. Bu fermanı diğer fermanlar takip etmiş ve bunların birer nüshası dış ülkelerdeki konsolosluklara gönderilmiştir. İlgili ülkelere, Osmanlı Devleti'nin, Yahudi göçünün desteklenmesinden duyduğu rahatsızlık iletilmiştir.

¹ Beyrut'ta bir üniversitede öğretim görevliliği yapmaktadır. Osmanlı Devleti-Filistin ilişkisini anlatan bir kitabı da bulunmaktadır.

İngiltere Dışişleri Bakanlığı arşivi (FO)¹, Osmanlı Devleti'nin, Yahudi göçüne karşı kararlı tutumunu belgelerle te'yit etmektedir. Bunlardan biri de İngiltere'nin Kudüs Konsolosu Dickson'un o dönemde tuttuğu raporlardır. Dickson'un 14 Şubat 1892 tarihli raporunda şöyle denilmektedir: *"Bâbîâlî'den sadır olan tâlimatlarda, Filistin'de kalıcı ikamete dönüşecek bir Yahudi göçüne izin verilme-yeceği ifade edilmektedir. Fakat hac maksadıyla şehri ziyaret etmek isteyen Yahudilere bir ile iki ay arasında değişen sürelerde oturma izni verilecektir. Kendilerine tanınan süre sona erer ermez şehri terk etmeleri gerekmektedir."*

Siyonist lider Theodor Herzl, Sultan II. Abdülhamit'ten, Yahudilerin Filistin'e göç etmelerine izin verecek resmi bir ferman elde etmek için yoğun bir çaba sarf etmiştir. Amacına ulaşmak için Vatikan, İngiltere, Avusturya, Almanya ve Amerika'nın yanı sıra bazı Türk çevrelerin arabuluculuğuna da başvurmuştur. Bütün çabaları başarısızlıkla sonuçlanan Herzl'e göre Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması için Osmanlı Devletinin yıkılması gerekiyordu. Herzl, bu durumu şöyle açıklıyordu: *"Yahudi Devletinin kurulması için tek çıkar yol Osmanlı Devleti'ni yıkmak yahut parçalamaktır. Türkiye yakın gelecekte parçalanırsa, Filistin'de kurulacak Siyonist devlet, onun karşısında hep bir engel olarak kalacaktır. Öyle olmaz da Sultan, Yahudilerin istek ve şartlarını kabul ederse Siyonizm'in kendisine olan bakış açısı olumlu yönde değişecektir. Sahip olduğu topraklar yanında Sultan için çok büyük değer taşımayan bir toprak parçasını bize bırakması halinde malî yönden onun en güçlü destekçileri biz olacağız."*¹

Herzl, İstanbul'a ilk ziyaretini 18 Haziran 1896'da yapmıştır. Bu ziyaretini Siyonist lider sıfatıyla değil, gazeteci kimliğiyle düzenlemiştir.

¹ Foreign Office.

¹ Herzl'in Günlükleri, 13 Nisan 1896.

Herzl daha sonra bu ziyaretlerini tekrarlamış, fakat bir sonuç alamamıştır. Osmanlı'nın tavrı karşısında hayal kırıklığı yaşayan Herzl, devletin ve Sultan II. Abdülhamit'in, Siyonist isteklere karşı ortaya koydukları ortak tavrı kendi günlüklerinde zikretmiştir. Herzl'in hatıralarında aktardığı üzere Sultan II. Abdülhamit, arabuluculuk için kendisiyle görüşmeye gelenlere şu cevabı vermiştir: *"Bu toprakların bir karışını bile satmam, çünkü bu topraklar bana değil, halkıma aittir. Halkım bu imparatorluğun her karışını kanını feda ederek elde etmiştir? Milletim bu vatanı kanlarıyla zapt etmişlerdir. Bu toprakları kanlarımızla örteriz de elimizden alınmasına asla izin vermeyiz. O bizden ayrılıp uzaklaşmadan onu tekrar kanlarımızla örteriz. Ben onun hiç bir parçasını veremem. Bırakın Yahudiler milyarlarını kendilerine saklasınlar. İmparatorluk parçalandığı zaman onlar, Filistin'i hiç karşılıksız ele geçirebilirler. Bu vatan ancak cesetlerimiz parçalanarak taksim edilebilir. Her ne şekilde olursa olsun bizi parçalamalarına asla izin vermeyeceğim."*²

Herzl, 1904'te öldüğü ana kadar, Yahudilerin Filistin'e göç etmelerini sağlayan resmi izni elde etmek için çabalayıp durmuş, fakat tüm bu çabalarında başarısız olmuştur. O, Siyonizm hayalinin gerçekleşmesi için mutlaka II. Abdülhamit'in tahttan indirilmesi gerektiğini düşünüyordu. Gerçekten de Siyonist hareketin liderleri vakit kaybetmeden Osmanlı Devleti'ni işgal edip parçalamak isteyen devletlerle irtibata geçtiler. Ardından "Genç Türkler" ve ona bağlı olan "İttihat ve Terakki" gibi yönetime muhalif gruplarla işbirliği yapmaya başladılar. İttihat ve Terakki, Arap düşmanlığıyla bilinen ırkçı-Turancı bir cemiyettir. Bu nedenle Siyonistler, Masonlar, dönmeler ve dış güçler bir araya geldiler. Sultanı tahttan indirme plânlarını görüşmek maksadıyla Selânik'te ardı ardına toplantılar

² Theodor Herzl, *Diaries* (Günlükler), 19 Haziran 1896, s. 378. *Yevmiyyât Herzl* (Arapça çeviri), s. 35.

düzenlediler. Çünkü Siyonizm'in hayallerini boşa çıkaran bu sultan hâlâ devletin başındaydı.

Türk ve İngiliz arşivlerindeki tarihi vesikalar, İttihat ve Terakki Cemiyetinin yapı itibariyle Türklükle ve İslâm'la ilgisi olmadığını belgelemektedir. Kuruluşundan beri başkanları ve yöneticilerinden Türk asıllı olan bir kişi bile çıkmamıştır. Örneğin Enver Paşa'nın babası Polonyalıdır. Cavit, dönme Yahudilerdendi. Karasu¹, İspanya Yahudilerindendi. Talat Paşa Bulgardı. Ve Roman asıllı bir aileden geliyordu. Görünüşte İslâm'ı seçenlerdendi. Ahmet Rıza, yarı Çerkez yarı Macardı. Nesim Ruso ve Nesim Mazliyah her ikisi de Yahudi idi. Sultan II. Abdülhamit'e karşı ayaklanıp onu tahttan indiren '*Jön Türkler* hareketinin de en aktif üyelerindendir.

Bu güçler gerek 1908 inkılâbında gerekse 1909'da II. Abdülhamit'i tahttan indirmede başarılı oldular. Sultan Abdülhamit, Filistin'e ve Araplara yönelik onurlu tutumu sebebiyle çok pahalı bir bedel ödemiş oldu. Artık 1909'dan sonra bir Osmanlı gitmiş başka bir Osmanlı gelmişti. Yeni hükümetin ve Turancılığın önde gelen isimlerinden biri de 1915-1916 yıllarında Suriye ve Lübnan halkına zulmeden Ahmet Cemal Paşa'dır. Bu adam Siyonist hareketin doğurduğu dönmelerdendi. Araplara ve Araplığa düşman olan İttihat ve Terakki'nin önde gelen simalarındandı.²

İttihat ve Terakki, İslâm'ın tüm inanç ve değerlerine karşı aşırı düşmanlığıyla öne çıkan bir oluşumdur.

Bu bölümü arkadaşımız Dr. Hassan Hathût'un sözleriyle bitirmek istiyoruz: "Yahudiler, Filistin'de kısa bir süre yaşadılar. Tarihin kaydettiği üzere, onlar oraya girdikleri vakit bu topraklar bomboş olmadığı gibi, orayı terk edip göç ettiklerinde de bomboş değildi!

¹ Emanuel Karasu.

² 22/04/1997 tarihli en-Nehâr Gazetesi.

Bu topraklar, Yahudilerden önce de sonra da hâlihazırda da Tevrat'ta zikredilen Filistinlilerindir. Buranın sahipleri onlardır. O halde Yahudilerin 'tarihî hak iddiaları' hiçbir temele dayanmamaktadır. Buna 'tarih sahteciliği' demek daha doğru olacaktır."¹

• Yahudilerin Filistin Üzerinde Dinî Yönden Hak İddia Etmeleri

Yahudiler Filistin toprakları üzerinde dinî yönden de hakları bulunduğunu iddia etmektedirler. Şeyh Abdülmuizz bu hususta şöyle diyor:

"Filistin Müftüsü ve Filistin Yüksek Arap Komitesi başkanı İmam Muhammed Emin el-Huseynî (rh.a) bize şunları anlatmıştır: Filistin'e atanan İngiliz temsilciye iade-i ziyarette bulunmuştum. Bana dedi ki: "Annem sizin burada olduğunuzu öğrendi, sizinle görüşmek istiyor." "Buyursun" dedim. Annesi o yaşlı haliyle çıkıp yanımıza geldi. Bana ilk dediği şeydu: "Ne olur Rabbin iradesine karşı gelme!" Ben de ona, "Hanımefendi, Rabbin iradesine kim karşı gelebilir ki?" dedim. O, "Sen!" dedi. "Nasıl?" dedim. "Yahudilere Allah'ın kendilerine bahşettiği toprakları vermeyerek!" dedi. Dedim ki: "Filistin benim evim ve benim toprağım. Allah benim olan bu yeri onlara nasıl verir? Ben nereye giderim!" "Bu Allah'ın iradesidir" cevabını verdi. Görüşme bittiğinde oğluna şöyle dedim: "Anneniz iyi ama Yahudilerden etkilenmiş." "Hayır!" dedi, "Biz, Protestanlar olarak buna inanıyoruz. İnciller de bunu müjdelemektedir."

İngiltere 1939'da yayınladığı 'Beyaz Kitap'ta Filistin'e göç edecek Yahudilerin sayısını sınırlı tutmuştu. Bunun üzerine Yahudiler

¹ Bkz. Hassan Hathût, *Bihâze Elkallâh*, s. 184.

Avrupa'nın başkentlerinde protesto gösterileri düzenleyerek şöyle haykırmışlardı: "Hakkımız olan Filistin'i bize veren Beyaz Kitap değil, Kitab-ı Mukaddes'tir. Filistin üzerindeki hakkımızı Beyaz Kitap değil, Tevrat vermektedir."¹

Truman döneminden beri tüm ABD başkanlarının aynı tutumu sergilediklerini görüyoruz. Çağdaş İsrail'in kurulmasıyla Tevrat müjdelerinden birinin gerçekleştiğini ilân eden Carter'ın anılarında da bunu açıkça okuduk. Ardından aynı tutumu Reagan, Bush ve Clinton'un politikalarında müşahede ettik. Şüphesiz tüm bunların temelinde, İsrail'in Araplarla çatışmasında etkili olan "Hristiyanlık faktörü" yatmaktadır.²

Yahudilik öğretilerinin, Hristiyanlık inancının –özellikle Protestanlığın- şekillenmesinde etkili olduğunu görüyoruz. Bunları üç maddede toplayabiliriz:

1. Yahudiler, Allah'ın seçkin halkıdır. Ve tüm ümmetlere üstün kılınmış bir ümmettir.
2. Yahudileri, Filistin'deki kutsal topraklara bağlayan sağlam bir ahit mevcuttur. O da Allah'ın, İbrahim'e (a.s) verdiği ve kıyamete kadar devam edecek sonsuz ahittir.
3. Hristiyanlıktaki Mesih'in (a.s) dönüş (ric'at) inancının kurulacak bir Siyonist devletle özdeşleştirilmesi. Bir diğer ifadeyle içlerinde Mesih ortaya çıkana dek Yahudilerin Filistin'de toplanmasıdır.

Bu üç madde, geçmişte olduğu gibi günümüzde de dini, ırkçılıkla özdeşleştiren, Yahudiliğin çıkar ve kazanımlarını ön planda

¹ Şeyh Abdülmuizz Abdüssettar, *İkterabe'l-Va'dü'l-Hakk*, s. 16.

² Bu hususta Dr. Yusuf el-Hasan'ın "*Merkezü Dirâsâtîl-Vahdeti'l-Arabiyye*" tarafından yayınlanan "*el-Bu'dü'd-Dînî fi's-Siyâseti'l-Emrîkiyye Ticâhe's-Sirâ'i'l-Arabî es-Suhyûnî*" adında müstakil bir çalışması bulunmaktadır.

tutarak Hristiyanlık akidesini hafife alan 'Hristiyan Siyonizmi'ni ortaya çıkarmıştır.¹

Hristiyan Siyonizm'ine göre şu üç alâmet Mesih'in dönüşünden önce gerçekleşecektir:

- a. İlk alâmet, İsrail'in kurulmasıdır. İsrail'in 1948'de kurulmasıyla bu alâmet gerçekleşmiştir.
- b. İkinci alâmet, Kudüs'ün işgal edilmesidir. Kudüs de 1967'de işgal edilmiştir.
- c. Üçüncü alâmet ise Mescid-i Aksâ'nın enkazı üzerinde Süleyman heykelinin yeniden inşa edilmesidir. Uzun zamandan beri İsrail'in gerçekleştirmek istediği buydu. Yahudiliğe ait hayalî eserlerini arama bahanesiyle Mescidi Aksâ'nın altını kazmaktadır. Sözde heykelleri de bu projenin en önemli ayağını oluşturmaktadır.

Bilinen odur ki, sözünü edip durdukları heykel çok eskiden yıkılmıştı. Yaptıkları kazılarda da heykele ait hiçbir ize rastlayamamışlardır. Kazıların devam etmesi halinde bu kutsal mescid yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. Bana göre İsrail, Mescid-i Aksâ'nın ne zaman yıkılacağını bilmektedir. Bu felaketin vuku anını –Allah göstermesin- onlar belirleyeceklerdir.

• Yahudilerin İddialarına Cevabımız

Eski Ahit kâtipleri ne iddia ediyor, ona göz atalım. Yahudiler, Eski Ahit metinlerine dayanarak yüce Allah'ın, İbrahim'e (a.s) Filistin'i onun soyuna vereceğini vaat etmiştir. Aynı vaadi İbrahim'in oğlu İshak'a, ondan sonra da 'İsrail' adını verdikleri torunu Yakub'a vermiştir. Yahudiler, buna dayanarak, bu topraklara 'Arz-ı Mev'ûd' (vaat edilen yer) adını vermişlerdir. Biz burada onlara birkaç soru sormak istiyoruz:

¹ Bkz. Muhammed es-Semmâk, *el-Usûliyyetü'l-İncîliyye*, s. 36, 37.

İbrahim'in Soyı Kimlerdir?

1. İbrahim'in (a.s) soyuyla kimler kastediliyor? Soyundan kasıt öz çocukları mı? Yoksa mânevî çocukları mı? Yani dinine tâbi olan, izinden giden ve doğru yolu onunla bulanlar mı? Şayet kasıt, kanından (sulbünden) olan oğulları ve torunları ise, onlar –tıpkı babaları İbrahim gibi- bu topraklardan bir karış bile almamışlardır. O zaman 'oğullar' ifadesiyle kastedilen kimlerdir?

Nübüvvet ve 'Halîlullah' sıfatıyla bağdaşan mantığa göre insanlardan İbrahim'e en yakın olanlar, ona iman eden ve onun izinden gidenlerdir. Kur'an'ın da teyit ettiği anlam budur: *"İnsanların İbrahim'e en yakın olanı, ona uyanlar, şu Peygamber (Muhammed) ve (ona) iman edenlerdir."*¹

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: *"Hani Rabbi, İbrahim'i birtakım kelimelerle sınamıştı. O da (istenenleri) tam olarak yerine getirmişti. (O zaman Allah İbrahim'e), "Seni şüphesiz insanlara imam kılacağım" dedi. (İbrahim), "Soyumdan da" deyince (Allah), "Zalimler benim ahdime erişemez" buyurdu."*²

Âyet bizlere imametin (önderliğin) veraset yoluyla babadan oğula intikal etmeyeceğini, zalimlerin de Allah'ın ahdini hak etmediklerini bildirmektedir. Zîra Allah'ın katındaki nimetlere neseple değil, amellerle ulaşılır. Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle buyuruyor: *"Amelinin kendisini geride bıraktığı kişiyi, nesebi öne geçirmez."*¹

İbrahim (a.s) Allah'ın düşmanı olan babasından ve Allah'ı inkâr eden kavminden uzak durmuştur. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel*

¹ Âl-i İmrân, 3/68.

² Bakara, 2/124.

¹ Müslim, Zikr, 38; İbn Mâce, Mukaddime, 17.

bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir.”² Bir başka âyette yüce Allah şöyle buyuruyor: “İbrahim’in babası için af dilemesi, sadece ona verdiği sözden dolayı idi. Ne var ki, onun Allah’ın düşmanı olduğu kendisine belli olunca, ondan uzaklaştı.”³

İsmail (a.s) İbrahim’in Soyundan Değil midir?

2. Şayet İbrahim’in (a.s) soyundan maksat öz çocukları olsaydı ilk evlâdı olan İsmail’in çocukları neden bundan mahrum bırakıldı? Hikmet ve adalet sahibi Allah –hâşâ- İsmailoğullarına karşı İsrailoğullarının tarafını mı tuttu?!

Tevrat’ın Tekvin bölümü on ikiden fazla yerde İsmail’in, İbrahim’in oğlu olduğunu zikretmesine rağmen İsraililer, İsmail’in, bir cariye olan Hacer’in; İshak’ın da hür bir kadın olan Sare’nin oğlu olduğunu söylerler. Öyle olsa da her ikisi de İbrahim’in oğulları değiller miydi? İkisi de Allah tarafından gönderilen birer Nebi ve Resul değiller miydi? Acaba çocuklar annelerinden dolayı babalarının mirasından mahrum bırakılırlar mı?

Dr. Hassan Hathut şöyle diyor: “Tevrat, İsrail’in, teyzesinin iki kızı Rahîl ve Lîa ve bunların cariyeleri Zülbâ ve Belhâ ile evlendiğini ve bu iki cariyeden altı oğlu olduğunu zikretmektedir. Yahudilere, ‘Bunları niçin İsrailoğullarından sayıyor ve Yakub’un oğulları olduklarından zerre kadar şüphe etmiyorsunuz?’ diye sorduğumuz vakit verecek cevap bulamıyorlar.”

İsrailoğullarından cariyelerle evlenen peygamberler bu örneklerle sınırlı değildir. Eski Ahit’te zikredildiği üzere Davud’un 100

² Mümtetine, 60/4.

³ Tevbe, 9/114.

zevcesi ve 200 cariyesi oğlu Süleyman'ın da 300 zevcesi ve 700 cariyesi bulunmaktaydı! Süleyman'ın bu cariyelerden mutlaka çocukları olmuştur. Bu cariyelerden doğan çocukları İsrailoğullarından sayan Yahudiler, acaba bu durum karşısında ne diyecekler?

Allah Âdildir!

3. Kendisine ve kullarına zulmü yasaklayan sonsuz hikmet ve adalet sahibi yüce Allah, nasıl olur da bir yeri asıl sahiplerinden alıp o yere sonradan yerleşen yabancı bir zümreye verebilir? Bu Allah'ın adaletine yakışmaz. Çünkü Allah âdil olanları sever; zalimleri asla sevmez.

Yahudiler, Kendilerine Verilen Vaadin Şartlarını Yerine Getirmediler

4. Filistin topraklarının Yahudilere tahsis edilmesini öngören bu vaat –doğruysa eğer- mutlak mı yoksa şartlı mı? Şartlıysa şartları yerine getirildi mi?

Kitab-ı Mukaddes'i ve bilhassa Eski Ahit'i okuyan herkes Allah'ın İsrailoğulları'na olan vaaadinin şartlı olduğunu görecektir. O da Allah'ın yardımına yakışacak şekilde Kitabın öğretilerini yerine getirmeleri, verdikleri sözde durmaları ve Rabbin emir ve yasaklarını yerine getirmeleriydi. İşte mâkul olan ve Allah'ın adalet ve hikmetiyle bağdaşan davranış budur. Çünkü Allah, insanları soylarına göre değil amellerine göre değerlendirir.

Yahudiler Rabbin Ahdine Uymadılar

Muhammed Ebu Fâris bizlere şu delilleri sunuyor:

"İlâhınız Rabbin buyruklarına, size verdiği yasalara ve kurallara uyun!"¹

¹ Tesniye, 6: 17.

*"Rabbin gözünde iyi ve doğru olanı yap ki, üzerine iyilik gelsin ve Rabbin, atalarına bıraktığı verimli ülkeyi mülk edinesin."*²

*"Bugün öğrenmen için sana bildirdiğim buyruklara, kurallara ve ilkelere uy!"*³

Tesniye'de geçen bu bölümler, şartları açıklamakta ve Rabbin –İsrailoğullarının Rabbinin- ahdin özü kıldığı ilkeleri ortaya koymaktadır.

Acaba karşı taraf, yani Yahudiler, bu şartlara sıkı sıkıya bağlı kalıp onları yerine getirdiler mi, ya da Rabbin kendilerine emrettiği hususlara riayet ettiler mi?

Hristiyanların itikadında ayrı bir yeri ve önemi olan Kitab-ı Mukaddes şunları kaydediyor:

1. Harun, onlara, *"Karılarınızın, oğullarınızın ve kızlarınızın kulağındaki altın küpeleri çıkarıp bana getirin" dedi. Herkes kulağındaki küpeyi çıkarıp Harun'a getirdi. Harun altınları topladı, oymacı aletiyle buzağı biçiminde dökme bir put yaptı.*⁴ Halk bunun üzerine, *"Ey İsrail topluluğu, sizi Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur!" dedi.*¹

İsrailoğulları, Allah ile aralarındaki ahdi unuttular. Tek olan Allah'a ortak koşup putlara tapmaya başladılar. Böylece putperestliğe meyledip Musa'nın kardeşi Harun'un önderliğinde (!) ahdin şartlarını ve ilkelerini ihlâl etmiş oldular.

² Tesniye, 6: 18.

³ Tesniye, 7: 11.

⁴ Kur'an bizlere, İsrailoğullarına altın buzağıyı yapan kişinin Samiri olduğunu, Harun'un (a.s)'o sırada ona engel olmaya çalıştığını ancak halkın kendisini dinlemediğini bildirmektedir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Hakikaten Harun, onlara daha önce, 'Ey kavmim!' demişti, 'siz bunun yüzünden sadece fitneye uğradınız. Sizin Rabbiniz şüphesiz çok merhametli olan Allah'tır. Şu halde bana uyunuz ve emrime itaat ediniz.' Onlar, 'Biz' dediler, 'Musa aramıza dönünceye kadar buna tapmaktan asla vazgeçmeyeceğiz'"* (Tâhâ, 20/90-91.)

¹ Çıkış, 32: 2-3-4.

2. İlyah (İlyas) Peygamber bu olaydan uzun zaman sonra Rabbe şöyle seslendi: *“Ama İsrail halkı senin antlaşmanı reddetti, sunaklarını yıktı ve peygamberlerini kılıçtan geçirdi. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar.”*²

3. Musa Peygamber'in kendisi de –İlyah peygamberden önce- bizzat çıkıp şöyle demişti:

*“Siz ilâhınız Rabbin buyruğuna karşı geldiniz. O'na güvenmediniz, sözüne kulak vermediniz. Sizi tanıdığım günden bu yana Rabbe sürekli karşı geldiniz.”*³

4. Rabb, Yeşu'a şöyle diyor: *“İsrailliler günah işlediler. Onlarla yaptığım ve yerine getirmelerini buyurduğum antlaşmayı bozdular. Koşulsuz adanmış eşyaların bir kısmını çalıp kendi eşyaları arasına gizlediler ve yalan söylediler.”*⁴

5. Yeremya, İsrailoğullarına şöyle seslendi:

*“Bir kadın kocasına nasıl ihanet ederse, Sen de bana öyle ihanet ettin, ey İsrail halkı! Rab böyle diyor.”*⁵

6. Musa, bir konuşmasında İsrailoğullarına şöyle sesleniyor:

*“İşte, ey günahkârlar soyu, babalarınızın yerine siz geçtiniz ve Rabbin İsrail'e daha çok öfkelenmesine neden oluyorsunuz.”*¹

7. *“Adaletten nefret eden, doğruları çarpıtan, Siyon'u kanla, Yerusâlim'i zorbalıkla inşa eden, önderleri rüşvetle yöneten, kâhinleri ücretle öğreten ve Peygamberleri para için falcılık yapan ey Yakuboğulları'nın önderleri ve İsrail halkının yöneticileri, iyi dinleyin!”*²

² I. Krallar, 19: 10.

³ Tesniye, 9: 23-24.

⁴ Yeşu, 7: 11.

⁵ Yeremya, 3: 20

¹ Çölde Sayım, 32: 14.

² Mika, 3: 9-10-11.

Eski Ahit'ten verdiğimiz bu yedi örnekle yetiniyoruz. Bu örnekler İsrailoğullarının İbrahim, İshak ve Yakub ile Rabb arasında yapıldığını iddia ettikleri ahdin şartlarına ne derece itaat edip bağlı kaldıklarını açıkça ortaya koymaktadır.

Aynı şekilde Yeni Ahit de İsrailoğullarının "sözde ahit" ile ilgili tutumlarına yer vermektedir.

1. İsa Mesih, bir konuşmasında İsraililere şöyle sesleniyor:

"Size doğrusunu söyleyeyim, vergi görevlileriyle fahişeler, Tanrı'nın Egemenliği'ne sizden önce giriyorlar.³ Yuhanna size doğruluk yolunu göstermeye geldi, ona inanmadınız.⁴ Bu nedenle size şunu söyleyeyim, Tanrı'nın Egemenliği sizden alınacak ve bunun ürünlerini yetiştiren bir ulusa verilecek."⁵

2. Vaftizci Yuhanna, bir konuşmasında İsrailoğullarına, "Ey yılanlar, engerekler soyu!" şeklinde hitap ediyor.⁶

3. İsa, İsrailoğullarına şöyle diyor: "Böylece, peygamberleri öldürenlerin torunları olduğunuza kendiniz tanıklık ediyorsunuz. Sizi yılanlar, engerekler soyu! Cehennem cezasından nasıl kaçacaksınız?"¹

Tevrat'ın bazı bölümlerine dayanarak konumuzla ilgili delilleri harfi harfine aktardık. Allah ile İbrahim arasında yapılan ahdin şartlarının Musa ve ondan sonra gelen Yuşa, İlyah, Eremya, Ezra, Nehemya, Mika, Vaftizci Yuhanna ve son olarak İsa Mesih zamanında tek taraflı olarak defalarca ihlâl edildiğini gördük. Burada şu sorular akla geliyor:

³ Matta, 21: 31.

⁴ Matta, 21: 32.

⁵ Matta, 21: 43.

⁶ Matta, 3: 7.

¹ Matta, 23: 31-32-33.

Acaba 'Rabbin Ahdi' defalarca hafife alınıp ihlâl edilmesine rağmen 21. yüzyılda Tevrat menşeli bazı hukuk kriterlerinin Filistin, Lübnan, Suriye, Mısır ve Ürdün gibi bağımsız ülkelere dikte edilmesi reva mıdır? Acaba sırf Etiyopyalı Falaşalar, Ukraynalı ve Rusyalı göçmenler ile Kibbutz'larda yaşayan Amerikalı ve Arjantinli Yahudiler için mi asırlardan beri ihlâl edip durdukları bir ahdi sürdürmek istiyorlar? Acaba onların bu sözde hak iddialarının, zerre kadar mantıklı ve ikna edici yanı var mıdır?²

• **Kur'an'ın Mantığı:
Yeryüzüne Sâlihler Varis Olacaktır!**

Kur'an'ın mantığına göre yüce Allah yeryüzünü bir ırka ya da millete değil sâlih kullarına verecek ve onları yeryüzünün varisleri kılacaktır. Yüce Allah, insanları ırklarına ve soylarına göre değil, imanları, amelleri ve takvalarına göre değerlendirir: *"Şüphesiz, Allah katında en değerliniz, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır."*³

*"Andolsun ki, Zikir'den (Tevrat'tan) sonra Zebur'da da yeryüzüne ancak sâlih kullarımın vâris olacağını yazmıştık."*¹

Sâlihler, yeryüzünü; zulmeden, taşkınlık yapan, Allah'ın peygamberlerini yalanlayan, onlara eziyet eden ve insanları Allah yolundan alıkoyanlardan alarak oraya varis olacaklardır. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"İnkâr edenler, peygamberlerine, 'Ya bizim dinimize dönersiniz ya da sizi memleketimizden çıkarırız' dediler. Rableri peygamberlere, 'Şüphesiz biz, zulmedenleri helâk edeceğiz,*

² Muhammed Ahmed Ebu Fâris, *Hel li-Benîsraîl Hukuk Teverâtiyye fî Filistîn*, s. 31, 32.

³ Hucurat, 49/13.

¹ Enbiyâ, 21/105.

onlardan sonra yeryüzüne sizi yerleştireceğiz. Bu, makamımdan ve tehdidimden korkanlar içindir' diye vahyetti.”²

Peygamberler diyarına varis olmaya en lâîk olan ümmet hiç şüphesiz İslâm ümmetidir. Yüce Allah'ın, İbrahim'e olan vaadini gerçekleştirip bu toprakları onun soyundan gelenlere vereceği haberi doğruysa bunu fazlasıyla hak edecek olanlar İsmail b. İbrahim'in çocuklarıdır. İbrahim'in asıl soyu onlardır. İbrahim'in dinine en bağlı ve en lâîk olanlar da onlardır. Bu topraklara varis olup buraya yerleşen ve 14 asırdan beri buraya adaleti ve iyiliği hâkim kılmak için çabalayan yine onlardır. Onlar bu toprakların gerçek halkı ve sahipleridir. Allah yeryüzüne sâlih kullarını mirasçı kılana dek onlar –Allah'ın izniyle- burada kalmaya devam edeceklerdir. Onların bu topraklardaki varlıkları, Allah'ın, peygamberlerin, müminlerin ve vicdan sahibi her insanın onayladığı en tabii ve en şer'î haktır. Bu topraklarda varlık gösteren Siyonistler ise yok olmaya mahkûm birer azılı düşmandan ve işgalciden ibarettirler. Rabbin onların yaptıklarından asla habersiz değildir. *“Zalimler, nasıl bir inkılâba uğrayıp devrileceklerini pek yakında bileceklerdir.”³*

² İbrahim, 14/13, 14.

³ Şuarâ, 227.

Düşmanımızı Tanıdık mı?

Düşmana karşı savaşan her insan, düşmanını tüm yönleriyle tanımalıdır. Ayrıca düşmanın geçmişini, kişiliğini, şahsiyetini ve temel özelliklerini bilmelidir. Düşmanın kavram ve değerlerini, hayallerini, nasıl düşündüğünü, nasıl plânladığını ve kararlarını nasıl uyguladığını, kararlarını uygularken kimden destek aldığını ve hangi yöntemleri tatbik ettiğini bilmelidir. Düşmana göre hangi yöntemin doğru hangisinin yanlış olduğunu da bilmelidir. Aynı şekilde düşmanın birliğini sağlayan yahut bozan onları tetikleyip harekete geçiren yahut da sakinleştiren unsurları da bilmelidir. Kendisiyle mücadele eden bu düşmanın iç ve dış sebeplerden hangisine sarıldığını da bilmelidir. Kısaca düşmanı ele verecek bütün zayıf ve güçlü yönleri gerçek mahiyetini öğrenmelidir.

Bizler iyi biliyoruz ki, çağımızda devletler, milli güvenlik konseyleri, istihbarat teşkilâtları, haber kaynakları, emniyet ve askerî birimleriyle düşmana ait tüm bilgilere ulaşma gayreti içinde olmuşlardır. Stratejisini, tamamen gerçeklerle bağdaşan sahîh ve ilmî esaslara dayandırmak için coğrafî, tarihî, maddî, beşerî, iktisadî, siyasî, sosyal, kültürel, düşünsel ve ruhsal açıdan düşmanı tanıma-ya çalışmışlardır.

Bizler iyi biliyoruz ki, İsrail ve onu destekleyen Batılı güçler ve bilhassa Amerika bizi bizden daha iyi tanımaktadır. Ellerindeki teknolojik imkânları kullanarak bizimle ilgili istedikleri bilgilere

kolaylıkla ulaşmaktadırlar. Bu güçlerin elindeki geniş imkânlardan - hiç şüphesiz- İsrail de yararlanmaktadır.

Acaba dinimizin, maslahat ve varlığımızın öngördüğü şekilde düşmanımızı yeteri kadar tanıdık mı?

• Düşmanımızı Tanımamıza Yardım Eden Temel Kaynaklar

Gerçek şu ki, biz gereği gibi düşmanımızı tanıyamadık. Uzun ömürlü bu düşmana karşı koyabileceğimiz etkili bir mücadele ortaya koyamadık.

Evet, düşmanımızı tanıyamadık. Eğer düşmanın güçlü yönlerini tanısaydık misliyle ona karşı koyar ve belki de ağır kayıplar verdirirdik. Aynı şekilde düşmanda bulunan ve onu alt etmemize yardım edecek zayıf noktalara yeterince vâkif olmadık. Bu da düşmanımızın şahsiyetini, bu şahsiyetin nitelikleriyle temel dinamiklerini; dinlere, değerlere ve insanlara olan bakış açısını derinlemesine tanımak için samimi bir çaba sarf etmeyişimizden kaynaklanmaktadır. Bizler bu şahsiyeti tamamıyla etkisi altına alacak yöntemler geliştiremedik. Bunu gerçekten başarabilseydik, düşmanın neyi düşündüğünü, nasıl plânladığını ve ne zaman harekete geçtiğini kolaylıkla bilirdik. Aslında biz düşmanın ne istediğini ve her istediğine nasıl ulaştığını da pek bilmiyoruz. Düşmanımız hakkında daha önce gizliyen az bir kısmı hakkında bilgi sahibi olduklarımız ise stratejik değeri olmayan kuru bilgilerdir.

Hâlbuki düşmanımızın gerçek yüzünü bize tanıtan temel kaynaklar hemen yanı başımızda bekliyordu. Bu kaynakları şöyle sıralayabiliriz:

▪ Birinci Kaynak: Kur'an-ı Kerim

Bu kaynakların ilki Kur'an-ı Kerim'dir. Kur'an, İsrailoğullarına geniş yer ayırmıştır. Onların atalarından devraldıkları değişmez tabiatlarını yansıtan ahlâkî ve psikolojik yönlerini ortaya çıkarmak suretiyle gerçek yüzlerini açığa çıkarmıştır. Bu hususu, Medenî surelerden Bakara, Âl-i İmrân, Nisâ ve Mâide; Mekkî surelerden Âraf ve bir adı da Benî İsrail olan İsra suresinde ayrıntılı bir şekilde görmek mümkündür.

Kur'an-ı Kerim İsrailoğullarını acımasızlık, korkaklık, haset, taşkınlık, ahde hıyanet, Allah'a ve Resûlüne karşı küstahlıkla nitelemektedir. Onların, ancak zorlama ile boyun eğen ve başkalarının canına ve malına saygı duymayan bir millet olduklarını belirtmektedir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"(Ne var ki) bunlardan sonra yine kalpleriniz katılaştı. Artık kalpleriniz taş gibi yahut daha da katıdır."*¹

Yahudilerin bu acımasızlıkları Deyr Yasin, Sabra, Şatila ve daha birçok yerde işledikleri katliamlarda açıkça görülmektedir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Sözlerini bozmaları sebebiyle onları lânetledik ve kalplerini katılaştırdık."*² *"Onlar, kendileriyle anlaşma yaptığın, sonra her defasında hiç çekinmeden ahitlerini bozan kimselerdir."*³

Tarih, Benî İsrail'in nice anlaşma ve ateşkesi hiç çekinmeden bozduğuna tanıklık etmektedir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Onlar iyice korunmuş şehirlerde veya siperler arkasında bulunmaksızın*

¹ Bakara, 2/74.

² Maide, 5/13.

³ Enfal, 8/56.

sizinle toplu halde savaşılamazlar. Kendi aralarındaki savaşları ise çetindir. Sen onları birlik sanırsın, oysa kalpleri paramparçadır.”¹

Onlar hayatlarına düşkün oldukları için göğüs göğüse savaşılamazlar. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *“Yemin olsun ki, sen onları yaşamaya karşı insanların en düşkününü olarak bulursun.”²* Onlar ancak siper yahut duvar gerisinden savaşabilirler. Aralarında hiç sorun yokmuş gibi davranırlar. Dışa karşı tüm sorunlarını gizlemeye çalışırlar. Kalpleri darmadağın ve fikirleri ayrı olmasına rağmen dışardan bakanlar onları birlik zanneder.

Yüce Allah şöyle buyuruyor: *“Doğrusu, ‘Allah fakirdir, biz zenginiz!?’ diyen kimseleri Allah ıstımtıştır. Elbette ki o dediklerini ve nebileri haksız yere öldürmelerini yazacağız.”³*

Onlar her defasında böbürlenerek, Allah’a karşı edep dışı ve küstah tavırlar sergilemişlerdir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor: *“Nerede bulunsalar Allah’ın ve insanların himayesinde olanlar müstesna onlara alçaklık damgası vurulmuştur. Allah’tan bir gazaba uğradılar, onlara aşağılık damgası vuruldu. Bu, Allah’ın âyetlerini inkâr etmeleri ve haksız yere peygamberleri öldürmelerindendir. Bu, karşı gelmeleri ve taşkınlık yapmalarındandır.”⁴*

Onlar gerçekten iman etmeleri sebebiyle Allah’ın ya da insanların –çağımızda ABD’nin- himayesi olmaksızın nerede olurlarsa olsunlar zillet içindedirler. Bu da hiç şüphesiz kâfirlikleri, Allah’ın peygamberlerini öldürmeleri, isyankâr ve düşmanca tavırlarını sürdürmeleri sebebiyledir.

¹ Haşr, 59/14.

² Bakara, 2/96.

³ Âl-i İmran, 3/181.

⁴ Âl-i İmran, 3/112.

“Onlardan öylesi de vardır ki, kendisine bir dinar emanet bıraksan onu sana geri vermez, Bunun sebebi, onların, ‘Ümmîler hakkında ne yaparsak mubahtır, ondan dolayı sorumlu olmayız’ demeleridir. Onlar bile bile, Allah hakkında yalan uydururlar.”¹

Onların amaçları bu söylemlerini başta Araplar olmak üzere herkes üzerinde uygulamaktır: Onlara göre, ümmîler hakkında ne yaparlarsa mubahtır ya, artık istedikleri kişinin malını yiyebilir, yurdunu gasp edebilir ve kutsal değerlerini de çiğneyebilirler!

Kur’an- Kerim, onları gurur ve kibirle nitelemekte ve onların, *“Biz Allah’ın oğulları ve sevgilileriyiz”²* dediklerini bizlere bildirmektedir. Kur’an onlara şöyle cevap veriyor: *“De ki: Öyleyse günahlarınızdan dolayı size niçin azap ediyor? Doğrusu siz de O’nun yarattığı insanlardansınız.”³* *“Ateş, sayılı birkaç gün dışında bize asla dokunmayacak, dediler.”⁴*

Kur’an, onların bu iddialarına şöyle cevap veriyor: *“(onlara) De ki: Siz Allah katından bir söz mü aldınız -ki Allah sözünden caymaz- yoksa Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?”⁵*

Kur’an, onların ancak kuvvet mantığına boyun eğdiklerini anlatmakta, onları itaate zorlayan ezici maddi bir güç olmaksızın Allah’ın emir ve yasaklarını bile yerine getirmeyen bir toplum olduklarını bizlere bildirmektedir. Yüce Allah bu hususta şöyle buyuruyor: *“Bir zamanlar dağı İsrailoğulları’nın üzerine gölge gibi kaldırdık da üstlerine düşecek sandılar. (Onlara) “Size verdiğimiz kuvvetle tutun ve içinde olanı hatırlayın ki korunasınız, (dedik).”¹*

¹ Âl-i İmran, 3/75.

² Maide, 5/18.

³ Maide, 5/18.

⁴ Bakara, 2/80.

⁵ Bakara, 2/80.

¹ Âraf, 7/171.

İsrailoğullarıyla ilgili Kur'an âyetleri bununla sınırlı değildir. Eski ve yeni tefsirlerde bu âyetler detaylı bir biçimde açıklanmaktadır. Bu alanda müstakil eserler bile yazılmıştır.²

Kur'an'ın, Musa'dan ve İsrailoğullarından çokça bahsetmesi sebebiyle- "Az kalsın Kur'an, Musa'nın ve Benî İsrail'in kitabı olacaktı!" diyen bazı müfessirler de olmuştur.

▪ İkinci Kaynak: Yahudilerin Kutsal Kitabı Tevrat

İkinci kaynak hiç kuşkusuz kendi kitapları Tevrat'tır. Tevrat, İsrailoğulları'nın çok inatçı bir millet ve de "Allah'ın seçkin halkı" olduklarını, bir şehre girdikleri vakit orada her şeyin kendilerine mübah kılındığını bildirmektedir. Elçilerin İşleri'nde özellikle Hezekiyel ve Eşiya'da üç ikondan (Tanrı, Halk, Vatan) biri olan 'vatan'a dönüşün telkin yoluyla Yahudilerin zihinlerine ve gönüllerine yerleştirildiğini görüyoruz.

Talmut da onları, tüm insanlara üstün kılınan 'Allah'ın seçilmiş kulları' olarak görmektedir. Diğer insanlara büyüklenip onların kanlarını, mallarını ve ırzlarını mubah gören, kötülük ve alçaklık derecesi ne olursa olsun, bu uğurda takip ettikleri her yöntemin – amaçlarına hizmet ediyorsa- meşrû ve şerefli sayan bir kavim olduklarını belirtmektedir.

Kitapları, onların densizlikleriyle dolup taşmaktadır. Bu kitapları okuyanlar İsrailoğullarının Allah'a ve O'nun Elçilerine yönelik isyankâr tavırlarını açıkça görecektir.

Şu örnekleri aktarmak istiyorum:

Tevrat onlarla ilgili şöyle diyor: *"Eğri ve sapık kuşak! Rabbe böyle mi karşılık verilir, ey akılsız ve bilgelikten yoksun halk?"*¹

² Tantavi'nin "Benû İsrâîl fî'l-Kitâb ve's-Sünne" ile Afif Tabbâre'nin "el-Yehûd fî'l-Kur'ân" adlı eserleri bu hususta kaleme alınmış müstakil eserlerdendir.

¹ Tesniye, 32:5-6.

(Rab): “Yüzümü onlardan çevirecek ve sonlarının ne olacağını göreceğim, dedi. Çünkü onlar sapık bir kuşak ve güvenilmez çocuklardır.”²

“Onlar anlayışsız bir ulustur, onlarda sezgi yoktur”³

Peygamberleri Musa kendisine karşı takındıkları kötü tutumlarından dolayı sabrı taşmış bir vaziyette onlara şöyle diyor: “Çünkü sizin başkaldıran, dik başlı kişiler olduğunuzu biliyorum. Bugün ben sağken, aranızdayken bile Rabbe karşı geliyorsunuz; ölümünden sonra daha ne kadar çok başkaldıracaksınız.”⁴ Tevrat’ta buna benzer örnekler çoktur.

▪ Üçüncü Kaynak: Tarih

Tarih, ibretlerin hazinesi ve nesillerin öğretmenidir. Tarih bizlere Yahudileri, toplumlar arasında başkalarının sırtından geçinen, onlara dayanarak hayatını sürdüren asalaklar olarak tanıtmaktadır. Onlar yaşadığı toplumda yediren değil yiyen, veren değil hep alan ve daima başkalarının enkazı üzerinde yükselmeye çalışan kimselerdir. Onlar kendi menfaatlerinden başkasını tanımayan bencil kimselerdir. Kendilerinden başka kimseye güvenmezler. Sadece kendileri için faydalı olanı tutar başkalarının değerlerini, inançlarını ve ideallerini hiçe sayarlar. Herkes için önemli olan bu hususlar, onların amaçlarına hizmet etmiyorsa önemsizdir; ayaklar altına alınmalıdır.

Yahudilerin –veya Tevrat’ın ifadesiyle İsrailoğullarının- tarihini okuyanlar hakikatin gün gibi apaçık ortada olduğunu göreceklerdir. Muhammed İzzet Derveze *“Târihu Benî İsrâîl Min Esfârihim”* (Ken-

² Tesniye, 32:20.

³ Tesniye, 32:28.

⁴ Tesniye, 31:27.

di Kitaplarına Göre İsrailoğullarının Tarihi) isimli kitabında bu hakikatleri beyan etmektedir.

Onların tarihiyle bizim tarihimizi okuyan herkes bu gerçeklere tanık olacaktır. Her fitnenin ve her musibetin arkasında Yahudilerin olduğunu görecektir. Hatta günlük konuşmalarımızda bile içinden çıkamadığımız şüpheli, şaibeli durumları “Yahudi işi” olarak nitelememiz bu anlayıştan kaynaklanmaktadır.

▪ Dördüncü Kaynak: Çağdaş Yazarların Yahudilerle İlgili Kitapları

Dördüncü kaynak, çağdaş yazarların, Yahudilerle ilgili kaleme aldıkları kitaplardır. Bu kitaplarda Yahudilerin arzu ve istekleri, karakterleri, Siyonizm'in tehlikelerine yer verilmektedir.

Ben burada sadece Arapların ve Müslümanların kitaplarını (yazılarını) kastetmiyorum. Çünkü bu kitaplar bazıları için, bir kişinin hasmı veya düşmanı hakkında yazdıklarından öteye geçmeyebilir. Benim burada işaret ettiğim kitaplar, batılıların onlarla ilgili yazdıklarıdır. Zaten Yahudi devletinin kuruluşuna zemin hazırlayanlar, Batılılar değil miydi? İşgaller yaparak kurdukları bu devleti genişletenler de onlardır. Meydan okuyan, saldıran ve taşkınlık yapan bir devlet hâline gelene dek İsrail'e her türlü gücü ve desteği sağlamaktan asla geri durmayan da onlardır.

Onlarla ilgili kitap kaleme alan son kişi, Hristiyanlığı ve Marksizm'i terk edip Allah'ın hidayetine mazhar olan ünlü Fransız düşünür Roger -veya Recâ- Garaudy'dir. Garaudy'nin “*Ahlâmu's-Suhyûniyye ve Edâilühâ*” (Siyonizmin Hayal ve Yanılgıları) isimli kitabı yazı dizisi şeklinde birçok Arap gazetesinde yayınlanmıştır.

Garaudy, Müslüman olduktan sonra yayınladığı bu kitabını Müslüman olmadan önce kaleme almıştır. Bu kitap, Yahudilerin

düşüncelerini, hayallerini, arzularını ve ahlâkî değerlerini ayrıntılı bir şekilde ortaya koymaktadır. Yazar daha sonra *“el-Esâtiru’l-Müessise li-Devleti İsrâîl”* (İsrail Devletini Kuran Mitler) isimli ünlü kitabını kaleme aldı. Dünyanın çeşitli yerlerinde Siyonistlerin yürüttüğü propaganda sonucu Roger Garaudy bu kitabından dolayı kendi ülkesi Fransa tarafından cezaya çarptırılmıştır.

Yahudilerle ilgili kaleme alınan kitaplarda yazarların farkına varmadan içine düştükleri hatalardan birisi de Yahudilerin gücünü ve kurnazlıklarını abartılı bir şekilde anlatmalarıdır. *“ed-Dünyâ Lü’betü İsrâîl”* (Dünya İsrail’in Oyuncağı) ile *“Ahcârün Alâ Ruk’ati’ş-Şatranc”* (Satranç Tahtasındaki Taşlar) söz konusu yanılgılara kapılan kitaplardandır. Böyle bir tutumun, mevcut durumu kabullenen ve dünyaya hükmeden gizli güçlere boyun eğmeyi tek çare olarak gören bir tür ‘cebrî siyaset’ doğuracağı muhakkaktır. Güçlülerin âkibeti böyleyse, bizim gibi güçsüzlere düşen usluca boyun eğmektir.

▪ Beşinci Kaynak: Yahudilerin Mevcut Yaşantıları

Beşinci kaynak, Yahudilerin hâlihazırdaki durumları ve onlarla birlikte sürdürdüğümüz yaşantıdır. Bu henüz tamamlanmamış bir kitaptır. Onlar bu kitaba gönüllерince istedikleri başlığı, fıkrayı veya bölümü ekleyip durdular. Tüm bunlar olup biterken bizler büyük bir gaflet ve bilgisizlik içindeydik.

Biz Yahudilerle birçok savaş yaptık. Onlarla ateşkesler ve anlaşmalar imzaladık. Onlarla aynı barış masasını paylaştık. Onlarla olan diyalogumuz söz ve silahla idi.

Tüm bu gelişmelerden sonra onların, mantığın gücüne değil, gücün mantığına inanan bir toplum olduklarını gördük. Çünkü onlar bu toprakları sahiplerinden zorla aldılar. Onlar, devletlerini

bu topraklar üzerinde kurmak suretiyle millî vatan hayalini gerçekleştirdiler. Bunlarla yetinmeyen Yahudiler, kurdukları bu devlete yine güç kullanarak Golan, Kudüs ve Batı Şeria gibi yeni toprakları eklediler.

Daha önce Arapların, Müslümanların ve dünyanın gözleri önünde Lübnan'ı işgal ettiler. İsrail, Arap ve uluslararası toplumun kendi isteği doğrultusunda hareket etmelerini sağlayarak önce Filistin Direniş Hareketinin Beyrut'tan çıkarılmasını istedi. Nitekim istediği de oldu. Bununla yetinmeyen İsrail, mülteci kamplarındaki savunmasız Filistinlilere gündüz gözüyle saldırıp onları katletti. İsrail bu katliamlara her gün yenilerini eklemektedir.

Ben bu satırları yazarken (19.10.1982¹) ajanslar, Menahem Begin'in, İsrail parlamentosunun kış dönemi açılış konuşmasını aktarıyordu. Begin, konuşmasında, yakın zamanda İsrail ile Arap komşuları arasında bir savaş tehlikesi olmadığı sürece Ortadoğu'da yeni barış çabalarına gerek olmadığını söylüyordu.

Şöyle diyordu: "Burada sorulacak soru şudur: 'Bizler bu barışı niye bozuyoruz? Neden savaşları tekrar alevlendirecek ve kan dökülmesine yol açacak yeni şartlar üretip duruyoruz?'"

Bunun anlamı açıkça şudur: Arapların hiçbir savaşa giremeyecek kadar âciz olması İsrail'in güvende olmasına yeter de artar! Çünkü Begin ve bağlı olduğu askeri birimlere göre asıl olan güçtür. Son sözü söyleyen de güçtür. Yani kılıç konuşursa kalem susmalıdır!

Begin, konuşmasına 'yakın zamanda' şartını ekleyerek devam ediyor. Yani hesapta olmayan hiçbir gelişme istemiyor. Begin, kendi barışı için, uykuda bulunanların uyanmadığı, ayrı olanların bir

¹ Kitabın bazı bölümleri müellif tarafından 10 yıl önce kaleme alınmıştır.

araya gelmediği, ayaklananların plânlar yapmadığı, kararsızların harekete geçmediği, oturanların çalışmadığı bir ortam istiyor.

Düşmanımızla olan tecrübemiz, bize bu düşmanın şahsiyetinin, büyük ölçüde din unsuruna dayandığını öğretmektedir. Düşmanın hayal ve ideallerini belirleyen, cimrilikleriyle bilinmelerine rağmen bir bedel olarak mallarının bir kısmını onlardan isteyen kendi dinleridir. Uzun süre oturup geçimini sağladıkları yerden hicret etmelerini isteyen de kendi dinlerinden başkası değildir. Kendilerine ait bir devletin kurulması ve kurulacak devletin bekası için onlardan –korkaklıklarını ve hayata aşırı bağlılıklarını bildiği halde- askerî eylemlere katılmalarını öngören yine kendi dinleridir.

Yahudiler, inandıkları dinî öğretilere ve hayallere dayanarak Filistin’i kendilerine vatan seçtiler. Çünkü onlara göre Filistin, kendilerine ‘vaat edilmiş bir toprak’¹tır. Görüldüğü üzere onların düşünce ve emelleri bütünüyle Tevrat ve Talmud’un öğretilerine dayanmaktadır.

Hedeflerini din unsuru üzerine kuran Yahudiler bu hususta Hıristiyan Batı’yı da etkilemişlerdir. Dinin ve Tevrat’ın öngördüğü aynı zamanda Hıristiyanların da inandığı bir hakkı aradıkları yönünde onları ikna etmişlerdir. Onlara, ırkçı hedeflerini gerçekleştirmede kendilerine yardım etmedikleri takdirde Tevrat’ı ve Peygamberlerin öğretilerini inkâr etmiş olacaklarını söylemişlerdir.

Herhalde bunu en iyi şekilde ABD eski başkanı Jimmy Carter’in, birkaç yıl önce yayınlanan hatıralarındaki Camp David Anlaşmasıyla ilgili sözleri doğruluyor.

Carter, 1973 Mayıs’ında İsrail’e yaptığı ilk ziyaretinde, çocukluğundan beri zihninde yer etmiş “İncil Yurdu” hakkında yararlı bilgilere ulaştığını anlatmaktadır. O şöyle diyor:

¹ Ardu’l-Mî’âd.

“Üç gün boyunca şafak sökmeden önce çıkıp Eski Kudüs sokaklarında dolaştım. Boş zamanlarımı, eski tarihe tanık olan kutsal mekânlarla, içinde tarihin şekillenmeye devam ettiği mekânlara, beni derinden etkileyen ziyaretler yaparak değerlendirdim.

İsrail'e yaptığım bu ziyaret, üzerimde büyük izler bıraktı. Daha sonra ABD başkanlığına hazırlandığım sırada, Ortadoğu'nun karmaşık tarihini araştırmaya başladım. Başkanlık için adaylığımı koyduğumda ABD'nin, İsrail'in güvenliğini sağlamaya devam edeceğini özellikle vurguladım.

Hristiyanlık-Yahudilik ahlâkı ile Tevrat, Yahudilerle Hristiyanlar arasında zorunluluk arz eden bir bağıdır. Bu bağ hep hayatımın ayrılmaz bir parçası olarak kaldı. Nazi kıyımının yok edemediği Yahudilerin, kendilerine has bir vatanı ve komşularıyla barış içinde yaşamayı fazlasıyla hak ettiklerine inanıyordum. Sonunda Yahudilere ait bu millî vatanın, Tevrat'ın öğretileriyle birebir örtüştüğünü gördüm.

Bana göre bu vatan, Allah'ın şer'î bir emridir. Sonunda tüm ahlâkî ve dinî inançlarımı tereddütsüz İsrail'in güvenliğine adanmış!"¹

Basın organları yıllar önce İsrailli General Moşe Dayan'ın Kudüs'ün İsrail'e katılması ve yeni yerleşim birimlerinin inşa edilmesi yönündeki demeçlerine yer verdiler. O şöyle diyordu: “Siyasetimize karşı çıkanlar, tutumlarını Tevrat ve İncil noktasında tekrar gözden geçirsinler!”

Bu söylemler, dünyanın muhtelif yerlerinde Hristiyanlığa mensup birçok kişiyi etkilemiştir. Bununla ilgili olarak Kâmil eş-Şerîf, *el-Müğâmere'l-İsrâîliyye fî İfrîkyâ* isimli eserinde, Nijeryalı bir

¹ 4 Ekim 1982 tarihli eş-Şarku'l-Avsat Gazetesi.

siyasî liderin, İsrail ile ilgili yazmış olduğu bir kitabında, *“İsrail, insanlık tarihinde yeni bir isim değildir. İsrail’in Allah’ın seçilmiş halkı olduğunu köyümdeki Uhud Medresesi’nde öğrendim”* dediğini nakletmektedir.

Düşmanlarımız, hedeflerine dinî bir boyut kazandırmak maksadıyla dinimizi bile kaynak göstermekten çekinmemişlerdir. Bu amaçla onlar 1967 savaşıdan sonra subay ve askerlerimize karşı, Kur’an âyetlerinden *“Nice az sayıda bir birlik Allah’ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir”*¹ ve *“Müminlere yardım etmek ise bizim üzerimize bir hak olmuştur”*² yazılı pankartlar taşıdılar.

Okuduklarımız ve duyduklarımız arasında en çarpıcı olan Menahem Begin’in İsrail Parlamentosunda (Knesset) Enver Sedat’tan hemen sonra, Yahudilerin Filistin’de vatan kurma hakkını vurgulamak üzere yaptığı konuşmadır. Şöyle diyor: *“İsrail’in Filistin toprakları üzerindeki hakkı sonsuz tarihî bir haktır. Buna Kur’an-ı Kerim dâhil tüm kitaplar tanıklık etmektedir.”* Sonra delil olarak – Musa’nın (a.s) diliyle- Maide suresinde geçen şu âyet-i kerimeyi okumuştur: *“Ey kavmim! Allah’ın size (vatan olarak) yazdığı mukaddes toprağa girin ve arkanıza dönmeyin, yoksa hüsrana uğramış olarak dönersiniz.”*³

Menahem Begin konuşmasına şöyle devam ediyor: *“Yüce Allah, bu mukaddes toprağı insanlar içinde bir tek bize tahsis etmiştir. O halde başkalarının, bu topraklarda hak iddia etmeleri dinen caiz değildir.”*

Gerçek şu ki âyet, takdir-i ilâhi gereğı onların bu topraklara girdiklerini anlatmaktadır. Yüce Allah’ın emriyle onların Filistin’e

¹ Bakara, 2/249.

² Rum, 30/47.

³ Maide, 5/21.

girdikleri doğrudur. Ancak bu husus, kendilerini Firavun'un zulmünden kurtaran Peygamberleri Musa'ya (a.s) karşı isyankâr tavırları ve *“Ey Musa! Onlar orada bulundukları müddetçe biz oraya asla girmeyiz; şu halde, sen ve Rabbin gidin savaşın; biz burada oturacağız”*¹ demeleri sebebiyle ceza olarak kırk yıl çölde dolaştıktan sonra gerçekleşmiştir.

Ayrıca âyetten, Yahudilerin, Allah'ın emriyle ebedî olarak Filistin'de kalacakları anlamı asla çıkarılamaz. Aksi halde tarih gerçeklerle çelişmiş oluruz. Çünkü Yahudiler bu topraklardan bin yıl önce çıkarılmışlardır.

▪ Altıncı Kaynak: Yahudilerin Kendileriyle İlgili Kaleme Aldıkları Metinler

Altıncı kaynak, Yahudilerin günümüzde kendileriyle ilgili kaleme aldıkları metinlerdir. Bunlar Yahudilerin şahsiyeti, kimliği ve tarihlerinin yanı sıra eğilimi, sadakati, hedefi ve dürtüleriyle ilgili metinlerdir.

Ben burada yakın zamanda Kuveyt'te yayınlanan ve “Siyonist ideoloji”yi konu alan bir kitaptan birkaç hikâyecik sunmak istiyorum. Yazar bu kitabında, dinî olsun lâik olsun her görüşten olan Yahudilerin, kendileriyle ilgili görüşlerini, kitaplarını yorumlama biçimini, peygamberlerine ait haberleri, geçmiş tarihlerini, şimdiki durumlarını ve ideolojilerinin temelini oluşturan üç ikon (halk, Tevrat, toprak) ile ilgili inatçı tavırlarını zikretmektedir.

Yazar şöyle diyor: “Eski Yahudilikte aşırılığıyla bilinen akıma göre ‘Yahudi-Toprak-Allah’ ikonları vardır. Bunlar arasında sıkı bir ilişki bulunmaktadır. Bu akıma göre Yahudilerin tarihi, insanlık tarihinin köşe taşı ise üzerinde yaşadıkları bu kutsal ‘toprak’ da

¹ Maide, 5/24.

dünyanın merkezi ve Yahudilerin tarih tasavvurunda somutlaşan coğrafi bir realitedir.

Geleneksel Yahudi fundamentalizmini temsil eden bu görüşün, günümüzde Siyonistlerin ‘toprak’ ile ilgili sergiledikleri tutumla birebir örtüştüğünü göstermek için aşağıda Siyonistlerden bazılarının kaleme aldığı yazılardan örnekler sunacağız. Yapılan bu yorumları kısaca şöyle zikredebiliriz:

Yahudilerin eskiden süregelen dinî bağınazlıkları, Haham Haim Landau’nun şu sözlerinde tam ve keskin bir biçimde ortaya çıkmaktadır: *“Halkımızın ruhu, millî vatana dönülmediği sürece kendini ifade edemez. Çünkü ‘ilâhi meşale’, halkımız ancak kendi toprağında olduklarında etkili olabilir.”*

Siyonist hahamlardan Abraham Kuk ise şöyle diyor: *“İsrail toprakları Yahudi halkının ruhundan ayrı bir unsur değildir. Bilakis bu topraklar millî varlığımızdan bir parçadır. Ayrıca hayatımızla ve iç dünyamızla özdeşleşen güçlü bir bağdır. İsrail topraklarının bizim için taşıdığı önem, halkımızın tümüne yayılan ve temiz duyguları aydınlatan Rabbin ruhuyla anlamlı hâle gelmektedir.”*

Yukarıda zikrettiğimiz üç etnik unsur, lâik Siyonistlerin kitaplarında açıkça görülmeyebilir. Fakat bunu Popper’in, Gandhi’ye yazdığı şu sözlerde bariz olarak görmek mümkündür: *“Bizler Yahudilik dâvamızdan geçmişte vazgeçmediğimiz gibi şimdi de vazgeçmeyiz. Çünkü ortada, halkımızın hayatından bile daha yüce bir şey var. O da halkın bu topraklara bağlı çabası ve kutsal misyonudur. Ben insanın toprakla evliliğine inanıyorum. Bizi tanıyan bu topraklar, ancak bizler vasıtasıyla ürün verebilir.”*

Görüldüğü üzere halk, insanın hayatından da üstün sayılan toprakla çözülmesi mümkün olmayan bir bağ ile bağlanmıştır.

Popper'in yaptığı evlilik benzetmesi, ışığını Yahudilik mirasından alan kutsal bir halkayla çevrilidir. Zîra Allah'ın halkla ilişkisi, Eski Ahit'te bir evlilik ilişkisi olarak nitelendirilmektedir. Sahte insancılığına rağmen Popper'in bu tutumu, *"İsrail topraklarında olmadığımız sürece, İsrail (Allah'ın savunucuları) ismiyle isimlendirilmeyi, halk olarak kendimize layık görmüyoruz"* diyen Kabalist hahamların tutumundan hiç de farklı değildir:

Siyonizmin öncülerinden A. D. Gordon şöyle diyor: *"Ulusun dirilişi ancak millî vatanımızın tarlalarına dönüp vatanın masmavi semasının altında olduğumuz vakit tamamlanacaktır. Bizler vatanımıza, içinden sürülüp çıkarıldığımız topraklarımızı işlemek, bu toprakların hayat kaynaklarında derin kökler salmak, milli vatanımızın parlak güneşi ve nezih havasında filiz verip yükseklerle tırmanmak için dönüyoruz."*

Bir Yahudi arkeolog ve Tevrat müfessiri olan İsrail eski savunma bakanı, işgal altındaki toprakların bazı bölümleriyle ilgili İsrail'in tarihî ve dinî taleplerinin, İsrail siyasetinde önemli bir rol üstlenmesi gerektiğiyle ilgili kendisine yöneltilen bir soruya şu cevabı vermiştir: *"Hiç şüphesiz bu husus, İsrail'in var oluşunun temelidir. Yahudi halkı, Kutsal Kitap ve Yahudi toprakları, bu temeli oluşturan en önemli üç unsurdur. Bu nedenle Tevrat ile Tevrat'ın ümmeti bir araya geldiğinde, yanlarında mutlaka Tevrat'ın toprakları da olacaktır."*

Müellif, Siyonistlerin şiddet felsefesiyle ilgili şöyle diyor: Siyonizm düşüncesinin bu yönü, *"Savaşıyorum o halde varım"* diyen Menahem Begin'in, *İsyen* (The Revolt) isimli kitabında açıklık kazanmaktadır. Şiddet filozofu Begin şöyle diyor: *"Kan, ateş, kül ve gözyaşından, dünyanın 1800 yıldan beri hiç görmediği, 'savaşan Yahudi' adında yeni bir insan türü doğacaktır. Bizler bunu gerçekleştirmek için bir an evvel hücumla geçmeli ve kâtillere saldırmalıyız."*

Sonunda bu uğurda akıtılan ter ve kanla gurur duyacak asil ve güçlü bir nesil doğacaktır.”

David Ben-Gurion¹’un şiddet anlayışının da Yahudi kimliğinin yeniden şekillenmesinde aynı görevi üstlendiğini görüyoruz. Gurion, Siyonist askerlerini şöyle tanımlıyor: *“Bizler gece-gündüz silahların gelmesini bekliyorduk. Silahtan başka bir şey konuşmuyorduk. Silahlar bize ulaştığında sevinçten havalara uçmuştuk. Silahlarla çocuklar gibi oynuyorduk. İşte o günden beri silahları hiç bırakmadık. Okurken ve konuşurken bile silahlar ya elimizdeydi ya da omzumuzda asılıydı.”*

Ben-Gurion, Yahudilerin ezelden beri savaşçı olduğunu söyleyen yeni bir Yahudi tasavvuruna dayanarak şöyle diyor: *“Şüphesiz Musa, peygamberlerimizin en büyüğüdür. Ümmetimizin de tarihindeki ilk askerî komutanıdır.”* Bu görüş, peygamber Musa ile Moşe Dayan²’ı birbiriyle özdeşleştirmiştir. Ben-Gurion’un, Tevrat’ı en iyi şekilde açıklayıp yorumlayacak merciin ordu olduğunu söylemesi dinî bir bid’at değildir. Çünkü Ürdün Nehri kıyısında Yahudiler için yerleşim birimleri inşa eden orduydı. Gurion’a göre Eski Ahit peygamberlerinin sözlerini açıklayacak ve uygulayacak olan yine ordudur. Burada dikkatimizi çeken, Yahudilerde şiddetin nasıl kutsallık kazandığıdır.

Şiddet, günümüz ‘modern Yahudi toplumu’nun “eritme potası”dır. İsrail ordusunun görevi sadece İsrail’i savunmak değildir. Bilakis İsrail medeniyetinin kendisiyle varlık bulduğu yerdir: *“Ordu, gençliğin içinde yetiştiği bir okuldur.”* Ümmetin her ferdine kültür ve cesaret aşılayan bir eğitim yuvasıdır. *“Ordu, bize kılavuzluk yapacak öğretmenler için güç ve cesaret kaynağı olmalıdır.”* Ordu

¹ 1948 – 1953 yılları arasında İsrail Başbakanı.

² 1953–1958 yılları arasında İsrail Genel Kurmay Başkanı.

vaat edilmiş topraklarda açılmış en büyük ve en kapsamlı yetiştirme kursudur. Göçmenler İsrail'e varır varmaz bu kursa katılırlar. Burada deneyim kazanır ve İbraniceyi öğrenirler. Böylece üzerlerindeki sürgün ve yabancılık havasından uzaklaşarak normal İsrail vatandaşı olurlar. Ben-Gurion'un sözleri doğrultusunda ordu, İsrail'e gelen göçmenlerin birbirleriyle kaynaşmasında kültürel anlamda önemli bir rol üstlenmiştir."

Müellif Yahudilerdeki sadakate ve bu sadakatin kimlere gösterileceğine değinerek şöyle diyor: "Levi Eşkol¹'e göre Yahudilerin, Filistin dışındaki yerlerde yapacakları hizmetler gerçek Yahudi ruhuna yapılmış en büyük hıyanettir. Eşkol'ün bu tepkisi, Yahudi sadakatini ve bu sadakatin kimleri kapsadığı sorusunu gündeme getirmektedir. Siyonizm'in bu soruya cevabı ise oldukça açıktır. Nerede olurlarsa olsunlar Yahudilerin sadakat ve dostlukları sadece Yahudi ulusu ve millî vatani için olmalıdır. Asla içinde yaşadıkları ülke için olmamalıdır. Bu yüzden Klatskin, Alman halkına, Almanya sınırlarının hiçbir şekilde Yahudi ulusunun hareket alanını ve sadakatini kısıtlamayacağını söylemiştir. Çünkü Yahudi'nin, Yahudiliği uğrındaki sadakati yaşadığı ülkenin sınırlarından çok daha üstündür: "Samimi, sadakat sahibi bir Yahudi, ancak Yahudi vatandaşı olabilir. Yahudi vicdanında, Alman milliyetçiliğine ait en ufak ize bile rastlaman mümkün değildir." Klatskin sözlerine şöyle devam ediyor: "Yabancı bir ülkeyi, kendi vatani olarak gören her Yahudi Yahudilerin tümüne hıyanet etmiştir." Weizman'a göre de her Yahudi'nin içinde mutlaka bir Siyonist gizlidir. Milli Yahudiliğe olan sadakatleriyle yaşadıkları vatana karşı sadakatleri eşit olanlar aşağılanmaya ve küçümsenmeye mahkûmdurlar."

¹ 1963-1969 yılları arasında İsrail Başbakanı.

Siyonistlerin, dünyayı “Yahudiler” ve “Ötekiler” olarak ayırıp sonra da buna tarihsel bir boyut kazandırmaları Haham Moşe Ben-Sihyun’un sözlerinde âdeta bir cinayete dönüşmektedir. Bu kişi, Filistinlilerin ortadan kaldırılmasını, Filistin’in de işgal edilmesini öngören bir üslupla Talmud’u açıklamaktadır. Bu ayırım, Araplara güvenilmemesi gerektiğini söyleyen İsrail Merkez Komutanlığı hahamı Abraham Avidan’ın sözlerinde çirkin bir ırkçılığa dönüşmektedir. Bu kişinin ilham aldığı dinî yasalara göre Yahudiler, başkalarına asla güvenmemelidirler. Haham Avidan, İsrail askerlerine şu telkinlerde bulunuyor: “Dinî yasaların öngördüğü şekilde size başkalarını ve de onların iyilerini öldürme ruhsatı verilmiştir. Bu üzerinize düşen bir görevdir.” Sözlerine dayanak olarak kendilerine Talmud’tan da şu sözleri aktarıyor: “Üzerine düşen, insanların en iyilerini öldürmendir.”

Görüldüğü meselenin tümü, soykırıma dönüşen çirkin ve acımasız bir ırkçılıkta odaklanmaktadır.

İşte Düşmanımız!

İsrail sorunu, Siyonizm'in bir ürünü olan afet ve hastalıkları bünyesinde barındırmaktadır. Asla tesadüf eseri olmayan bu afet ve hastalıklar temel sorunlar olarak sürekli karşımıza çıkmaktadır.

Topraklarımızı gasp edip varlığımızı tehdit eden düşmana karşı savaşmak bize düşen millî ve dinî bir görevdir. Bu da ancak Siyonizm zihniyetinin yaydığı bu tehlikeli âfetleri tanımamızla mümkündür. Ayrıca Siyonizm'i şekillendiren Talmud'un, katı öğretilerini ve bizim için büyük tehlikeler arz eden Siyonizm'in hedeflerini de iyi tanımamız gerekmektedir. Bu tehlikeler şunlardır:

1. Irkçılık

Bu tehlikelerin başında şüphesiz ırkçılık gelmektedir. Tevrat'ın inşa ettiği Yahudilik düşüncesinin ayrılmaz bir parçası olan ırkçılık, temelde Yahudilerin Tevrat'tan daha kutsal gördükleri Talmud'un öğretilerinden nemalanıp beslenmektedir. Yahudilik bir halk (ulus) dinidir. Tevrat bu halkın kitabı, Allah da bu halkın Rabbidir. Bu halk, İsrail halkıdır.

Kur'an-ı Kerim açık ve kesin dille Allah'ın, "İnsanların Rabbi" ve "Âlemlerin Rabbi" olduğunu belirtmektedir. Kur'an, Allah'ın; Arapların ya da Müslümanların Rabbi olduğunu hiçbir şekilde söylemezken Tevrat, "İsrail'in Rabbi" olduğunu açıkça ifade etmektedir.

Tevrat'ın, başından sonuna kadar, tek ilgilendiği konu İsrailoğulları, onların tarihleri ve hayalleridir. İçinde âhirete, cennet ve cehenneme yer yoktur. Tevrat'ın tek ilgilendiği husus İsrail'in gücü ve asaletidir.

Tevrat İsrailoğullarının “seçilmiş halk” olduklarını söylemektedir. Tevhidî risaleti taşıdıkları, putperestliğe karşı savaştıkları ve peygamberlerin öğretilerine yerine getirdikleri günlerde biz de onlar hakkında aynı şeyi söyledik. Ancak daha sonra onlar kendi içlerindeki değişirdikleri için Allah da onları değiştirmiştir. İsrailoğulları sonunda amel ve itikatta sapıklığa düşmüş ve kendilerine gönderilen peygamberlere karşı gelerek onları yalanlamışlardı... Kur'an bu hususta şöyle buyuruyor: *“Demek, size ne zaman bir elçi nefsinizin hoşlanmayacağı bir şeyle gelse, büyüklük taslayarak bir kısmınız onu yalanlayacak, bir kısmınız da onu öldüreceksiniz öyle mi?”*¹ Bu nedenle Vaftizci Yuhanna ve Mesih onlara, “Ey peygamber kâtilerinin çocukları!” şeklinde seslenmişlerdir.

Benî İsrail'in, âlemlere –sadece yaşadıkları çağa münhasır olarak- üstünlüğünü ilân eden Kur'an, başka bir yerde onlar hakkında şöyle buyuruyor: *“İsrailoğullarından kâfir olanlar Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın lisaniyla lanetlenmişlerdir. İşte bu, isyan etmeleri ve haddi aşmaları sebebiyledir. Onlar birbirlerini, yaptıkları kötülükten vazgeçirmeye çalışmazlardı. Yapmakta oldukları şey gerçekten ne kötüydü!”*² *“Allah'tan bir ahde ve insanlardan bir ahde tutunmaları dışında, nereden bulunsalar üzerlerine zillet damgası vurulur. Allah'ın hışmına uğramışlardır. Üzerlerine miskinlik damgası vurulmuştur. Bu böyledir. Çünkü onlar, Allah'ın ayetlerini inkâr ediyor, haksız yere peygamberleri öldürüyorlardı; isyan etmişlerdi, zulüm ve azgınlık sergiliyorlardı.”*³

¹ Bakara, 2/87.

² Maide, 5/78-79.

³ Âl-i İmrân, 3/112.

Bazıları, İsrailoğullarının “seçilmiş halk” tanımlamasının, İslâm ümmetine has olan “insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmet” tanımlamasıyla benzerlik arz ettiğini söylemişlerse de bu düpedüz hatadır. Zîra her şeyden önce İslâm ümmeti ırkçı bir ümmet değildir. Bilakis mesajı, hedefleri ve ilkeleri olan bir ümmettir. Bu değerlere iman edip sahip çıkan herkes ırkı, rengi ve vatani ne olursa olsun bu ümmettendir.

Yahudiler, geçmişte çektikleri sıkıntıları istismar ederek bir yandan dünyanın sempatisini kazanmayı başarırken diğer yandan “Sami düşmanlığı” adında çirkin bir propagandayı başlatmış oldular.

Gerçek şu ki günümüz Yahudilerinin hiçbiri Samiliğe mensup olmadıkları gibi İsrail’in soyundan da değildirler. İnsaf sahibi Batılı araştırmacıların birçoğuna göre günümüz Yahudileri, Yahudi değildir. Yani İsraili olmadıkları gibi Samiliğe de mensup değiller. Günümüz Yahudilerinin büyük bir bölümü, Hazar Yahudileri soyundan gelmektedirler. Hazar devleti, Avrupa’nın doğusunda kurulan devletlerdendir. O dönemde bazı Tatar kabileleri Yahudiliği benimsemiş, Hazar devleti yıkıldıktan sonra bu kabilelerden bir kısmı Kırım bölgesine yerleşmişlerdir. Sonra Polonya’da karar kılan Yahudiler burayı kendilerine göç merkezi seçmişlerdir. 1650 yılında Polonya’daki Yahudi sayısı 500 bin civarındaydı. Burada özerklik elde edecek bir nüfuza ulaşmışlardır. Ancak bu şatafatlı dönemleri fazla sürmemiş ve 1658 yılında Ukrayna milislerince toplu katliamlara mâruz kalmışlardır.¹

Yahudiler dünyaya ve etkili siyaset izlemesinde kendisine yardım eden güçlere Sami düşmanlığını dikte edip durdular. Onların

¹ Bkz. Tâhir Şaş, *et-Tatarrüfü’l-İsrâîlî Cüzûrehü ve Hasâdüh*, s. 28; *Yehûdü’l-Yavmi Leysû Yehûden*, terc. Zühdî el-Fâtih.

asıl amaçları, Sami-Arap ırkına mensup –aynı zamanda haksız yere yurtlarından çıkarılıp göçe zorlanan- Filistin halkıyla özdeşleşmiş gerçek Samiliğe düşmanlık beslemektir.

Nazi faşizminden yakınan Yahudilerin, şimdilerde bölgedeki politikalarını kabul etmeyenlere karşı kendinden başkasını tanımayan yeni bir Nazi faşizmi ortaya koyduklarını görüyoruz.

2. Şiddet ve Düşmanlık

İsrail'deki din ve düşüncenin temel dinamiklerini oluşturan ırkçılık gibi sertliği, katılığı ve bağnazlığı içinde barındıran şiddet ve düşmanlık da büyük bir tehlikedir. Kendi kitapları Tevrat bile onların “çok inatçı bir halk” olduklarını belirtmektedir.

Kur'an-ı Kerim de bu hususu dile getirerek onlara şöyle hitap etmektedir: *“Sonra bunun ardından kalpleriniz katılaştı; artık o taşlar gibi yahut katılık bakımından daha da şiddetlidir. Çünkü taşlardan öylesi vardır ki, ondan nehirler fışkırır, elbette öylesi vardır ki, yarılr da kendisinden su çıkar, muhakkak öylesi de vardır ki, Allah korkusundan yuvarlanır. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir!”*¹

Bir başka âyetinde Kur'an, onların, yüce Allah ile aralarındaki ahdi bozmalarına karşılık bir ceza olarak kalplerinin katılaştığını söylemektedir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *“Ardından verdikleri misakı bozdukları için onları lânetledik ve kalplerini kaskatı yaptık.”*² İsrail dinî kaynakları da çok açık bir şekilde Yahudilerin düşmanca tabiatlarını ortaya koymaktadır. Onlar tabiatları gereği hedeflerini gerçekleştirme uğruna kan dökmekten, kutsal değerleri

¹ Bakara, 2/74.

² Mâide, 5/13.

çiğnemekten, evleri yıkmaktan, malları yağmalamaktan bir an geri durmazlar. Çünkü onların nazarında insanlar, İsrail'e hizmet etmekle yükümlü birer araçtırlar.

Bu eğilimi, Tevrat'ın beş bölümünde ve bu bölümlere eklenen Peygamberler (Neviim) kısmında bilhassa İsraililerin beğendikleri ve adını 'savaşçı peygamber' koydukları Eşaya bölümünde açık olarak görebiliriz.

Aynı eğilimi, Yahudilerin Tevrat'tan daha fazla önem verip kutsal saydıkları ve sık sık başvurdukları Talmut'ta daha açık bir şekilde görebiliyoruz.

Şiddet ve düşmanlık, cani Siyonist çetelerinden biri olan Likud partisinin lideri Menahem Begin'in 'İsyân' adlı kitabında yer verdiği "Savaşıyorum o halde varım!" sözünde açıkça görülmektedir.

İsrail'in yakın tarihini, özelde Filistin halkıyla genelde Araplarla olan tarihini, okuyan herkes şiddet ve düşmanlığın aşamalarına da tanık olacaktır. Filistin halkını yurtlarından çıkarıp dünyanın çeşitli yerlerine göç etmeye zorlayan ve bunun için katliamlar yapan İsrail hükümetinin, bütün Filistin topraklarını devletlerine katmak için sürdürdüğü düşmanca eylemler bu anlayışın bir parçasıdır. İsrail, Filistin'deki mevcut yerleşim birimlerine ek olarak Kudüs, Batı Şeria ve Gazze'de de yeni yerleşim birimleri açmıştır. Sabra ve Şatila katliamı, Ramazan ayında secde ve rükû halindeki oruçlu Müslümanları kurşuna dizdikleri el-Halil katliamı, Lübnan'da işledikleri Kana Katliamı, Kudüs'teki Tünel Katliamı, Mısırlı esirlere yönelik toplu katliamı ve aynı şekilde Mısır topraklarında işlediği Bahru'l-Bakar öğrenci katliamı bu vahşi anlayışı gözler önüne sermektedir. İsrail'in her gün sürdürdüğü tutuklama ve işkenceler, halka uyguladığı toplu yaptırımlar, mücahitlerin ailelerini cezalandırıp yuvalarını başlarına yıkması ve başbakanlarının emriyle direnişin

önde gelen isimlerini tasfiye etmesi hiç şüphesiz şiddet ve düşmanlığının bir parçasıdır. İzak Rabin'in emriyle Fethi Şikâkî ve Yahya Ayyâş'ın şehit edilmesi; Netenyahu döneminde Mossad'ın, Hamas'ın Siyasi Büro Başkanı Halid Meşal'e yönelik suikast girişimi, mantığın gücünün değil, güç mantığının bir ürünüdür. Çünkü, İsrail'in anladığı tek mantık şiddet ve terör mantığıdır.

Nazi zulmüne ve çeşitli baskılara uğramış bir halkın, kalkıp başka bir halka zulmetmesi, topraklarına, egemenliğine ve kutsal değerlerine saldırması garip değil midir? Tek suçları vatanlarına sahip çıkmak ve topraklarını müdafaa etmek olan bir halkı yok etmeye çalışması reva mıdır?

3. Yayılmacılık

İsrail'in tabiatını şekillendiren üçüncü tehlike de yayılmacı hedef ve politikasıdır. İsrail, işgal ettiği topraklarla ve gasp ettiği mallarla yetinmemektedir. O ne işgale doymak bilir ne de malları soyup yağmamaktan bıkar... İsrail bu haliyle "doldun mu?" sorusuna "daha yok mu?" şeklinde karşılık veren cehennem gibidir.

Siyonistler hâlâ Nil'den Fırat'a kadar uzanan Büyük İsrail'i hayal etmektedirler.

Hatta onlardan bazıları, "Ey İsrail, senin hâkimiyetin (toprakların) Nil'den Fırat'a, Lübnan'dan Hicaz'a kadardır!" diyecek kadar ileri gitmişlerdir.

Irak'taki Fırat Nehrinden Mısır'daki Nil Nehrine kadar...

Lübnan'daki sedir ağaçlarından Suudi Arabistan'a, atalarının yaşadığı Medine ve Hayber'deki hurma ağaçlarına kadar...

Telaviv Üniversitesi öğretim üyesi İsrail Şahak bu görüşü dillendiren Siyonistlerdendir. Şahak'ın açıklamaları, İsraillilerin içlerinde

gizlediklerini açığa vurmaktadır. Şahak, bu açıklamalarına, İngilizce olarak yayınlanan bir kitabında yer vermektedir. O, bu kitabında kavminin hayalindeki İsrail'in; Suriye, Lübnan, Türkiye, Irak, Suudi Arabistan, Yemen, Kuveyt ve İskenderiye'ye kadar Mısır'ı içine aldığını ifade etmektedir.

Aslında dünyaya hükmetmek isteyen Yahudiler, yayılmacı bir politika izleyerek uzak hedeflerine acele etmeden adım adım ilerlemektedirler.

Bazıları bunu gerçekleşmeyecek bir hayal olarak görse de, İsrail'in, boş bir kuruntunun ve hayalin arkasından koşmayacak kadar akıllı olduğunu da biliyorlardı.

Yahudiler yıllarca İsrail'i kurma hayaliyle yaşadılar. Sonunda hayalleri gerçekleşti. Şimdi de Büyük İsrail'i kurmak istiyorlar. Ancak onlar bu niyetlerini –aşamalı siyasetleri gereği- bir süreliğine ertelemiş bulunuyorlar.

Bizler 'taksim kararı' başta olmak üzere haklarımızı kısıtlayan tüm kararları reddettik. Sonra da bunları reddettiğimiz için pişman olduk!

İsrail, bizim bir zamanlar imkânsız gözüyle baktığımız hedef ve hayallerini gerçekleştirmek için çabalayıp durdu. Bunlar bir bir gerçekleşti. Bizim hayallerimiz ise ayaklar altına alınıp hiçe sayıldı.

Bazı büyük devletlerin, hedeflerini gerçekleştirme konusunda İsrail'e yardım ettiklerini biliyoruz. Bunlardan biri de meşhur Balfour Deklarasyonu'yla Yahudilere, Filistin'de millî yurt sözü veren Büyük Britanya'dır. Dönemin Britanya Dışişleri Bakanı Balfour, 2 Kasım 1917 tarihli ünlü bildirisinde Filistin'de bulunan ve Yahudi olmayan toplulukların vatandaşlık haklarına ve dinî özgürlüklerine halel gelebilecek hiçbir gelişmeye meydan verilmeyeceğini belirterek "Vatansız halka, halsiz vatan!" vaat ediyordu.

Bir diğer büyük devlet ise, İsrail'i mal, silah ve veto yoluyla destekleyen zamanın süper gücü ve tek kutbu Amerika Birleşik Devletleridir. Amerikanın para, silah ve veto desteği olmasaydı İsrail şimdiki gücünde olmazdı.

Sovyetler Birliği de şâsaalı dönemlerinde "İsrail var olması için yaratılmıştır!" diyecek kadar ileri gitmiştir.

4. Ahlâksızlık

İsrail'in, Filistinler ve Araplarla ilişkilerinde dayandığı temel ilke ahlâksızlıktır. Yahudi felsefesi ahlâkın değişkenliğini öngörür. Ahlâk sabit değil, bölünebilen bir özelliğe sahiptir; genel kuralları da yoktur. Yahudilerin, kendilerine ayrı başkalarına ayrı uyguladıkları çifte standartlı bir ahlâkî normları mevcuttur. Bu da –ne yazık ki- Tevratlarının kararlaştırdığı bir ölçüdür. Tesniye bölümünde geçtiği üzere, bir İsrailli, İsrailli olmayan kişiye faizle bir mal verebilir. Ama bunu kendisi gibi bir İsrailliyeye veremez. İslâm ise bunun tersini söylemektedir. Çünkü İslâm'da haram herkese haramdır. Kur'an, Yahudilerin, kendilerinden olmayanlara karşı her şeyi mubah saydıklarını ve kendilerini bu hususta dinen sorumlu görmediklerini ifade etmektedir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Bu da onların, 'Ümmîlere karşı yaptıklarımızdan dolayı bize vebal yoktur' demelerindendir. Allah adına bile bile yalan söylüyorlar."*¹

İsrail bu ahlâksızlığını, bir yıl haram saydığını sonraki yıl helâl kılan cahilî geleneğe göre yapmaktadır. Yani helâl ve haramı, hevaları ve şahsî menfaatleri doğrultusunda belirlemektedir. O, "Amaç, aracı meşrû kılar" diyen Makyavelizmcî anlayışı benimsemektedir. Yahudilere göre İsrail'i amaçlarına ulaştıracak tüm vasıtalar

¹ Âl-i İmran, 3/75.

meşrû ve mubahtır. İsrail'e karşı yapılan protesto ve kınamaların ise hiçbir önemi yoktur.

Araplar ve Müslümanlar ahlâklı toplumlardır. Dinleri onlara hayatlarının her evresinde ve tüm uygulamalarında ahlâk ilkesine bağlı kalmalarını öğretmiştir. Onlara göre ilim, ahlâktan ayrılmayacağı gibi hukuk (şeriat) ve siyaset de ahlâktan ayrılmaz.

İslâm, “Amaç, aracı meşrû kılar” ilkesini kabul etmez. Bilakis gayenin şerefli, vesilenin de temiz olmasını öngörür. Şerefli bir gayenin gerçekleşmesi için mutlaka temiz bir vesileye başvurulmalıdır. İslâm, hakka, bâtıl yollarla ulaşılmasına asla razı olmaz. Allah güzeldir, ancak iyi ve güzel olanı kabul eder.

İsrail ancak lehine olan anlaşmalara saygı gösterir, aleyhine olanları asla kabul etmez. İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu'nun, bizim kesin bir dille reddettiğimiz Oslo Anlaşmasının, artık bir geçerliliği kalmadığını ifade etmesi bu anlayıştan kaynaklanmaktadır.

Kur'an'ın, bu kişilerin ataları hakkında söyledikleri böylece gerçekleşmiş oluyor: *“Onlar, kendileriyle antlaşma yaptığın, sonra her defasında hiç çekinmeden ahitlerini bozan kimselerdir.”*¹

Onlar, bazı Avrupalı politikacıların “anlaşmalar, güçlünün zayıfa karşı kullandığı baskı araçlarıdır” sözünü uygulamaktadırlar.

İsrail'in benimsediği ahlâk, tamamen şiddet, terör ve işgal ahlâkıdır. Çete ruhunun egemen olduğu Yahudi devleti ve bu devletin güç ve himayesine güvenen yerleşim birimleri tamamen bu ahlâk üzerine kuruludur. Vatanlarını, ailelerini ve kutsal değerlerini müdafaa eden Filistinlileri terörist ilan eden İsrail'in kendisi dünyanın

¹ Enfâl, 8/56.

en büyük teröristidir. Çünkü başkasının hakkını ve toprağını şiddet ve silah yoluyla ele geçirmektedir. İsrail, yeryüzünde fesadı, zulmü ve terörü yaymaktadır. Heysem el-Kîlânî'nin *"Terör Bir Devlet Kuruyor: İsrail Modeli"*¹ adlı kitabı bu hususu en güzel şekilde açıklamaktadır.

İsrail'in ahlâksızlığına işaret eden örnekler sayılamayacak kadar çoktur. Bunların en yenisi Ürdün'de Hamas Siyasi Büro Temsilcisi mücahit kardeşimiz Halid Meşal'e yönelik suikast girişimidir. Sahte Kanada pasaportlarıyla Ürdün'e geçen Mossad ajanları gelişmiş bilimsel bir cihazla Meşal'in beynine öldürücü kimyasal madde enjekte edip onu öldüreceklerdi. Kanada, bu suikastı kesin bir dille kınadı. Ürdün ile arasındaki barış anlaşmalarına rağmen, İsrail bu eylemi Ürdün topraklarında yapmaktan çekinmedi. Allah'ın gözetim ve himayesi, Halid ve yanındakilerin de basireti olmasaydı kardeşimiz bir ihanete kurban gidecekti. Öyle ki, kasten öldürüldüğü bile anlaşılmayacaktı. Öteden beri İsrail'in sürdürüp geldiği terör işte budur. İsrail'in Altyapıdan sorumlu Bakanı Ariel Şaron, büyük bir cüret ve küstahlıkla "Meşal'i öldürme girişimi, ilkinde başarısız olduysa, gerçekleşene dek defalarca tekrarlanacaktır" diyor. Hiç kimseden çekinmeden bunları söyleyen 'kökten terörist' Şaron'a "Utanmıyorsan dilediğini yap!" diyoruz.

Filistinlilerin direnişine terör denilecekse bize göre bu terör meşrudur. Kur'an'ın şu emrine de tamamen mutabıktır: *"Onlara karşı gücünüz yettiğinde, kuvvet ve cihad için besili atlar hazırlayın ki, bununla Allah'ın düşmanını ve sizin düşmanınızı korkutasınız."*² Buradaki korkutma (irhâb) eylemi kan dökmek için değil, düşmana karşı direnmek ve vatani savunmak içindir.

¹ "el-İrhâbu Yüessisü Devle: Nümûzec İsrâîl"

² Enfal, 8/60.

Yahudilerin ahlâksızlığı, tavırlarına yansıyan geçici bir durum değildir. Bilakis tarihleri boyunca kendilerinde ve –kutsal kitaplarının ifadesiyle- peygamberlerinde derin kök salmış bir vasıftır.

Eski Ahit, Yakub ile annesinin, büyük kardeş İsa yerine Yakub’a bereket duasında bulunması için İshak’ı –Yakub’u İsa olarak tanıtmak suretiyle- aldattıklarını zikretmektedir. Yakub’un karısı Rahil’in de babası ve aynı zamanda Yakub’un dayısı olan Ebân’ın yanından ayrılırken putları çaldığını belirtmektedir.

Yine Tevrat’ın Tekvin bölümünde, Lut’un iki kızının, Lut’u sarhoş edip onunla birlikte olduklarını ve ondan zina yoluyla Moablılarla Ammonileri doğurdukları belirtilmektedir.

Yeşu bölümünde ise İsrailoğulları eliyle Eriha’nın düşüşü şöyle anlatılmaktadır: “Kenti yıktılar... Kadın erkek, genç yaşlı, küçük ve büyükbaş hayvanlardan eşeklere dek, kentte ne kadar canlı varsa, hepsini kılıçtan geçirip yok ettiler.”

I.Samuel bölümünde şöyle denilmektedir: “Rab, seni İsrail krallığına tayin etmek için beni gönderdi. Şimdi git, Amalikliler’e saldır. Onlara ait her şeyi tümüyle yok etmek için hiçbir şeyi esirgeme. Kadın erkek, çoluk çocuk, öküz, koyun, deve, eşek hepsini öldür.”

Aynı bölümde Kral Saul, başlık parası olarak Davut’tan yüz Filistinlinin sünnet derisini istemiş, Davut da, kralın damadı olacağına sevinciyle tanınan süre dolmadan gidip iki yüz Filistinliyi öldürmüştür. Kralın damadı olabilmek arzusuyla öldürdüğü Filistinlilerin sünnet derilerini tam tamına getirip krala sunmuştur.

Yine aynı bölümde şöyle anlatılıyor: Davut, Saul’u terk edip İsrail kralına karşı savaştan Filistinlilere katılmak istedi. Fakat Filistinliler, Davut’un ordularına katılmasını reddettiler. Bunun üzerine

Davut, kralları Akiş'e yalvarmaya başlar ve şöyle der: "Ben ne yaptım, ne işledim ki, İsrail kralına karşı savaşımdan men ediliyorum?"

Yine 2. Samuel bölümünde Amnon'un, kız kardeşi Tamar'a -ikisi de Davut'un çocukları- gönül verip onu kaçırdığı; Avşalom b. Davut'un, babasının cariyeleriyle birlikte olduğu, Avşalom'un krallık için babası Davut'a karşı savaştığı ve bu savaşta öldürüldüğü anlatılmaktadır.

Krallar bölümünde Süleyman'ın Saydalıların tanrıçası Aştoret'e ve Ammonluların ilâhı Molek'e taptığı, bütün yabancı karılarının ilahları için kurban kesilecek yüksek yerler yaptırdığı anlatılmaktadır!¹

Bunların tümünü biz değil, onların kutsal kitapları söylüyor!

Mesih (a.s) onlara şöyle diyor: "Vay halinize ey ikiyüzlü din bilginleri! Engerekler ey yılanlar! Peygamber katillerinin torunları, Cehennem cezasından nasıl kaçacaksınız!"

5. Cimrilik ve Mala Kulluk

Ahlâkî âfet ve tehlikelerden birisi de cimrilik ve mala kulluktur. Tarihte altın buzağıya tapmaları onlardaki altın ve mal sevgisine bir işarettir. Kur'an onları cimrilikle nitelendirmiş ve yüce Allah'ın şu sözüyle bu vasfı tescil etmiştir: "*Yoksa onların mülkten bir payı mı var? Öyle olsaydı; onlar insanlara bir çekirdek kırıntısı bile vermezlerdi.*"²

Merhum allame Reşid Rıza, el-Menâr tefsirinde bu âyeti şöyle açıklıyor: "*Yoksa onların mülkten bir payı mı var?*" müfessirlere

¹ Bkz. Ahmed Osman, *Târîhu'l-Yehûd* (önsöz), Mektebetu Dâri's-Şürûk.

² Nisa, 4/53.

göre âyetin başındaki “أَمْ” edatı burada munkatı gelmiştir. Basralılara göre bu edat idrab ve istifham içindir. Buradaki idraptan kasıt, Yahudilerin cipte cibte ve tağuta inanmaları, müşrikleri müminlere tercih etmeleri ve cimri bir tutum sergilemeleridir. İmam Muhammed Âbduh’a göre “أَمْ” edatı sözün başında geldiğinde mücerred istifham için olur. Buradaki istifham ise inkâr içindir. Yani Kitaptan nasipleri olabilir, fakat mülkten hiçbir nasipleri yoktur. Onlar zulüm ve azgınlıkları sebebiyle mülkün tümünü yitirdiler. “Öyle olsaydı; onlar insanlara bir çekirdek kırıntısı bile vermezlerdi”, yani mülkten nasipleri olsaydı cimri davranıp kendilerinden başka hiç kimseye bu mülkten bir şey vermeyeceklerdi; bir çekirdek kırıntısı bile! Âyette geçen “nakîr”, hurma çekirdeğinin sırtındaki nükte yani çukurcuktur. Hurma ağacı da oradan bitip yeşerir. Nakîr, kuşun gagasıyla veya demir matkabın sert bir zeminde açtığı küçük çukura benzetilmiştir. Nakîr, “Onlar, bir hurma çekirdeğindeki iplikçik kadar bile haksızlığa uğratılmazlar”¹ âyetindeki “fetîl” ile eşanlamlıdır. Her iki kelime de bir şeyin oldukça küçük ve önemsiz olduğunu, kinaye yoluyla ifade etmek için kullanılır. Hurma çekirdeğinin üzerindeki ince zar için kullanılan “kıtmîr” kelimesi de bu iki kelimeyle aynı anlamı ifade etmektedir.

Sözün özü Yahudiler, aşırı cimrilik ve pintilikleriyle tanınan bir kavimdir. Başkalarının kendilerinden iyilik görmesine asla tahammülleri yoktur. Bir mülke sahip olsalar, insanların o mülkün en ufak bir kırıntısından bile istifade etmelerine engel olurlar. Hâl böyleyken Araplardan bir peygamber çıkmasını ve mülkün bu peygambere ahabının elinde bulunmasını nasıl hazmedebilirler! Onlar bu vasfı günümüzde de üzerlerinde taşımaktadırlar. Onlar mülkleri olarak gördükleri Beytülmakdis ve çevresini ele geçirmeleri halinde,

¹ Nisa, 4/49.

Müslümanları ve Hristiyanları o kutsal topraklardan sürüp çıkarmak ve onlara bu topraklardan bir kırıntı bile vermeyeceklerdir. Yahudiler geçmişte olduğu gibi günümüzde de başkalarının kazanç yollarını tıkamaya çalışıyorlar. Örneğin Beytülmakdis'teki Yahudi bir marangoz, Müslüman veya Hristiyan bir marangozun aldığı ücretin çok altında –belki emeğini bile karşılamayacak- bir ücrete çalışmaktadır. Yahudi marangozun zararını ise siyasi ve hayır cemiyetleri karşılamaktadır. Tüm bunlar Yahudilerin kutsal toprakları ele geçirip kendileri dışında herkesi kazanç yollarından mahrum bırakmaya çalıştıklarının apaçık göstergesidir. Mülk ellerinde yokken bunu yapıyorlar. Ya mülk gerçekten ellerinde olsaydı!

İstedikleri gibi mülk gerçekten onlara dönecek mi? Âyet bu hususu ne onaylıyor ne de reddediyor. Âyet sadece bu gerçekleşirse onların takinacakları tavrı açıklamaktadır. İsrâ –bir diğer adıyla Benî İsrail- suresinde bu konuya ayrı bir bölüm tahsis ettik. Yahudilerin, dünyanın çeşitli yerlerinde dağınık yaşadıkları halde kalabalık bir nüfus oluşturdıklarını ve bulundukları yerlerde mallarına sıkı sıkıya bağlandıklarını, tarım ve askerî alanda sürekli bir hazırlık içinde olduklarını görüyoruz. Bu çabalar çoğu kez sekteye uğradyısa da onlar hâlâ mülk ve hükümranlılığı bir gün mutlaka ele geçireceklerine; bunu da bizzat kutsal topraklar üzerinde ikame edeceklerine inanmaktadırlar. Bunun için de büyük paralar biriktirdiler. Osmanlı devletine düşen, Yahudilerin Filistin topraklarında güçlenmelerine, toprak satın almalarına ve dünyanın çeşitli yerlerinden buraya göç etmelerine engel olmaktır. Önlem alınmaması halinde –önceki âyetle dikkat çektiğimiz üzere- yakın bir zamanda bizi büyük tehlikeler bekleyecektir.”¹

¹ Tefsîru'l-Menâr, V/159, 160.

Şeyh Reşid Rıza, bu açıklamaları 30 Zilkade 1328 (2 Aralık 1910) Cuma günkü el-Menâr Dergisinde –bundan yaklaşık 90 yıl önce- yayınladığı tefsirinde yapmıştır.

• Siyonizm, Emperyalizmin En Üst Aşamasıdır

Talmudçu Yahudilikte şekillenen bu mânevî tehlikelerle hastalıkların birçoğu –özellikle Siyonist hareketin ve ondan doğan tehlikeli eğilimlerin ortaya çıkmasından sonra- İngiliz mandası döneminde Yahudi terör çetelerini doğurmuştur. Aynı tehlikeler, İsrail 15 Mayıs 1948’de kurulmadan önce, İsrail’in barışında ve savaşında Filistinlilere, Araplara ve Müslümanlara karşı izlediği politikanın temelini oluşturan büyük katliamları, düşmanca saldırıları ve şeytanî yöntemleri de doğurmuştur.

Yine bu âfet ve musibetler, tarihte emperyalizm çeşitlerinden en tehlikelisi olan Siyonist emperyalizmini doğurmuşlardır. Bundan dolayı “Siyonizm, emperyalizmin en üst aşamasıdır” diyenler de olmuştur. Bu anlayış, lânetli Siyonist emperyalizminin, geçmişte ve günümüzde dünyanın tanıdığı diğer emperyalizm çeşitlerinden ayrılmasıyla ortaya çıkmıştır. Kur’an, Sebe Kraliçesinin diliyle bu gerçeği bizlere şöyle aktarıyor: *“Gerçek şu ki, krallar bir ülkeye girdiklerinde orayı tarumar ederler; oranın soylu ve onurlu insanlarını aşağılarlar. İstilacıların davranış tarzı (her zaman) böyledir.”*¹ Sebe melikesi burada, kralların, bir yeri işgal ettikleri vakit o yeri yerle bir ettiklerini, oranın soylu ve onurlu halkını aşağıladıklarını ifade etmektedir.

Yakın tarihte insanlar, İngiliz, Fransız ve İtalyan emperyalizmine tanık oldular. Bu emperyalist güçler, işgal ettikleri yerlerde o yerin halkına en amansız zulümleri tatbik ettiler. Fakat çağımızdaki

¹ Neml, 27/34.

Siyonist emperyalizmi, işgal ve zulümde bunların tümünü geride bırakmıştır. Siyonist emperyalizmi, kardeşimiz Dr. Hassan Hathût¹'un da ifade ettiği gibi, yerleşimci, yayılmacı, ırkçı (etnik), terörist ve zalim bir emperyalizmdir.

1. Yerleşimci Emperyalizm

Yerleşimci emperyalizm ile bir yeri işgal ettiğinde o yerin halkını yurtlarından çıkararak ve orada kalıcı olarak yerleşen bir emperyalizmi kastediyoruz. Arap nüfusunun Yahudi nüfusundan fazla olması, insan unsurunu ön planda tutan “demografik Yahudileştirme”ye dayalı yerleşimci emperyalizmi rahatsız etmektedir. Siyonistler, geride bıraktıkları vatanlarına dönmek üzere bir yeri işgal eden Haçlıların aksine, işgal ettikleri yerlerde kalıcıdırlar. Siyonistler, Arapları göçe zorlamak, evlerini yıkmak ve coğrafi yapıyı değiştirmekle kalmadılar; dünyanın çeşitli yerlerinden getirdikleri Yahudileri, Filistinlilerin yerine yerleştirdiler. İşgal ettikleri yerlerde hiçbir şekilde Filistinlilere hayat hakkı tanımadılar. Siyonizmin akıl hocalarından Profesör Ben-Zion Dinor, “Ülkemizde iki halka yer yoktur” sözüyle bu hususu dile getirmektedir. Menahem Begin’in Araplarla İlişkiler Danışmanı Yori Lebrani şöyle diyor: “Arap toplumunu oduncu ve garson düzeyine indireceğiz.” Şîb Eldavut da şöyle diyor: “İki seçenek var; ya Büyük İsrail ya da Büyük İsmail.” Büyük İsmail’den maksat Arapların tek bir sancak altında toplanmasıdır. Bu da İsrail’in sonu anlamına gelmektedir.

2. Yayılmacı Emperyalizm

Siyonist emperyalizm, yayılmacı bir emperyalizmdir. İsrail Parlemantosunu Knesset’te Nil’den Fırat’a kadar uzanan bir harita

¹ Bkz. “*Bihâze Elkallâh: Risâle ile’l-Aklî’l-Arabiyyi’l-Müslim*” isimli değerli kitabının “Filistin” bölümü.

hâlen asılı durmaktadır. İsrail bayrağında yer alan iki mavi çizgi de Nil ve Fırat'ı simgelemektedir. Golda Meir İsrail sınırlarıyla ilgili kendisine yöneltilen bir soruya "Sınıra ulaştığımızda size haber vereceğiz" cevabını vermiştir. Ben-Gurion ise Yahudi devleti için Lübnan'ın ve Suriye'nin güneyini, Ürdün'ü ve Sina Yarımadasını içine alacak bir sınır hedeflediklerini belirtmektedir. Bu nedenle Oslo Barış Anlaşmasında "hudut" konu edilmemiştir. İsraili liderler sır gibi gizledikleri bu hususu ne zaman hayalleri gerçekleşirse o zaman açığa vuracaklardır.

3. Irkçı (etnik) Emperyalizm

Siyonist emperyalizm, Irkçı (etnik) bir emperyalizmdir. İsrail Genelkurmay Başkanı Rafael Eitan şöyle diyor: "Beyazların, Güney Afrika'da ırkçılık yaptıklarını söyleyenler yalancıdır. Söylenenin aksine siyahlar –tıpkı Arapların, bize hükmetmek istemesi gibi- orada bulunan beyaz azınlığa hükmetmek istiyorlar." Afrika ülkeleri, 1975 yılında Siyonizm'i ırkçılık olarak tanımlayan Birleşmiş Milletler kararını onaylamaları üzerine Begin çıkıp şöyle demiştir: "Düne kadar ağaçların üzerinde yaşayanlar nasıl oluyor da dünyayı yönetmeye kalkışıyorlar?!"

Irkçılık, Yahudiler arasında da bir takım çatışmalara yol açmaktadır. Örneğin Avrupalı beyaz Yahudiler (Ashkenazi'ler) kendilerini Yahudilerin diğer bir kolu olan Sephardim'lerden üstün görmektedirler. Sephardimler Yahudilerin yüzde yetmişini içine almalarına rağmen üniversitelerde onlar için yüzde altılık bir kontenjan ayrılmış, bunların da sadece yüzde üçüne mezuniyet hakkı tanınmıştır.

Bir diğer örnek, halktan toplanan kan bağışları arasından Ha-beş Yahudileri olarak bilinen Falaşalar'ın kanlarının kullanılmayıp

gizlice yok edilmesi idi. Ortaya çıkan bu büyük skandal Falaşalar arasında şok etkisi yapmış ve onlarda büyük bir ayrımcılık ve ırkçılık sorunu yaratmıştı. *“Sen onları birlik sanırsın, oysa kalpleri paramparçadır.”* Bir başka örnek de geçenlerde Ortodoks Yahudilerin, yayınladıkları bir fetvayla tutucu ve yenilikçi Yahudilerin, Yahudi olmadıklarını beyan etmeleriydi.

4. Zalim Emperyalizm

Siyonist emperyalizm izaha mahal bırakmayacak kadar zalim bir emperyalizmdir. Yine de gelin hep birlikte tanık olarak Yahudilerden bir kaçına kulak verelim. İbrani Üniversitesi rektörü Profesör Judas Magnes şöyle diyor: “Yahudiler, kuşkusuz birçok yönden dünyadan adalet isteme hakkına sahiptirler. Fakat Araplara zulmetmek suretiyle Yahudilere adalet temin etmek istemiyorum.” Telaviv Üniversitesinde hocalık yapan Profesör Benjamin Cohen ise şöyle diyor: “Yahudiler hep şiddetin kurbanıyken nasıl oluyor da şimdi kendileri şiddet uyguluyorlar?” Bugün onlardan birçoğu bu kanaati taşımaktadır. Örneğin Amerika’da, “Şimdi Barış” ve “Barış Karşılığında Toprak” adında iki büyük Yahudi hareketi bulunmaktadır. Bunlar Filistinlilere uygulanan zulmü kınadıkları gibi Filistin halkının özgürce ve Yahudi komşularıyla barış ortamını paylaşacakları bir vatana kavuşmaları gerektiğini söylüyorlar. Filistin’deki Yahudilerin çoğunun görüşü bu yöndedir.

5-Terörist Emperyalizm

Siyonist emperyalizm aynı zamanda terörist bir emperyalizmdir. Siyonizm’i en iyi anlatan bu emperyalizm çeşididir. Çünkü terör emperyalizmi, Siyonizm’in dokusu ve can damarıdır. En vahşi katliamları işleyen ünlü Siyonist çeteleri Hagana, İrgun ve Stern döneminden beri İsrail devletinin kurulmasına zemin hazırlayan bu terördür.

İsrail devletini demir ve ateşle kuran, tarihte eşi benzeri görülmemiş en vahşi yöntemlerle kadın, çocuk ve yaşlıları katleden bu terörün kendisidir. Öyle ki Siyonist kâtiler, öldürdükleri hamilelerin karınlarında kız mı erkek mi olduğuyla ilgili aralarında iddiaya giriyorlardı. Sonra kimin kazandığını görmek için kadının karnını deşiyor ardından kahkahalar atarak kadınla cenini boğazlıyorlardı.

İsrail devletine Birleşmiş Milletler 'Taksim Kararı'nın kazandırdığı topraklardan çok daha fazlasını kazandırıp devleti genişleten, son olarak da 1967 Haziran Savaşında şimdiki sınırlarına ulaştıran yine bu terördür. Komşu Arap ülkelerinin nükleer olsun ya da olmasın hiçbir güce sahip olmasını istemeyen ve onları sürekli tehdit eden yine bu terördür. Zîra, gücün tamamına sadece onlar sahip olmak istiyorlar. Bu yüzden Irak'ın elindeki nükleer gücü vurdular. Nükleer alanında temayüz eden Arap gençlerini de öldüren yine onlardır. Bunun örnekleri çoktur. İsrail terörü, nükleer alanda ilerlemek isteyen tüm İslâm ülkelerini tehdit etmektedir. Komşusu ve aynı zamanda rakibi Hindistan gibi atom bombasına sahip olmak isteyen Pakistan'ın çok büyük bir tepkiyle karşılaşması bunun açık göstergesidir.

İsrail terörü, devlet eliyle ve bizzat devlet liderlerinin emriyle vatanlarını, kutsal değerlerini ve halkını müdafaa eden Filistinli direniş kahramanlarını katletmektedir. Fethi Şikâkî, Yahya Ayyaş ve Muhyiddin eş-Şerif'in öldürülmesinde ve Halid Meşal'i hedef alan suikast girişiminde İsrail terörüne hepimiz şahit olduk.

Yıllar önce Yafa mescidinde namaz kılanları katleden Siyonist terördür. Deyr Yasin katliamını yapan da yine bu terördür. Mısır'da Bahru'l-Bakar İlkokulu öğrencilerini vahşice öldüren, Ramazan ayında el-Halîl Camiine saldırıp namaz kılanları katleden, Tünel Katliamıyla Lübnan'daki Kana Katliamı'nı gerçekleştiren ve son

olarak el-Halil'de Tarkumiya duvarı yakınlarında masum işçileri öldüren ve masum insanların kanlarının bulaştığı ellerle cinayet üstüne cinayet işleyen yine bu Siyonist terördür.

Bunca katliamı işleyen Siyonist terörün, bizi terörist ilan etmesi ve –Yusu'ı kuyuya atan kardeşleri gibi- kendisine yöneltilen bütün töhmetleri reddetmesi ne kadar da tuhaftır!

Siyonizm Tüm Dünya İçin Bir Tehlikedir

Burada dikkat çekmemiz gereken gerçek bugün karşı karşıya kaldığımız Yahudi Siyonizm’inin, sadece Araplar ya da Müslümanlar için değil, tüm dünya ve hatta tüm insanlık için bir tehlike teşkil ettiğidir. Bu da hiç şüphesiz katı taassubundan ve bütün dinleri – zellikle semavî olanları- ve halkları düşman gören yıkıcı fikirlerinden kaynaklanmaktadır. Talmud’un tehlikeli öğretilerinin bir ürünü olan bu fikirler, İslâm için olduğu kadar Hristiyanlık için de bir tehdit unsurudur. Bunu anlamak için Yahudilerin Hristiyanlıkla, Hristiyanların da Yahudilikle ilgili görüşlerine bakmamız yeterli olacaktır. .

• Yahudilik Hristiyanlık Hakkında Ne Diyor?

Muhammed es-Semmâk *“el-Usûliyyetü’l-İnciliyye ev es-Sihyniyyet’l-Mesîhiyye ve’l-Mavkif el-Emirk”*¹ isimli kitabında şöyle diyor:

“Bir Yahudi bir Hristiyan’ın aleyhinde yalan yere şahitlik yapabilir. Hristiyanların aleyhinde yalan söylerken Rabbe karşı saygısızlık yapmaya ve Rabbin adına yemine etmeye gerek yoktur.”²

“Yahudiler, Hristiyanları aldatmak için sürekli çabalamalıdır.”¹

¹ Sayfa: 7-11. Kitap, Merkez Dirsti’l-Âlemi’l-Arabî tarafından yayınlanmıştır.

² Baba Kama, 113 a, 113 b.

¹ Zoharı, 120 b.

“Hıristiyanlara iyilik yapanın kabri asla doğrulmaz.”²

“... Şimdi de Katolik Kilisesinin belini kırmak için nasıl hareket ettiğimizi açıklamak istiyoruz. Yoğun bir çabanın ardından kilisenin en özel yerine sızmayı başardık. Bu arada, bize kılavuzluk yapıp bizimle birlikte çalışmaları için içeride görevli kâhinlerden bazılarını kandırmayı başardık.

Bizimle birlikte olan birkaç kişiye Katolik kılığına girmesini emrettik. Onlara, Kiliseyi içten yıkmak için son derece dikkatli olmaları yönünde açık ve kesin talimatlar verdik ve de kilisenin onurunu rencide edecek skandallar üretmelerini emrettik. Böylece bize hikmetli bir edayla “Bırakın evlatlarınızın bir kısmı onların kiliselerini yıkan kâhinler oluversinler” tavsiyesinde bulunan Yahudi emirinin nasihatiyle amel etmiş oluruz. Üzülerek belirtmek gerekir ki kendilerini “Ahit’in Çocukları” olarak gören Yahudilerin tümü kendilerine verilen görevle ilgili samimiyetlerini kanıtlayamadılar. Birçoğu ahde hıyanet etti. Diğerleri ise şeref ve sadakatle görevlerini yerine getirerek ahde vefalarını ispatlamışlardır.

Bizler –bazen bir kısmı sonradan aleyhimizde olsa da- dünyada meydana gelen bütün devrimlerin babasıyız. Bizler tartışmasız savaşın ve barışın da efendisiyiz. Hıristiyanlıkta din reform hareketini üretenlerin bizler olduğumuzu bugün açıklayabiliriz. Calvin, evlatlarımızdan biriydi. Aslen Yahudi idi. Kendisine yüklenen emaneti yerine getirmesi gerekiyordu. Yahudi yetkililerin teşviki ve parasal desteğiyle Calvin’in ‘din reform projesi’ hayata geçirilmiş oldu. Aynı şekilde Martin Luther de Yahudi dostlarının direktifleri doğrultusunda hareket etti. Burada da Yahudi liderlerin iradesi ve parasal desteğiyle Katolik Kilisesine karşı muhalif bir strateji geliştirildiğini görüyoruz.

² Zoharı, 125 b.

Bizler amaçlarımıza hizmet ettiklerinden dolayı Protestanlara teşekkür ediyoruz. Belki birçoğu –dinlerine samimiyetle inananlar- bize ne denli sadakat gösterdiklerinin bilincinde değiller. Her hâlû-kârda bizler gerek Hristiyanlığa karşı savaşımızda gerekse dünyaya egemenlik kurmak için yaptığımız hazırlıklarda bize sundukları kıymetli yardımlardan dolayı onlara teşekkür ediyoruz.

Şu ana kadar Avrupa ülkelerinin çoğunun sistemini değiştirmeyi başardık. Geri kalanlarını da çok yakında değiştireceğiz. Rusya dâvamıza hizmet eden bütün yolları kolaylaştırdı. Mason hükümetiyle Fransa bizim emrimizdedir. Malî desteğimize muhtaç İngiltere ise ayağımızın altındadır. Ayrıca Protestan olması hasebiyle Katolik Kilisesini yok etmede en önemli güvencemizdir. İspanya ve Meksika ise elimizde istediğimiz gibi oynattığımız iki kukladır. ABD dâhil birçok devlet, ağımıza düşmüş bulunuyor.

Dünya basınının tamamına yakını emrimiz altındadır. Katolik Kilisesine olan kinimizi en etkili bir şekilde sahip olduğumuz bu imkânlarla artırmak istiyoruz.

Başkalarının ahlâkî değerlerini hedef alan projelerimizi güçlendirip hayata geçirmek istiyoruz. Halklar arasında devrim ruhunu yayıp onlardaki vatan ve aile sevgisini yok etmek istiyoruz. Dinin ise –hangi din olursa olsun- saçmalıktan ve zaman kaybından ibaret olduğu, çağın gerisinde kaldığı ve zamanın ihtiyaçlarını karşılayamayacağı fikrini insanların kafasına yerleştirmek istiyoruz. Son olarak şunu daima hatırlamalıyız ki, Yahudilerin beklenen hâkimi, Roma’da bulunan Papa tahtından indirilmedikçe ve tüm ülkelerin başkanları devrilmedikçe dünyaya hükmetmeyecektir.”¹

¹ B’nai B’rith Paris Kongresinde yapılan bir konuşma. Kaynak: Katolik Dergisi, 1936-Şubat Sayısı.

• Hristiyanlık Yahudilik Hakkında Ne Diyor?

Hristiyanlığın Yahudilik hakkında neler söylediğine gelince, Muhammed es-Semmak bize şu bilgileri aktarmaktadır:

“Yahudiler, tüm dünya halkları ve özellikle Hristiyan halkı için bir tehlike oluşturmaktadır.”²

1900 yıldır Mesih'i çarmıha geren aynı güç, bugün Mesih'in kilisesini çarmıha germeye çalışıyor. İçinde bulunduğumuz çağda Hristiyanlara, Hristiyanlığın kaderini belirleyecek büyük görevler düşüyor. Bu onlar için bir ölüm kalım savaşıdır. Ne var ki Hristiyan liderlerin birçoğu henüz bunun farkında değiller. Yeryüzü halklarını küçük düşürmeyi başaran ve uluslararası Yahudiliği temsil eden komünizm, Hristiyanlığı tamamen yok etmek için fırsat kollamaktadır.”³

“Mesih'in Allah'tan vahiy yoluyla getirdikleri, Yahudiler için bir şey ifade etmiyor! Yahudilerin kitaplarında, Mesih ile ilgili güzel bir vasıf bulabilme ümidiyle yaptığım araştırmalar boş bir uğraştan ibaretti. Şunu da itiraf etmeliyim ki, bu işe başlamadan önce bu kitaplarda Mesih'e dair hiçbir saygı ifadesine rastlamayacağımı biliyordum. Bu araştırmamda Mesih'e karşı yüce duygular besleyen bir Yahudi'nin, anında Yahudiliğini yitireceğini ve bir daha Yahudiliğe dönemeyeceğini öğrenmiş oldum.

Fakat Muhammed'in Kur'an'ına baktığımızda Mesih'e önem verildiğini ve onun kişiliğine büyük saygı gösterildiğini görürüz.”¹

² Civiltà Catolica Dergisi, Vatikan.

³ Kâhin Vinevard, *İnkıdâd el-Yahûdiyye ale'l-Mesîhiyye*, s. 6.

¹ Kuran'da Mesih'in ailesiyle ilgili Âl-i İmrân suresi, annesi Meryem ile ilgili Meryem suresi, İncil'in hiç değinmediği bir mucizeyi anlatan Mâide suresi ve daha bir çok surede Mesih'in (a.s) Kitabını ve tevhide dâvetini anlatan birçok âyet yer almaktadır.

19. yüzyılda yaşamış “Graytis” adında –kültürlü olması gereken- bir Yahudi, Mesih’i şöyle anlatıyor: “O, ölüme razı olarak doğmuştur.” Bu kişi, haçla ilgili şöyle diyor: “Sırf inançlarına mânevi boyut kazandırdığı için, Yahudilerin, kısırdöngü bir anlayışa neden olan böyle bir sembole ihtiyaçları yoktur.” Ortada bundan çok daha tehlikeli bir şey daha var. O da İspanya Yahudilerinden Musa Davilyon’un 1880’de yazdığı kitabında Mesih’i “ölü köpeğe” benzetmesi “bir hayvan pisliğinin altında defnedildiğini” söylemesidir!

19. yüzyılın sonlarında Yahudiler, fazla tepki toplamamak için Talmut’ta yer alan gizli bölümleri İbranice yayınlamışlardır. Yahudiler, İbranice nüshalarda Mesih’e yakıştırdıkları deli, büyücü, necis, köpek, haramzade, putperest ve şehvetin çocuğu gibi çirkin sözlere diğer dillerdeki nüshalarda yer vermediler. Tam tersine bu nüshalarda annesi Meryem’e “temiz bâkire” ismini verdiklerini görüyoruz.²

“Talmud, küfrün, ateizmin ve adiliğin tümünü ihtiva etmektedir.”³

Dünya edebiyatçılarının önde gelenlerinin kan emici Yahudi şahsiyetine dikkat çektiklerini de gördük. Bunlardan birisi olan Shakespeare, “*Venedik Taciri*” isimli ünlü oyununda bu gerçeğe dikkat çekmektedir.

Yahudilere karşı aynı tavrı, büyük Rus edebiyat ve romancısı Fyodor Mihayloviç Dostoyevski de göstermiştir. Yazarın bununla ilgili küçük bir risalesi, Muvaffak ed-Deylemî tarafından Arapçaya çevrilmiştir.¹

² Houston Stewart Chamberlain, *Üsüsü’l-Karnî’t-Tâsi’ Aşer*, 1/337.

³ Papa 9. Gregorie (1242 tarihli konuşmasından).

¹ Bu risale, Dâr İbn Rüşd tarafından yayınlanmıştır.

İsrailoğulları, Tevrat'ta çeşitli eklemeler ve çıkartmalar yaparak Allah'ın kelâmını değiştirdiler. Sonra da değiştirdikleri Tevrat'ı, heva ve hevesleri doğrultusunda tefsir etmeye başladılar. Sonunda Tevrat'ı, dünyevî menfaatlerine ve ırkçı hedeflerine boyun eğdirdiler. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Sözlerini bozmaları sebebiyle onları lânetledik ve kalplerini katılaştırdık. Onlar kelimelerin yerlerini değiştirirler (kitaplarını tahrif ederler). Kendilerine öğretilen ahkâmın (Tevrat'ın) önemli bir bölümünü de unuttular."*²

Onlar, Kitab-ı Mukaddes'in ümmeti olduklarını iddia ediyorlar. Öyleyse yüce Allah'ın Hz. Musa'ya bir nur ve hidayet olarak indirdiği Kitab-ı Mukaddes hani nerede?

Onlar, ellerinde bulunan muharref kitaptan bile sadece işlerine gelen ve menfaatleriyle bağdaşanı almaktadırlar. Onlar, Kur'an'ın da ifade ettiği gibi, kitabın bir kısmına inanmakta bir kısmını da inkâr etmektedirler.

Kitap onlara, "Allah'ı tüm kalbinle ve tüm yüreğinle sev" diyor. Fakat onlar bir tek kendilerini ve menfaatlerini seviyorlar. Kitaptan da ataları gibi sadece öldürmeyi, şiddeti ve acımasızlığı körükleyen; kendilerinden olmayan ümmet ve halkların –özellikle de Kenân halkının- kanını mubah gören bölümleri ölçü kabul etmektedirler.

Onlar kitaptan sadece İsrailoğullarını, Allah'ın seçilmiş halkı, diğer insanları da onlardan daha düşük mertebelerde gören ve hatta bazılarını sonsuza dek onların köleleri sayan etnik ayrımcılığı bilirler.

Kendi şeriatlarına göre bir İsrailinin, diğer bir İsrailiyi öldürmesi yahut yurdundan sürüp çıkarması haramdır. Ama İsraililerin başka halkların –özellikle Kenân halkının- topraklarını işgal etmeleri

² Maide, 5/13.

mubah hatta vaciptir. Yine bir yeri işgal ettiklerinde oranın bütün yetişkin erkeklerini kılıçtan geçirmeleri, onların hanımlarını ve çocuklarını esir almaları, mallarını ve mülklerini gasp etmeleri yahut — kitaplarının tabiriyle¹— yağmalamaları aynı şekilde onlara vaciptir.

Kutsal Kitaplarına göre Kenan halkı İsrailoğullarının köleleridir. Bu onlar için takdir edilmiş bir yazgıdır. Artık bu halkın, hayatları boyunca yapacakları yegâne görevleri köleliktir. Eğer başkaldırıp hürriyet isteyecek olurlarsa, İsrailoğullarına düşen, onlara kılıçlarla karşılık vermektir. Bu da Nuh'un, Kenan'a ve onun soyuna yaptığı bedduadan dolayı kitaplarının Benî İsrail'e yüklediği temel bir görevdir.²

Bunlar Tevrat'ın ifadeleridir. Talmud'da ise bundan çok daha ağır ifadeler yer almaktadır. Talmud'a göre Yahudi olmayanlar (goyimler), hayvanlardan ve köpeklerden daha aşağı varlıklardır.

Hristiyan Araplar, Siyonist İsraililere karşıdır. Onlar zulmün ve fesadın odağı olan İsrail'i kınamaktadırlar. Daha önce Müslüman ve Hristiyan Arapların bulunduğu "*Kudüs için Müslümanlar ve Hristiyanlar omuz omuz!*" başlıklı bir konferansa katılmıştım.

Konferansa katılan Hristiyan papazlar, görüşlerini açık ve net bir ifade ile ortaya koydular. Bunların en önemlileri İsrail'in Kudüs'ten uzaklaştırdığı Kudüs Başpiskoposu Hilarion Capucci ile İskenderiye patriği ve Mısır Kıpti kilisesinin başkanı Anba Shenouda'nın konuşmalarıydı.

Hristiyanlardan, Siyonizm hakkında, dinî ve ilmî değeri haiz kitaplar yazanlar da olmuştur. Bunlardan biri de Papaz P.Hanna

¹ Tesniye, 20/13,14.

² Ali Abdulvahid Vâfi, *el-Esfâru'l-Mukaddimatü li'l-Edyânî's-Sâbikati ale'l-İslâm*, s. 31-33.

Misad'ın "*Hemeciyyetü't-Teâlîmi's-Sihyûniyye* (Siyonizm öğretilerinin barbarlığı) adlı kitabıdır. Hanna Misad kitabında şöyle diyor: "Hristiyan'ın, onunla dünyayı müjdelediği bir İncil'i; Müslüman'ın da tüm halklar arasında yaydığı bir Kur'an-ı Kerim'i vardır. İsrailinin ise iki kitabı bulunmaktadır: Biri kendisiyle amel edilmeyen bildiğimiz Tevrat, diğeri de dünyanın hiç tanımadığı Talmud'dur. İsrailinin, Tevrat'a tercih edip gizlice okuduğu Talmud, tüm felâketlerin temelidir!"

Yahudilerdeki ırkçılık onların kişiliklerinden ayrılmaz bir parçadır. Dünya "Yahudiler ve ötekiler" şeklinde ikiye ayrılmaktadır. Yahudiler insanların en hayırlıları; "ötekiler" ise en şerlileridir. Kendilerinden olmayanların –ötekilerin- kanını dökmek ve kutsal değerlerini çiğnemek Yahudilerin dinî geleneklerinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Onlara göre Allah da –hâşâ- ırkçıdır! P.Hanna şöyle diyor: "Hristiyanlar, Allah'ın, tüm insanların babası olduğuna inanırken, Müslümanlar Allah'ın, âlemlerin Rabbi olduğuna inanırlar. Fakat Siyonistler, Allah'ın sadece kendilerinin ilâhı olduğuna inanırlar. Tanrılarına da "İsrail'in Tanrısı" adını verirler."¹

- **Başkan Franklin Yahudi Tehlikesine Dikkat Çekiyor**

Toplumlar üzerindeki Yahudi tehlikesini fark edenlerden biri de ABD Başkanı Franklin'dir.

1789 yılında ABD Başkanı Benjamin Franklin, Amerikalıları Yahudi tehlikesine karşı bilinçlendirmek maksadıyla resmi bir belge

¹ P. Hanna Misad, *Hemeciyyetü et-Teâlîmi's-Sihyûniyye*, el-Mektebü'l-İslamî, Beyrut.

hazırlatmıştır. Franklin, Amerikan Anayasası Hazırlık Konferansı'nda Amerikan halkına tavsiye niteliğinde şöyle diyordu: *"Ortada Amerika Birleşik Devletleri'ni tehdit eden büyük bir tehlike var. Bu tehlike Yahudi tehlikesidir. Yahudiler, bulundukları her ülkede ah-lâkî seviyeyi alçaltmış ve ticari dürüstlüğü yok etmişlerdir. Onlar, her zaman yaşadıkları toplumdan kendilerini uzak tutmuş, asimile olmamışlardır. Bin yedi yüzyıldan fazla bir süredir, anavatanlarından çıkarıldıklarını söyleyip sözde acı kaderlerinin yasını tutmaktalar; fakat Filistin toprakları onlara geri verilecek olsa, oraya dönmek için hemen bahaneler uydururlar. Peki neden? Çünkü onlar vampirdir ve vampirler birbirlerinin kanını içmezler. Bu nedenle bir arada yaşayamazlar. Onlar, ancak kendi ırklarından olmayan Hristiyan ve diğer halklar arasında yaşayabilirler. Eğer Yahudiler, yüz sene zarfında bir Anayasa kararıyla Birleşik Devletlerden uzaklaştırılmazlarsa sayıları ülkenin her yerinde öyle çoğalacak ki, yönetimi ele geçirip halkımızı yok edecekler ve biz Amerikalıların uğrunda kanlarımızı, canlarımızı, mallarımızı ve özgürlüğümüzü feda ettiğimiz yönetim sistemimizi de değiştireceklerdir. Eğer Yahudiler bu ülkeden kovulmazlarsa, iki yüzyıl zarfında çocuklarımız, onları beslemek için tarlalarda çalışmak zorunda kalacaklardır. Finans sektörü de tamamen onların eline geçecektir. Amerika halkı, Yahudileri sonsuza dek ülkelerinden kovmadıkları takdirde çocukları ve torunları, onları kendi mezarlarında bile lânetleyeceklerdir. Yahudiler bu topraklarda uzun yıllar kalsalar dahi Amerika'nın yüksek değerlerini asla benimsemezler. Çünkü Parslar, benekli derilerini değiştiremezler! Yahudiler Amerika için bir tehlikedir ve eğer girmelerine izin verilirse bütün kurum ve kuruluşlarımız tehlike içinde olacaktır. Bunun için Yahudilerin anayasaya konacak bir madde ile bu memleketten uzaklaştırmaları bir zarurettir."*

18. yüzyılda yapılan bu konuşma Yahudilerin bugünkü durumunu bire bir yansıtmaktadır. Bugün ABD'nin politikası ve ekonomisi tamamen Yahudilerin elindedir. Amerikan halkı da başkanları Benjamin Franklin'in yıllar önce haber verdiği tehlikenin kışkacıdır.¹

Günler daha Amerika için Yahudi zulmünün en amansızını saklamaktadır. Arap şairin dediği gibi:

*Zaman bilmediğin gerçeklerden seni haberdar edecek
Ummadığın kimselerden de sana haberler getirecek*

Bir başka şair de şöyle diyor:

*Onlara kavisli yolların kıvrımlarında emrimi verdim
Nasihatime ancak bir gün sonra kulak verdiler.*

¹ Bkz. Râif Yusuf Necm, *el-Kudsü's-Şerîf*, s. 31, 32.

Amerika ve İsrail

İsrail, din, tarih, ahlâk veya meşruiyet açısından hiçbir hakka ve mantığa dayanmamaktadır. Çünkü İsrail bölgede bulunan yabancı bir unsurdur. Arapların ve Müslümanların içinde bulunduğu güçsüzlük ve ayrılıktan yararlanarak kan, şiddet, demir ve ateş ile topraklarımızı gasp etti. Bunu da emperyalizmin gücüne ve desteğine güvenerek gerçekleştirdi. Çünkü emperyalist devletlerin tümü, Hıristiyanlığa mensup olmaları hasebiyle, tahrif edildiğini bildikleri halde Yahudilerin kutsal kitaplarına inanıyorlardı.

Gerçekte İsrail'i kuran Batı'dır. İsrail'e mal ve silah desteğini Batı Avrupa ve Amerika; adam desteğini ise Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği sağlamıştır.

Batının milyarlarca varan sürekli yardımı, Amerika'nın da malî, askerî ve veto değerindeki siyasî desteği olmasaydı İsrail kurulmazdı. Kuruİsa da günümüze kadar geIeIemezdi.

İzlediğimiz bu oyunun en trajikomik kısmı Amerika'nın, büyükelçiliğini Telaviv'den Kudüs'e taşıması ve yüz milyon dolar kaynak ayırdığı bu projesi için ABD parlamentosuna kabulü mümkün olmayan gülünç gerekçeler sunmasıdır. Ünlü gazeteci Ahmed Yusuf el-Kar'î Kahire'de çıkan el-Ehrâm Gazetesinde ABD'nin bu tavrını şu şekilde eleştirmektedir:

"ABD parlamentosunun geçtiğimiz Haziran ayında konsolosluk binasının inşasında ve taşınmasında gereken paranın teminiyle

ilgili almış olduğu karar, belli plân ve program dâhilindeki diğer icraatlarında aldığı kararları anımsatmaktadır. Burada ABD Kongresinin, Kudüs'ün Arap kimliği konusunda bir takım siyasi, kanunî ve tarihî iddialara dayanarak bu plânın aşamalarını belirlediğini görüyoruz. Burada şaşkınlıkla karşıladığımız husus, ABD gibi büyük bir devletin, parlamento karar metinlerinde hangi cüretle bu tür iftiralara yer verdiğidir.

ABD Kongresi, hazırladığı yasa tasarısının **birinci** maddesinde –Kudüs'ün işgal altında savaş kanunlarına boyun eğdiğini bile bile- İsrail'e kendi başkentini seçme hakkını vermekle tarihî bir yanlışlığın tuzağına düşmüştür.

Kongre, yasa tasarısının **ikinci** ve **üçüncü** maddelerinde –hangi Kudüs'ü kastettiğini belirtmeden- Kudüs'ün 1950 yılından beri İsrail'in başkenti olduğunu söylemek suretiyle tarihi bilmediğini de kanıtlamıştır.

Kongrenin yasa tasarısında yer alan ve asılsız dinî iddialardan ibaret olan diğer beş maddeyi burada okuyucularıyla paylaşmak istiyorum:

4. Kudüs şehri, Yahudiliğin kutsal merkezi ve tüm dinlerin kucaklayıcısıdır!
5. 1948'den 1967'ye kadar Kudüs'ün altında bölünmüş bir şehir bulunuyordu. Burası Ürdün'ün elindeydi. İsrail'de ve diğer ülkelerde yaşayan Yahudilerin buraya girmelerine izin verilmiyordu.
6. 1967 yılındaki Altı Gün Savaşı sırasında Kudüs şehri tekrar birleştirildi.
7. Kudüs, 1967'den günümüze kadar muhtelif dinlerden olan herkesin din hürriyetini koruyan İsrail'in yönettiği 'birleşik' bir şehirdir!

8. Bu yıl –yani 1995- içinde çeşitli dinlerden herkesin haklarının saygı duyulup korunduğu Birleşik Kudüs’ün kuruluşunun yirmi sekizinci yıldır!

ABD Kongresi bu tür iddia ve iftiralarla, şehirdeki semavî dinleri saf dışı bırakarak, Kudüs’ü Yahudiliğin ruhanî merkezi; İsrail’i de kutsal mekânların ve buraya gelen diğer din mensuplarının hamisi kılmıştır.

30 yıl boyunca (1967-1997) İsrail’in Kudüs işgali sırasında işlediği cürümler, Kongre’nin, mutlak bağlayıcılık kazandırmak istediği yanılmadan ibaret bu kararlarına verilecek en anlamlı cevaptır.

Burada, Kongre üyelerinin, İsrail’in masal ve iddialarını açıkça kabul ettiklerini gösteren en vahim olayları aktarmak istiyoruz:

En vahim olay, hiç şüphesiz İsrail’in 12 Ağustos 1969 tarihinde Mescid-i Aksâ’yı yakma girişimidir. Aslında bu olay, Mescid-i Aksâ’yı yıkmak için er geç uygulanacak bir plânın başlangıcıydı. İsrail bundan önce, iki bin yıldan beri kaybettiği Süleyman heykeli-nin kalıntılarını ortaya çıkarmak ve ‘turistik tünel’ inşa etmek için Mescid’in altında ve çevresinde kazılar yapmaya başladı. İsrail bu amaçla ilk önce Mescid’in bitişiğindeki İslâmî vakıf binalarını yıkıp yerle bir etti.

Mescid-i Aksâ’nın yıkılmasıyla ilgili bir plânın varlığına işaret eden kesin kanıt, İsrail’in Haaretz Gazetesi’nin 28 Mart 1982 tarihli sayısında; *“Mescid-i Aksâ ile Kubbetü’s-Sahra’nın yıkılması artık an meselesi mi?”* şeklindeki sorusudur. Gazete yazısında şöyle diyor: *“İsrail hükümeti, Kubbetü’s-Sahra’yı yıkıp onun enkazı üzerinde üçüncü heykeli inşa etmesiyle ilgili hedeflerini radikal Yahudi cemaatlerin desteğini alarak gerçekleştirmektedir.”* İsrail gazetesi bu soruyu Likut Partisi hükümette iken yöneltmiştir. Gazete, Menahem Begin’in, Mayıs 1977’de İsrail Başbakanlık görevini tes-

lim aldığı sırada fanatik Yahudi cemaatlerine, Beyt (Heykel) Dağı üzerinde –şimdiki Mescidi Aksâ ve çevresinin bulunduğu bölgede– üçüncü heykelin kurulmasıyla ilgili taleplerini yerine getirme sözü verdiğine işaret etmektedir.

Begin'in, „Kudüs'ü Yahudileştirme, İslâm'ın kutsal mekânlarını ortadan kaldırma ve fanatik Yahudilere bu mekânları kirletme imkânı sunan bu sözü, şahsî olmaktan ziyade İsrail Hükümetinin sair kurum ve kuruluşlarıyla vermiş olduğu bir sözdür. İsrail Yüksek Adalet (!) Mahkemesi'nin, Mescid-i Aksâ ve çevresini Yahudilere tahsis eden 23 Eylül 1993 tarihli kararı buna işaret etmektedir. Alınan bu karar, Yahudilere, Mescid-i Aksâ'nın içinde bulunduğu harem-i şerif bölgesine girme ve Evkaf İdaresi'nce harem-in sahasında yürütülen restore, ağaç dikme ve dinî merasimler gibi çalışmaları engelleme yetkisi vermektedir. Aşırı sağcı Yahudi cemaatleri içerisinde mahkemenin verdiği bu karara en çok sevinen *“Heykel Dağı Koruyucuları”* cemaati idi. Harem-i şerifte tek başına varlık gösteren de bu radikal harekettir.

İsrail İşçi Partisinin yönetimde olduğu yıllarda meydana gelen bu olay, Ben-Gurion'dan Netanyahu'ya dek İsrail liderleri arasındaki rol biçme oyununu açığa çıkarmaktadır. Başa geçer geçmez Mescid-i Aksâ tüneline kazdırmaya başlayan Netanyahu, Araplarla Müslümanları kışkırtarak ve Mescid-i Aksâ ile Kubbetü's-Sahra'nın temellerini hedef alan bu büyük tehlikeyle ilgili uluslararası kamuoyunun tepkilerini hiçe sayarak Eylül 1996'da bu tünelin açılışını yapmıştır.

Burada İslâm'ın ve aynı şekilde Hristiyanlığın kutsal değerlerini çiğneyen İsrail'in, birçok tehlikeli girişimlerinden en çarpıcı olanına dikkat çekmiş olduk.

ABD Kongresi, bunların tümünü unutmazlıktan gelip kanun ve kararlarında İsrail'in iddialarını tekrarlaması halinde, farkında ol-

madan kendini geniş çaplı bir İslâm-Hıristiyan çatışmasına sürüklemiş olacaktır. Oysa tarih, on dört asır boyunca Müslüman Arapların yönetiminde kalan Kudüs'te dinî hoşgörünün en ileri aşamalarının yaşandığına tanık olmuştur.¹

Amerika, bu kararıyla, İslâm ümmetine ve Müslümanların Kudüs üzerindeki tarihi haklarına olan düşmanlığını açıkça göstermiş oldu. Aynı şekilde İsrail'den, İsrail'in iddia, iftira ve düşmanlıklarından yana olduğunu açık ve net bir şekilde ortaya koymuş oldu. Bununla da yetinmeyen ABD, Libya'yı, Irak'ı ve Pakistan'ı kısaca kendisine –"hayır!" bir yana- "niçin?" deme cüretinde bulunan herkesi düşman ilan etti.

Amerika'yı iyice tanımalıyız. Hâlen onu dost ülke ve barışın koruyucusu olarak görenler de Amerika'yı iyice tanımalıdır.

Evet, Amerika şüphesiz tek bir barışın koruyucusudur. O da İsrail'i, her türlü rakip ve direnişe; onu hedef olan gizli ve açık tehlikelere karşı koruyan barıştır.

¹ Ahmed Yusuf el-Kar'î'nin, 10.07.1997 tarihli el-Ehrâm Gazetesinin 10. sayfasında yer alan "*el-Kuds ve Kanûn el-Kuncresi'l-Emirîkî*" isimli makalesi.

Üstün Durumda İken Gevşeyip Barışa Çağdırmayın¹

Ezher-i Şerif'in ilkokul kısmında öğrenci olduğumuz günlerde bile tek meşguliyetimiz, Müslümanların öncelikli sorunu nebiler diyarı ve kutsal şehir Kudüs idi.

Bu sorunu bende daha da anlamlı kılan husus, en büyük çabası, tek derdi ve öncelikli sorunu Kudüs olan bir adamın okulunda eğitim görmem idi. Bu adam Filistin ve Mescid-i Aksâ için zihinleri aydınlatıp duyguları harekete geçiren önderlerden birisi olan Hasan el-Benna'dır.

O yıllarda kalabalık mitingler düzenliyorduk. Ateşli konuşmalar yapıp hamasi kasideler söylüyorduk. Tek amacımız, Filistin için duyguları harekete geçirmek, halkı uyandırmak ve tüm imkânları seferber etmektir. Bu mitingleri özellikle her yıl 2 Kasım'da "Vatansız halka, halksız vatan!" kampanyasını başlatan Balfour Deklarasyonunun kabul yıldönümünde düzenliyorduk.

Filistin Müftüsü Hacı Emin el-Huseynî, bu kampanyayla ilgili şöyle diyor: "Filistin halksız bir vatan değil ki, vatansız bir halkı kabul etsin!"

1948 yılında İsrail'e karşı faaliyet gösteren "gönüllüler hareketi"nde aktif bir şekilde yer aldık. Bir taraftan tatbikatlara katılıyor,

¹ Bu makale, Oslo Anlaşması imzalandıktan sonra Katar Gazetelerinde yayınlanmıştır.

diğer taraftan da halkı bilinçlendirme faaliyetlerini yürütüyorduk. Arkadaşlarımızdan cepheye gidip savaşanlar oldu. Onlardan, Allah'ın kendilerine şehadet yazdıkları kişiler şehit, hayat yazdığı kişiler de esir düştü. Yedi Arap ordusunun –hainlerin ve entrikacıların yoğun çabalarıyla- Yahudi çeteleri karşısında uğradığı hezime hepimiz tanık olduk.

• Sözde Devlet İsrail!

Kuşağımız, Filistin davasıyla ilgili kanlı trajedilerle dolu bir süreçte tanık olmuştur.

1947'deki "taksim kararı"nı, ümmet olarak reddettik. Çünkü hiç kimse evinin, kendisiyle zalim bir gasıp arasında paylaştırılmasını istemez. Ortaya koyduğumuz tüm bu tepkilerden sonra bu kararı kabul etmediğimize pişman olduk!

Sonra 15 Mayıs 1948 tarihinde İsrail'in kuruluşuna ve yüz binlerce Filistinlinin yurtlarından çıkarılıp dünyanın çeşitli yerlerine sürülmelerine tanık olduk.

Yıllarca "sözde devlet" olarak tanımladığımız İsrail'in kurulduğunu görünce kendimizden utandık. Bu sözde devlet, bütün cephe-lerde at koştururken bizler Güvenlik Konseyi'ne itiraz ve şikâyetlerimizi iletmekle meşguldük. Sonra "sözde" vasfını sildik. Hatta bu vasfı az kalsın biz taşıyorduk!

İki büyük felakete şahit olduk. Birinci felaketi 1948'de İsrail kurulduğunda; ikinci felaketi ise 1967'de İsrail'in, Filistin'in geri kalanını (Batı Şeria'yı, Kudüs'ü, Gazze'yi), Sina'yı, Golan'ı ve Lübnan'ın güneyini işgal ettiğinde yaşadık.

• Trajedide Yeni Bir Dönem

Yüce Allah'ın izniyle bu ümmet asla ölmeyecek ve sancağı elinden düşürmeyen kahraman nesiller doğurmaya devam edecektir. Kutsal toprakları hürriyetine kavuşturmak için cihat ve direniş hareketleri kuruldu. Fetih ve İslâmî Direniş Hareketi Hamas'ın önderliğinde dünyanın hayran kaldığı, İsrail'i titreten 'intifada' başladı. Bu da İslâmî bir intifada oluşundan kaynaklanıyordu. Intifadanın çıkış yeri camiler, bayrakları Mushaflar, sloganları tehilil ve tekbirler, marşları da "Hayber, Hayber yâ Yehûd, Ceyşü Muhammed sevfe ye'ûd!" (*Hayber'i hatırlayın ey Yahudiler Hayber'i! Muhammed'in ordusu dönecek geri!*) şeklindeydi.

Ancak bugün bizler yeni bir döneme tanık oluyoruz. Yarım asırdır yatıp kalktığımız, çocuklarımızı ve gençlerimizi onlarla büyütüp eğittiğimiz dengelerin, kaidelerin ve sabit doğruların günün birinde değişeceğini tasavvur bile edemezdik. İsrail, askerî, siyasî, dinî, ekonomik ve kültürel bir tehlikedir. Bu düşünceyi te'yit eden kitaplar yazılmış, kurum ve kuruluşlar inşa edilmiş; toplantılar ve kongreler tertip edilmiştir.

Bu topraklar üzerindeki haklılığımızı ve bu haklardan asla vazgeçmeyeceğimizi durmadan haykırdık. İyi biliyorduk ki, işgal hiçbir zaman işgalciye meşruiyet kazandırmaz. Çünkü bâtil üzerine kurulan her şey yine bâtıldır! Hezimete uğrayanlar, bitkin ve çaresiz bir şekilde 5 Haziran 1967 Savaşından sonraki akıbetlerine boyun eğdiler. Politikalarını da sadece savaşın izlerini silme ve 5 Haziran 1967'den önceki sınırlara dönme yönünde oluşturdular. Onlar bu tutumlarıyla eski işgal'e -yeni işgal yoluyla- meşruiyet kazandırmış oldular. Böylece 1967 işgali, 1948 işgalini unutturmuş oldu.

Daha da ileri gidilerek İsrail'in güdümündeki bir özerkliğe kanaat edildi! Sonunda aza kanaat edip önemsiz kararlar aldığımız

bugüne gelindi. Taksim çözümünün kabulü, Kudüs'ün düşmesi, İslâm diyarının bir kısmının işgalcilere bırakılması, 4-5 milyon Filistinlinin gasp edilen yurtlarına dönüş hakkı verilmemesi ve Deyr Yasin, Sabra ve Şatilla katilleriyle el sıkışılması... Tüm bunlar, sadece Filistin topraklarının yüzde ikisi içindi. Arapların eskiden dedikleri gibi: "Hakkımız deve iken keçiye razı olduk!"

Ben yenilgiye uğradıktan sonra teslim bayrağını çeken hiç istemediği bir barışa ya da ateşkese imza atan nice halklar gördüm. Atom bombalarına mâruz kalan Japonya ile Hitler'in hezimetleriyle sarsılan Almanya bu durumdaydı.

Kılıcını ve mızrağını kuşanmış ve atına binmiş bir haldeyken düşmanına teslim olan bir savaşçının, aldığı mağlubiyeti, bir kahramanlık ve zafer sayması; vatanın bir bölümünden vazgeçmeyi kazanç sayıp insanlardan bunun için alkış ve övgüler beklemesi ne kadar da tuhaftır! Kahramanların tarihinde hiç alışık olmadığımız bu durum, ancak kahramanın kuklaya, atın eşeğe ve kılıcın da bastona dönüştüğü durumlarda söz konusu olabilir.

• Evlatlarımıza Acıyalım

Cihat marşlarını ve vatana dönüş şarkılarını ezberlettiğimiz, yüreklerini Mescid-i Aksâ'ya, Kubbetü's-Sahra'ya, Peygamber'in İsra yerine ve ilk kibleye bağladığımız; zihinlerine ve vicdanlarına topraklarımızı gasp eden, kutsal değerlerimizi çiğneyen ve halkımızı yurtlarından çıkaran Siyonist İsrail'e karşı nefreti ektiğimiz gençlerimiz ve evlatlarımıza acımalıydık. Fakat bizler düşmanı dost, işgali ve zulmü meşrû sayarak onlara aşıladığımız tüm değerleri, bir çırpıda silip attık. Ne vatanımız kurtuldu ne de sürgündeki kardeşlerimiz yurtlarına dönebildi... Mescid-i Aksâ halen esaret altındadır. Dün cihat, yiğitlik ve kahramanlık adını verdiğimiz şeyleri,

bugün şiddet ve terör; kâtil bildiklerimizi de şerefli olarak anar hale geldik. Değişmeyen hiçbir değerimiz kalmadı. Hak bildiğimiz her şeye batıl bulaştırdık. Tüm bunlardan sonra evlâtlarımıza, “Artık bize inanmayın” mı diyeceğiz? “Evinize İsrail rüzgârı, İsrail malları, İsrail kızları ve İsrail AIDS’i girmesi için pencereleri ve kapıları açın” mı diyeceğiz?!

• Talihsiz İmza Töreni

Rabin, sözde barış anlaşmasına imza atmak için Washington’a hareket etmeden önce Kudüs’ün, İsrail’in ve Yahudilerin sonsuza dek başkenti olarak kalacağını, üzerinde Filistin bayrağının asla dalgalanmayacağını vurguladı. O bu sözleriyle İsrail siyasetinde hiçbir taviz ve değişiklik kabul etmeyen bir hususu Filistinlilere iletmış oluyor. Filistinliler, Kudüs sorununu unutmamalıdır. Haritalarından Kudüs’ü silmelidirler. Rabin, ABD’deki imza töreni sırasında ve tüm dünyanın önünde bu düşüncesini açığa vurarak şöyle dedi: *“Bizler, buraya Yahudi halkının tarihî ve ebedî başkentleri Kudüs’ten geliyoruz!”*

Ebu Ammar¹ ve Ebu Mâzin² anlaşmadan hemen sonra yaptıkları konuşmada, anlaşmada bazı problemlerin muallakta kaldığını, daha sonraki aşamalarda bunları çözmeyi hedeflediklerini belirttiler. Bu problemler sırayla Kudüs, mülteciler, Yahudi yerleşim birimleri ve sınırlardır. İkisine soruyoruz: Muallakta kalan problemler bunlar ise siz bu anlaşmayla neyi çözdünüz?!

¹ Yasir Arafat.

² Mahmut Abbas.

• İki Adam ve İki Konuşma Arasındaki Fark

Onların düğün havası verdikleri –bana göre matem olan- imza törenini ben de izledim. O esnada iki tutum ve iki konuşma arasında bir karşılaştırma yapıyordum. Arafat'ın ve Rabin'in tutum ve davranışını birbiriyle karşılaştırdığımda ne yazık ki arada büyük farklar buldum. Rabin, veren ve feragat eden; Arafat ise teşekkür eden ve minnettar olan taraftı. Arafat, 'Teşekkür ederim' sözünü İngilizce olarak üç kez tekrarlayarak konuşmasını bitirdi.

Rabin, barış ile ilgili konuşmasına başlamadan önce Yahudilerin geçmişiyle bugününü, uzun mücadelelerini, sıkıntılarını ve fedakârlıklarını anlatmayı unutmadı. Tevrat'tan bunlarla ilgili deliller sundu. Herkesi barış için duaya çağırdı. Arafat'ın ise tek yaptığı övgü, teşekkür ve minnettarlık dolu ifadeleri tekrarlamaktı. Rabin'e cevap verme babından Kur'an'dan ne bir âyet okudu ne de İslâm'dan bir kelime zikretti. Mescid-i Aksâ'dan hiçbir şekilde söz etmedi.

Rabin, konuşmasını, tüm dünyanın izleyip dinlediğinin bilinciyle önüne konan fırsatları iyi değerlendirdi. Konuşmasında dâvasına hizmet eden ve uluslararası kamuoyunun ilgisini çeken hususlara yer verdi. Ortada mağdur lehçesiyle konuşan bir kâtil ve kendini mazlum gibi gösteren bir zalim bulunuyordu.¹

¹ Büyük yazar üstad Muhammed Hasaneyn Heykel, "Selâmü'l-Evhâm (Kuruntuların Barışı)" adlı değerli kitabının "Araplarla İsrail arasındaki gizli görüşmeler" başlıklı üçüncü bölümünde (s. 330) şöyle diyor: Bazıları "Kurban, yaşadığı trajediyi, bir devlet memuru edasıyla açıkladı. Cellât ise bir şehit üslubuyla kendinden söz etti!" derken bir başkası, "Bir hata meydana geldi; Rabin'in yaptığı konuşma aslında Arafat için yazılmıştı. Arafat'ın konuşması da kesinlikle Rabin'in konuşması olmalıydı!" diyecek. Üçüncüsü de "Rabin, İsrail halkının yaşadığı bir insanî trajediyi dile getirirken Arafat hem kendisi hem de Filistin halkı adına ondan özür diliyordu" diyecektir.

Rabin asık suratlı iken Arafat güler yüzlüydü. Belki de öyle görünüyordu. Niye güldüğünü bilmiyorum. Şartlar onu böylesine ucuz bir anlaşılmaya zorladıysa, tam tersine ağlaması gerekiyordu. Ağlayamıyorsa en azından ağlamış gibi yapmalıydı. Hiç olmazsa Rabin gibi o da suratını asmalıydı.

Geçmişte 'Kara Eylül'¹e tanık olan Filistin'in, bugün daha kara bir Eylül ile karşı karşıya kaldığını görüyoruz!

• Serabın Barışı veya Barışın Serabı

1992 yılı Aralık ayında Katar'ın Doha kentinde düzenlenen bir kitap fuarında, bir şiir gecesinde ben, '*Serabın Barışı Veya Barışın Serabı*' başlıklı bir şiir okudum. Şiirimde sözde barış süreci ile ilgili duygularımı dile getirdim ve şöyle dedim:

*Nefsinin serabının peşine takılıp
Hiç durmadan giden kimseye şaşarım
Onda susuzluğunu gidereceğini sanır
Ancak boş bardakla geri döner
Şehitlerin kanını boş yere sarf eder
Bu ne büyük utanç ve ne büyük kötülüktür
Toprağı ve tarihi bir kuruştan
Çok daha ucuza satar
Siyonizm'in razı olduğu sınırlar dâhilinde hükmeder
Bu ne kadar da eksik bir pahaadır
Öyle birinin devleti yükselmez
Merhametinden de bir şey beklenmez
Bir asırlık mücadele yok olup gitti*

¹ Kara Eylül, 1971'de Ürdün'ün, Filistin Kurtuluş Örgütü'nü Ürdün'den çıkarmasından sonra el-Fetih'in içinde kurulan silahlı grubun adı.

*Onu bir mezara gömdüler
 Çabaların hepsi de silinip gitti
 Sanki hiç çaba sarf edilmemiş gibi
 Mescid-i Aksâ'sız ve Kudüs'süz bir Filistin
 Bir anlam ifade eder mi?
 Kudüssüz bir Filistin tıpkı
 Gövdesiz baş gibidir.*

Daha önce karşı çıkmış olsak da Siyonistlerin himayesinde kurulacak özerk yönetimin Filistin'de –küçük de olsa- bir devlete zemin hazırladığını zannediyorduk. Ama dağ doğura doğura –fare değil- “Filistin yönetimi” isminde bir hamamböceği doğurdu! Filistinlilerin, hür vatan toprakları üzerinde bağımsız devlet kurma hakkı bir serap olarak kaldı!

• Müslümanları Saran Tehlike: “Vehn”

Vehn, Hz. Peygamber'in, İslâm tarihinin en çalkantılı döneminde ümmeti ondan şiddetle sakındırdığı mânevi tehlikedir. Resûlüllah (s.a.v), “Allah, düşmanlarınızın kalbinden size karşı duydukları korkuyu kaldıracak ve kalbinize ‘vehn’i yerleştirecektir” buyurdu. Orada bulunanlardan biri, “Ey Allah'ın Resûlü, vehn nedir?” diye sordu. Resûlüllah, “Dünya sevgisi ve ölüme karşı isteksizliktir” buyurdu.¹

Yüce Allah bu hususta şöyle buyuruyor: “Siz üstün durumda iken gevşeyip barış istemeyin. Allah sizinle beraberdir. O amellerinizi asla eksiltmeyecektir.”² “Eğer siz acı çekiyorsanız onlar da, sizin çektiğiniz gibi acı çekmektedirler. Üstelik siz Allah'tan, onların ümit

¹ Hadis Ebu Dâvud ve Ahmed rivayet etmiştir. Bkz. Ebu Dâvud, Melâhim 5; Ahmed bin Hanbel, V/278.

² Muhammed, 47/35.

etmedikleri şeyleri umuyorsunuz.”¹ Yani sıkıntılar da zorluklar da müşterektir. Allah, hak ve adalet yolunda olanlarla tağut, batıl ve zulüm yolunda olan kimselerin çektiği sıkıntılar arasında büyük farklar bulunmaktadır.

Ümmet olarak bizler, Filistinliler üzerinden hiçbir şekilde maddi kazanç elde etmeyiz. Biz kraldan fazla kralcı da değiliz. Fakat ortada bilinmesi, söylenmesi ve vurgulanması gereken birtakım gerçekler bulunmaktadır. Bunlar şunlardır:

1. Temel değerleri ve tarihleriyle çelişen bu önemli hususta Filistinlilerin görüşüne başvurulmamıştır. Bu önemli husus için ne kongreler düzenlendi ne de Filistinlilerin en yüksek yönetim organı olan Filistin Parlamentosu göreve dâvet edildi.

2. Filistinlilerden –İslâmî ve millî- değişik görüşlere mensup birçok hareket bu çözüme ve bu şaşırtıcı dönüşe karşı çıkmaktadırlar. Onlara göre bu çözüm, barış değil teslim olmaktır ve karşılıksız birçok haktan feragat etmektir. Büyük şahsiyetler de boş kuruntudan ibaret saydıkları bu anlaşmaya imza atmayı reddetmiştir. Bunlardan birisi de Yürütme Kurulu üyelerinden Faruk Kaddumî’dir. Kaddumî şöyle diyor: “Filistin sorununun vefat belgesi niteliğindeki bir anlaşmaya asla imza atmam!” Bir diğeri de –daha önce istifa edenlerden- Abdullah el-Havranî’dir. El-Havranî şöyle diyor: “Ben bu anlaşmayı imzalamakla milli ve tarihî haklarımızdan ve Filistin parlamentosunun; mültecilerin dönüşü, Filistin’in geleceği, bağımsız Filistin devletinin kurulmasıyla ilgili kararlarından ödün verildiğini düşünüyorum. Bu anlaşmanın imzalanmasıyla Yahudi yerleşim birimleri desteklenmiş ve Filistin insanının hakları ile Dördüncü Cenevre Sözleşmesi maddeleri çiğnenmiş olacaktır. Ve dört milyon Filistinli mültecinin –BM’nin 1949 tarih ve 194 sayılı kararı doğrul-

¹ Nisâ, 4/104.

tusunda- vatana dönüş hakları ellerinden alınmış olacaktır.”

3. Filistin sadece Filistinlilerin mülkü değildir. Kudüs de bir tek onların Kudüs'ü değildir. Aynı şekilde el-Aksâ da sadece onların el-Aksâ'sı değildir. Bilakis bu kutsal değerlerin tümü bir ucundan diğer ucuna tüm İslâm dünyasının mülküdür. Bunlar, belli bir kuşağın değil kıyamete kadar gelecek tüm Müslüman kuşakların mülküdür. Filistinliler yahut onlardan bir grup, zaafa ve güçsüzlüğe düşmeleri halinde Müslümanlara düşen, bulundukları yerlerde Kudüs'ü kurtarmak için derhal harekete geçmeleridir. Allah bunu Müslümanlara farz kılmıştır. Geçmişte Allah'ın, Kudüs'ü kurtarma şerefine nail kıldığı zat Filistinli olmadığı gibi Arap da değildi. Bilakis İslâm'ın Araplaştırdığı Kürt asıllı bir İslâm kahramanıydı.

4. Siyonistlerle aramızdaki savaş sürekli. Hevasına göre asla konuşmayan yüce bir zatın (s.a.v) bizlere haber verdiği nihaî savaş oluncaya dek bu savaş devam edecektir. Bu savaşta her şey –taşlar ve ağaçlar bile- Siyonistlere karşı bizimle birlikte olacaktır. Buharî ve Müslim, İbn Ömer'den, Peygamberin (s.a.v) şöyle dediğini nakletmişlerdir: *“Sizler, Yahudilerle savaşacak ve onlara galip geleceksiniz. Öyle ki onlardan biri, kayanın arkasına gizlenecek, o kaya da, ‘Ey Allah’ın kulu, arkamda bir Yahudi var, onu öldür!’ diyecektir.”*¹

Müslim, Ebu Hüreyre'den, Hz. Peygamber'in şöyle dediğini nakletmektedir: *“Müslümanlar Yahudilerle savaşmadıkça kıyamet kopmaz. Bu savaşta Müslümanlar Yahudileri öldürürler. Hatta bir Yahudi, taşın, ağacın arkasına gizlenir. Bunun üzerine o taş veya o ağaç, ‘Ey Müslüman, Ey Allah’ın kulu! İşte arkamda bir Yahudi, gel, onu öldür!’ der. Yalnızca Ğarked (ağacı) bir şey söylemez. Zîra o, Yahudilerin ağaçlarındandır.”*²

¹ Sahîhu'l-Câmi's-Sağîr, Hadis No: 2977.

² A.g.e, Hadis No: 7427.

5. Peygamberler diyarında ve İsrâ yurdunda cihat ve ribat devam etmektedir. Allah vaadini tamamlayıp zaferi Müslümanlara verinceye kadar da devam edecektir.

Ebu Ümâme (r.a) anlatıyor: Resûlullah (s.a.v) buyurdu ki: *“Ümmetinden bir grup sürekli din üzere hareket edecek, düşmanlarına üstün geleceklerdir. Allah’ın emri gelinceye kadar -onlara isabet eden bazı sıkıntılar hariç- muhalefet edenler kendilerine zarar veremeyecektir.”* Kendisine, *“Onlar nerededir ya Resûlullah?”* diye sorulunca *“Beytü’l-Makdis’te (Kudüs’te) ve Beytü’l-Makdis’in çevresindeki bölgelerde”* buyurdu.¹

• İsrail Filistinlilerle Anlaşmak İçin Neden Acele Etti?

İsrail önemsediği şu üç şeyden dolayı Filistinlilerle barış anlaşmasını imzalamada acele etmiştir:

1. Filistin’deki, hatta Arap ve İslâm ülkelerindeki İslâmî uyanışı kırmaktır. Onlar bu niyetlerini, ‘İslâm fundamentalizminin tehlikeli boyutlara ulaşmasından duydukları endişeyi dile getirirken açığa vurmuşlardır.² Perez, Hindistan ziyareti sırasında şöyle dedi: *“Camu ve Keşmir’deki aşırı İslâm fundamentalizmine karşı sizinle işbirliği yapmak istiyoruz.”*

Reuters Haber Ajansı, anlaşmadan hemen sonra bir İsrailli yetkilinin şu demecine yer vermiştir: *“Şayet biz gevşek davranıp bu anlaşmayı imzalamasaydık üç ya da dört sene sonra uzun menzilli füzelere –belki de atom bombasına- sahip İslâmî bir güçle karşı karşıya kalacaktık.”*

İsrail, Ortadoğu’da füzelere ve nükleer tesislere sahip tek güç olmak istiyor.

¹ Hadisi, İmam Ahmed ve Taberânî nakletmişlerdir.

² Bkz. Muhammed Hasaneyn Heykel, *Selâmü’l-Evhâm*, s. 221.

2. İsrail, uzmanları ve hatta kadınlarıyla, Arap ve İslâm ülkelerini istila edip malları ve ürünleri için buraları açık pazara dönüştürme peşindedir. Perez'in dediği gibi İsrail güç ve servet peşindedir. Boykot ve psikolojik engeller ortadan kalkarsa İsrail'in önünde tüm yollar açılacak ve İsrail her alanda kazançlı olacaktır."

3. İsrail, bu anlaşmadan sonra, Filistinlilerin anlaşmadan yana olanlar ve olmayanlar şeklinde iki kutba ayrılıp birbirine düşeceklerini, aralarında diyalog aracı olarak kalem yerine silah dilinin yerleşeceğini ümit etmektedir. Sonunda Filistinler birbirlerini öldürecek, İsrail ise bunu büyük bir keyifle izleyecektir!

• İslâmî Uyanış Asla Ölmeyecektir!

İsrail'e şunu demek istiyoruz: Allah'ın izniyle İslâmî uyanış asla ölmeyecektir. İslâm düşmanları saldırdıkça da 'fundamentalizm' diye isimlendirdikleri İslâmî direniş daha da güçlenecektir.

Bize düşen, içinde yaşadığımız toplumu –daha önce normalleştirmeye karşı dik bir duruş sergileyen Mısır halkı gibi- muhtemel komplolara karşı bilinçlendirmektir. Filistinli kardeşlerimizden en büyük talebemiz ise Allah'tan korkmaları ve birbirlerinin kanlarını dökmekten şiddetle sakınmalarıdır. Aksi halde her biri İsrail'in elinde –mümin intifadanın üzerine indirdiği- azap kırbaçlarına dönüşecektir. Mescid-i Aksâ tutsak ve milyonlar yersiz yurtsuz kalmaya devam edecektir.

• İslâm Âlimlerine Çağrı

Burada hür olan İslâm âlimlerini, dâvetçileri ve düşünürleri hiç vakit kaybetmeden Mescid-i Aksâ'yı kurtarmak için toplanıp daha önce ferdi olarak dile getirdikleri hususları hep birlikte söylemeye dâvet ediyorum.

Tavsiyeler

Biz Müslümanlar, İslâm dâvetçileriyiz. Savaş yanlısı değiliz. Fakat kendimizi, vatanımızı ve kutsal değerlerimizi savunmak için ölümüne de savaşıyoruz. Çünkü bu durumda savaşımız Allah yolunda olacaktır. Bu, iman ehlinin sonsuza dek değişmeyen tavrıdır: *“İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kâfir olanlar ise tağut yolunda savaşırlar.”*¹

Hendek savaşında olduğu gibi karşılaştığımız düşmanlarla savaşmadan ayrılırsak Kur'an'ın yorumu şöyle olacaktır: *“Müminlerin savaşmasına hacet bırakmadı.”*² Kur'anımız bize, zorunlu olarak savaşa meylettikten sonra şunu söylüyor: *“Eğer onlar barışa yanaşırlarsa sen de ona yanaş ve Allah'a tevekkül et.”*³

Fakat İsrail bir gün olsun barışa meyletmedi. Çünkü barış, onun tabiatına terstir. Kan, şiddet, işgal ve düşmanlıktan beslenenler nasıl barışa meyledebilir? Bugün İsrail, Kudüs'ü Müslüman ve Hristiyan halkından soyutlayıp buraya batıdan ve doğudan getirdiği Yahudileri yerleştirmek için çabalamaktadır.

Bu nedenle topraklarımızı gasp edenlerle barışmak dinî, ahlakî, hukukî ve örfî açıdan reddedilmiştir. Zîra demir ancak demirle körelir! Zorla gasp edilen ise ancak zorla geri alınabilir! Bunların ışığında şu tavsiyelerde bulunuyoruz:

¹ Nisa, 4/76.

² Ahzab, 33/25.

³ Enfal, 8/61.

1. Daha sonra 'İntifada' ismini alan 'Cami Devrimi' tekrar canlandırılmalıdır. Çünkü bu hareket İsrail'i, Filistin'in özgürlüğü için çalışanları tanımaya ve onlarla görüşme masasına oturmaya zorlamıştır. Temennimiz, bu hareketin, olduğundan daha güçlü, Arapların, Müslümanların, dünyadaki tüm hür ve şerefli insanların, yöneticileri ve halkıyla bütün Filistinlerin desteğini almış bir şekilde dönmesidir.

İsrail, dünyanın en büyük teröristidir. İsrail, bir devlet terörü ve bir terör devletinden ibarettir. Zulmü ve işkenceyi, evleri yıkmayı ve insan haklarını çiğnemeyi meşrulaştıran bir devlettir.

Filistin halkının önünde bulunan tek yol 'direniş'tir. Her halkın en doğal haklarından birisi de gâsıp işgalcilere karşı var gücüyle mücadele etmesidir. Eğer onların "Savaşıyorum o halde varım!" diyen Menahem Begin'leri varsa bizim de "Mücadele ediyorum o halde varım" diyen Ahmed Yasin'imiz var. Ahmed Yasin'in hakkı Menahem Begin'in bâtılına mutlaka galip gelecektir!

2. İsraille siyasi, iktisadi, toplumsal ve kültürel başta olmak üzere tüm alanlarda her türlü 'normalleştirme' fikri reddedilmelidir. Müslümanların İsraille diplomatik ve iktisadî ilişkiler yapmaları, ülkelerinde İsrail'i temsil eden büro ve temsilcilikler açmaları; Mescid-i Aksâ'da namaz kılmak için de olsa İsrail'e gitmeleri asla caiz değildir. Müslümanlar ancak Yahudilerin boyunduruğundan kurtulması durumunda Mescid-i Aksâ'yı ziyaret edip içinde namaz kılabilirler.

Ne suretle olursa olsun Arap ve İslâmî aklın zedelenmesine asla izin vermemeliyiz. Arap ve İslâm kültürünü istilâ etmeye çalışan 'yeni İsrailiyat'a karşı var gücümüzle direnmeliyiz. Kimliğimize de sıkıca tutunarak onu bütün şaibelerden uzak tutmalıyız.

3. İktisadî alanda İsrail boykot edilmeli ve bu boykot etkin bir şekilde sürdürülmeli; bütün Arapları ve Müslümanları içine alacak şekilde büyük çaplı bir boykota dönüştürmelidir. Müslümanların İsrail’le alış veriş yapması caiz değildir. Bu hüküm tüm İslâm ülkelerini bağlamaktadır. Müslümanlar, İsrail mallarına verdikleri her kuruşun İsrail’e gittiğini, İsrail’in elinde füzeye, bombaya ve mermiye dönüştüğünü ve İsrail’in bunlarla bizi öldürdüğünü ya da tehdit ettiğini bilmelidirler. Hatta bu boykot, İsrail’e her türlü desteği sunan ABD başta olmak üzere, İsrail’i destekleyen tüm ülkeleri içine almalıdır. Tüm Müslümanlara düşen, uçağı, arabası, hamburgeri, pizzası, kolası ve sigarasıyla tüm ABD mallarını boykot etmektir.

4. Araplar ve Müslümanlar da aralarındaki anlaşmazlıkları ve dargınlıkları bir kenara bırakıp birbirlerine sağlam bir şekilde kenetlenmelidirler. Bizi büyük mücadelelerin beklediğini unutmamalıyız. Aramızdaki küçük dargınlıkların bizi bu mücadeleden alıkoyması caiz değildir. Şairin dediği gibi: *“Musibetler ancak musibet zedeleri birleştirir!”*

Eğer musibetlerin en büyüğü yeryüzünde büyüklük taslayan İsrail ise, buna karşılık nelerin yapılması gerektiğini akıl sahipleri anlasın artık!

Yüce Allah şöyle buyuruyor: *“Şüphesiz ki Allah, kendi yolunda birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak savaşanları sever.”*¹

Zaten yeterince yıpranmış olan ümmetimizi hedef alacak tüm yıpratma girişimlerine karşı koymalıyız. Kelime-i Tevhid’in ışığında uzlaşmak için çabalamalıyız. Tevhidin ufuklarına yükseleliyorsa en azından ona yaklaşılmaya çalışmalıyız ki, bu iman en zayıfıdır.

¹ Saff, 61/4.

Sünnî-Şîî, Arap-Kürt, sağcı-solcu ve zengin-fakir gibi tüm dinî, millî, ideolojik ve toplumsal ihtilaflardan şiddetle uzak durmalıyız.

Filistinli gruplar arasında anlaşmazlıklar varsa bunları çözmeye odaklanmalıyız. Çünkü hepimiz aynı mevzinin içindeyiz. İşgalci Siyonist İsrail'e karşı büyük bir savaş yürüttüğümüzü unutmamalıyız.

Şeyh Ahmed Yasin'in Katar'da söylediği bu sözler oldukça mânidardır: "Filistin yönetimi bizimle savaşırsa biz asla onunla savaşmayacağız. Bize eziyet ederlerse asla bu kötülüğe, kötülükle karşılık vermeyeceğiz. Âdem'in oğlu Hâbil gibi olacağız. Kardeşi ona "Seni öldüreceğim" dediği vakit O şöyle dedi: *"Eğer beni öldürmek için elini bana uzatacak olursan, ben seni öldürmek için elimi sana uzatacak değilim. Çünkü ben, âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım."*¹

5. Bize düşen, mücadelemizin İslâmî yönünü açıkça ilân etmektir. Bize göre Kudüs, sadece Filistinlilerin ya da Arapların değil, bütün Müslümanların sorunudur. Kudüs'ü, sadece Filistinlilerin meselesi olarak görenlere asla katılmıyoruz. Kudüs, dünyanın doğusundan batısına bütün Müslümanları ilgilendiren bir meseledir. Filistinler Kudüs konusunda mağlup olur ya da teslim olurlarsa tüm Müslümanlara düşen buna rıza göstermemeleri ve bu uğurda tüm imkânlarını seferber etmeleridir. Nasıl Mekke, Kâbe ve Mescid-i Haram, Suudî Arabistan'ın bir meselesi değilse, Kudüs ve Mescid-i Aksâ da böyledir.

6. Kudüs'ü kurtarmak için bir uluslararası bir İslâmî komite oluşturmalıyız. On üç asırdan fazla bir süre ümmetin tâbi olduğu gibi bugün de Müslümanlarca biat edilen, birliğimizi sağlayan ve bize önderlik yapan bir halifemiz olsaydı, ümmetten, Mescid-i

¹ Maide, 5/28.

Aksâ'yı kurtarmak için hemen harekete geçmelerini isteyecek, onlar da, İsrail'in gücüne ve silahına aldırmandan onun bu nidasına uyacaklardır. İsrail onların binlercesini yahut on binlercesini öldürse de bütün mücahitleri öldüremeyecek ve Müslümanların tümüne asla karşı koyamayacaktır.

Eğer bizi yöneten ve yönlendiren bir hilâfetimiz yoksa o zaman bunun yerini tutacak "Uluslararası İslâm Âlimleri Kongresi"ni oluşturmalıyız. Bu oluşum her türlü siyasi etkilerden ve resmi te-mayüllerden uzak olmalıdır ki, Müslümanlara yönelttiği karar ve beyanlarının bir bağlayıcılığı olsun. Bu kongrenin en önemli icraatı herkesin özlemini çektiği "Mescid-i Aksâ'yı Kurtarma Heyeti" adında uluslararası bir heyet kurmaktır.

7. Kurulacak bu heyetin görevi "Kudüs Fonu" adında tüm dünya Müslümanlarının –hatta tüm şerefli ve hür insanların- im-kânları ölçüsünde katkıda bulunabilecekleri uluslararası bir fon oluşturmaktır. Fonun amacı, yerleşim birimleri kuran, Kudüs halkı-nı sessiz sedasız göçe zorlayan, Mescid-i Aksâ'nın altında durma-dan kazılar yaparak bu mübarek mescidi yıkmak isteyen İsrail'in tehlikeli planlarına karşı koymak ve Kudüs ile Mescid-i Aksâ'yı kur-tarmaktır.

Bu tavsiyeleri hükümeti ve muhalefetiyle tüm Filistinlilere; Müslüman'ı ve Hristiyan'ıyla tüm Araplara; Arab'ı ve Acem'ıyla tüm Müslümanlara; doğuda ve batıda zulme düşmanlık besleyen tüm şerefli ve âdil insanlara yöneltiyorum. Onlardan, bizi bu haklı mücadelemizde desteklemelerini ve gücün hakkından değil hakkın gücünden yana olmalarını talep ediyorum.

Hak, er ya da geç galip gelecektir. Yüce Allah şöyle buyuruyor: *"Müminlere yardım etmek bizim üzerimizde bir haktır."*¹

¹ Rum, 30/47.

Dizin

A

ABD, 24, 33, 36, 38, 39, 40, 74, 88,
95, 96, 127, 132, 134, 135, 136,
137, 138, 139, 145, 155
Abdullah el-Havrânî, 149
Abdulmuizz Abdussettar, 63
Abdurrahman b. Avf, 21
Abdülhamit, 68, 69, 70, 71, 72
Abdülmuizz, 57, 58, 73, 74
Abdülmuizz Abdüssettar, 57, 74
Abraham Avidan, 103
Abraham Kuk, 99
Acem, 157
Âdem, 44, 156
Ahcârün Alâ Ruk'atî's-Şatranc, 93
Ahd-i Kadim, 60
Ahlâmû's-Suhyûniyye ve Edâilühâ,
92
Ahmed Yasin, 154, 156
Ahmed Yusuf el-Karî, 135, 139
Ahmet Cemal Paşa, 72
Ahmet Rıza, 72
Ahrâm, 32
Aksâ, 12, 16, 17, 18, 20, 24, 30, 52,
68, 75, 137, 138, 141, 144, 146,
148, 150, 152, 154, 156, 157
Ali b. Ebî Tâlib, 40
Almanya, 70, 102, 144
Âlûsî, 19
Amerika, 5, 6, 26, 27, 32, 33, 36, 37,
38, 39, 54, 69, 70, 85, 112, 122,
133, 134, 135, 139
Amr b. Âs, 21
Anadolu, 50

Anba Shenouda, 131
Arafat, 145, 146, 147
Arap, 4, 11, 13, 23, 24, 27, 29, 31,
32, 33, 34, 36, 43, 48, 53, 55, 64,
71, 73, 92, 94, 108, 120, 123,
134, 136, 142, 150, 151, 152,
154, 156
Araplar, 11, 13, 27, 28, 29, 32, 55,
59, 89, 113, 125, 131, 155
Arjantin, 54
Arz-ı Mev'ûd, 75
Ashkenazi, 121
Asitane, 69
Associated Press, 58
Aştoret, 116
Avrupa, 4, 26, 33, 37, 39, 74, 107,
127, 135
Avşalom, 116
Avusturya, 70

B

Bâbîâli, 69, 70
Babil, 36, 58, 60, 61, 62, 67
Babilliler, 57, 61, 66, 67
Bahru'l-Bakar, 109, 123
Balfour, 23, 111, 141
Balfour Deklarasyonu, 23
Basel, 23
Batı Şeria, 23, 94, 109, 142
Bedir Savaşı, 27
Belhâ, 77
Ben-Gurion, 101, 102, 121, 138
Benî İsrail, 87
Benî Kaynuka, 63, 64

Benî Kaynukâ, 48, 49
 Benî Kureyza, 48, 49, 63, 64
 Benî Nadîr, 48, 49, 63, 64
 Benjamin Cohen, 122
 Ben-Sihyun, 103
 Ben-Zion Dinor, 120
 Beyrut, 48, 69, 94, 132
Beyt'ül-Makdis, 21
Beyt'ül-Makdis, 17, 19, 20, 151
Beyt'ül-makdis, 68, 117
Bîr es-Sebi, 60
 Birleşmiş Milletler, 23, 24, 121, 123
 Britanya, 54, 111
 Buhârî, 17, 18, 25
 Burak, 16
 Bush, 74

C

Calvin, 126
 Camp David, 31, 95
 Camu, 151
 Carter, 74, 95
 Cavit, 72
 Cebrail (a.s), 16
Celîl, 60
 Cenevre Sözleşmesi, 149
 Ceyşü Muhammed, 143
 Cezayir, 34
 Chaim Weizmann, 54
 cihat, 13, 20, 21, 51, 52, 114, 143, 144, 151
 Clinton, 74

Ç

Çerkez, 72
 Çin, 38

D

Davilyon, 129

Davud, 58, 59, 60, 61, 62, 77, 106
 Davûd, 56
 Davut, 60, 115, 116
 Deyr Yasin, 87, 123, 144
 Dickson, 70
 Doha, 12, 147
 Dostoyevski, 129
Dünyâ Lü'betü İsrâîl, 93

E

Ebu Ammar, 145
 Ebu Fâris, 59, 78, 82
Ebu Ğuneym Tepesi, 28
 Ebu Hüreyre, 17, 21, 150
 Ebu Mâzin, 145
 Ebu Said el-Hudrî, 17
 Ebu Ümâme, 21, 151
 Ebu Ümâme el-Bâhilî, 21
 Ebu Zerr, 17
 Ehl-i Beyti, 11
 Ehl-i Kitab, 45
 Ehrâm, 135, 139
 el-Hasen b. Hâkân, 47
el-Usûliyyetü'l-İnciliyye, 125
 Emin el-Huseynî, 73, 141
 Endonezya, 34, 57
 Enver Paşa, 72
 Enver Sedat, 23, 97
 Eremya, 81
Esâtîru'l-Müessise li-Devleti İsrâîl, 93
 Eski Ahit, 55, 75, 77, 78, 81, 101, 115
 Eşiya, 90
 Evs, 48
 Ezher, 4
 Ezher-i Şerif, 141
 Ezra, 81

F

Falaşalar, 82, 121

Faruk Kaddumî, 149
 Fas, 34
Fehmi Hüveydî, 33
 Fethi Şikâki, 30
 Fethi Şikâkî, 110, 123
 Fırat, 26, 59, 60, 61, 110, 120
 Filistin, 5, 6, 18, 19, 23, 24, 25, 27,
 28, 29, 30, 31, 32, 43, 50, 53, 54,
 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 66,
 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75,
 78, 82, 94, 95, 97, 98, 102, 103,
 108, 109, 111, 118, 120, 122,
 133, 141, 142, 144, 145, 146,
 147, 148, 149, 150, 151, 154,
 156
 Filistinliler, 13, 28, 115, 145, 149,
 150
 Firavun, 11, 18, 98
 Folke Bernadotte, 30
 Franklin, 6, 132, 134
 Fransa, 39, 93, 127

G

Gandhi, 99
 Garaudy, 92
 Gazze, 23, 109, 142
 Genç Türkler, 71
 Golan, 60, 94, 142
 Golda Meir, 121
 Gordon, 100
 Graytis, 129
 Güney Afrika, 121
 Güvenlik Konseyi, 24, 142

H

Haaretz, 137
 Hâbil, 156
 Haçlı Savaşları, 34
 Hagana, 122
 Hahamlar Kongresi, 54

Haim Landau, 99
 Hâkimler, 56, 58
 Hâlid b. Velîd, 21
 Halid Meşal, 30, 110, 114, 123
 Halil, 109, 124
 Halîlullah, 76
 Hamas, 29, 110, 114, 143
 Hanna Misad, 132
Har Homa, 28
 Hasan el-Benna, 141
 Hassan Hallâk, 69
 Hassan Hathut, 77
 Hassan Hathût, 72, 73, 120
 Hayber, 49, 63, 110, 143
 Hazar, 44, 107
 Hazrec, 48
Hemeciyyetü't-Teâlîmi's-Sihyûniyye,
 132
 Hendek, 153
 Heykel, 52, 57, 138, 146, 151
 Heysem el-Kîlânî, 114
 Hezekiyel, 90
 Hristiyan, 29, 75, 95, 118, 125, 128,
 131, 132, 133, 139, 153, 157
 Hristiyanlar, 45, 46, 47, 50, 96, 131,
 132
 Hittin, 68
 Hicaz, 26, 110
 Hindistan, 57, 123, 151
 Hitler, 65, 144

I

Irak, 32, 33, 55, 110, 111, 123, 139

İ

İbn Abbas, 19
 İbn Atiyye, 19
 İbn Kesîr, 19, 20
 İbrahim, 5, 18, 43, 44, 45, 46, 55,
 56, 57, 61, 74, 75, 76, 77, 81, 83

İlyâ, 20, 59
 İlyâ', 20
 İlyah, 80, 81
 İlyas, 80
 İmadüddin Zengi, 34
 İmâdüddin Zengi, 68
 İncil, 45, 95, 96, 128, 132
 İngiliz, 72, 73, 119
 İngiltere, 40, 70, 73, 127
 İntifada, 154
 İrgun, 122
 İsa, 19, 46, 52, 62, 81, 106, 115
 İshak, 43, 55, 56, 75, 77, 81, 115
 İslâm, 4, 5, 6, 11, 12, 13, 16, 18, 20,
 24, 32, 34, 36, 40, 47, 48, 50, 51,
 52, 53, 67, 68, 72, 83, 107, 112,
 113, 123, 125, 131, 138, 139,
 144, 146, 148, 150, 151, 152,
 153, 154, 155, 157
 İsmail, 30, 43, 77, 83, 120
 İsmail el-Farukî, 30
 İspanya, 47, 72, 127, 129
 İsrâ, 5, 6, 13, 14, 15, 16, 18, 24, 63,
 64, 65, 87, 118, 144, 151
 İsrail, 5, 6, 13, 23, 24, 25, 26, 27, 28,
 29, 30, 32, 39, 43, 44, 45, 50, 51,
 56, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 65, 66,
 67, 74, 75, 77, 78, 79, 80, 85, 90,
 92, 93, 94, 95, 96, 97, 99, 100,
 101, 102, 103, 105, 106, 107,
 108, 109, 110, 111, 112, 113,
 114, 115, 118, 119, 120, 121,
 122, 123, 131, 132, 135, 136,
 137, 138, 139, 141, 142, 143,
 144, 145, 146, 151, 152, 153,
 154, 155, 156, 157
 İsrailiyat, 154
 İsrailoğulları, 18, 43, 48, 56, 60, 62,
 63, 64, 65, 66, 78, 79, 89, 106,
 115, 130
 İstanbul, 69, 70
 İsviçre, 23

İsyân, 100, 109
 İşçi Partisi, 25
 İttihat ve Terakki, 71, 72
 İzak Rabin, 28, 110
 İzzet Derveze, 91

J

Judas Magnes, 122

K

Kâbe, 14, 156
 Kâdi, 60
 Kahire, 135
 Kâmil eş-Şerîf, 96
 Karasu, 72
 Karnak, 60
 Katar, 141, 147, 156
 Katolik, 126, 127
 Kenan, 59, 131
 Kenanlılar, 55, 67
 Keşmir, 151
 Kıbrıs, 54
 kıtmîr, 117
 Kibbutz, 82
 Kitab-ı Mukaddes, 46, 74, 78, 79,
 130
 Klatskin, 102
 Knesset, 97, 120
 Kongo, 54
 Kubbetü's-Sahra, 137, 138, 144
 Kudüs, 3, 5, 11, 12, 13, 14, 15, 16,
 18, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 28, 29,
 53, 55, 59, 67, 69, 70, 75, 94, 96,
 109, 131, 135, 136, 137, 138,
 139, 141, 142, 144, 145, 150,
 151, 153, 156, 157
 Kur'an, 4, 6, 14, 16, 17, 20, 26, 49,
 52, 62, 67, 82, 87, 89, 90, 97,
 106, 108, 112, 116, 119, 128,
 130, 132, 146, 153

Kuveyt, 32, 98, 111
 Kuzey Afrika, 50
 Kürt, 34, 150, 156

L

Laurence Oliphant, 69
 Levi Eşkol, 102
 Lîa, 77
 Libya, 40, 139
 Likud, 25, 109
 Likud Partisi, 25
 Likut, 137
 Lockerbie Davası, 40
 Lord Moyne, 30
 Luis Lamia el-Farukî, 30
 Lut, 115
 Lût, 18
 Lübnan, 26, 27, 60, 69, 72, 82, 94,
 109, 110, 111, 121, 123, 142

M

Martin Luther, 126
 Mason, 127
 Masonlar, 71
 Max Nordau, 54
 Medine, 14, 17, 18, 20, 48, 49, 110
 Medine-i Münevvere, 14, 17
 Mekke, 14, 15, 16, 18, 20, 156
 Menahem Begin, 94, 97, 100, 109,
 120, 137, 154
 Menâr, 116, 118, 119
 Mescid-i Aksâ, 15, 16, 17, 24, 34,
 137, 138, 144, 154, 157
 Mescid-i Haram, 14, 15, 16, 17, 156
 Mescid-i Nebevî, 17
 Mescidü'l-Kibleteyn, 14
 Mesih, 46, 74, 75, 81, 106, 116, 128,
 129
 Mezopotamya, 61

Mısır, 4, 21, 23, 27, 31, 32, 36, 50,
 56, 57, 58, 60, 79, 82, 109, 110,
 111, 123, 131, 152
 Mika, 80, 81
 Miraç, 5, 13, 14, 15, 16, 24
 Moablılarla Ammonileri, 115
 Molek, 116
 Mossad, 110, 114
 Moşe Dayan, 96, 101
 Mozambik, 54
 Muâviye b. Ebî Süfyân, 21
 Muhammed, 11, 15, 20, 21, 41, 47,
 48, 49, 52, 59, 63, 67, 75, 76, 82,
 117, 128, 146, 148, 151
 Muhammed es-Semmâk, 125
 Muhammed Subeyh, 61
 Muhyiddin eş-Şerif, 123
 Musa, 18, 20, 45, 46, 52, 56, 60, 64,
 79, 80, 81, 90, 91, 97, 98, 101,
 129, 130
 Muvaffak ed-Deylemî, 129
 Müğâmere'l-İsrâîliyye fî İfrîkyâ, 96
 Müslim, 17, 52, 76, 120, 150

N

Nablus, 57, 61, 67
 Nakîb, 60
 nakîr, 117
 namaz, 14, 15, 17, 123, 154
 Nazi, 30, 96, 108, 110
 Nebukadnezar, 61, 67
 Nehar Gazetesi, 69
 Nehemya, 81
 Nesim Mazliyah, 72
 Nesim Ruso, 72
 Netanyahu, 25, 113, 138
 Netyanyahu, 110
 Nil, 26, 59, 60, 110, 120
 Nuh, 131
 Nureddin Mahmud, 34, 68

O

Ortadoğu, 94, 96, 151
 Oslo, 28, 113, 121, 141
 Oslo Barış Anlaşması, 28
 Osmanlı Devleti, 6, 68, 69, 70, 71

Ö

Ömer, 20, 21, 59, 67, 150

P

Pakistan, 123, 139
 Paul, 46
 Perez, 151, 152
 Philadelphia, 54
 Polonya, 107
 Popper, 99, 100

R

Rabin, 145, 146, 147
 Rahîl, 77
 Râid Salâh, 24
 Rauf Paşa, 69
Re's el-Âmûd, 28, 29
 Reagan, 74
 Reşid Rıza, 116, 119
 ribat, 13, 20, 151
 Roger Garaudy, 30, 93
 Romalılar, 59, 62, 66, 67
 Rus, 38, 129
 Rusya, 127

S

Sabra, 87, 109, 144
 sahra, 16
 Saîdî, 28
 Sami, 5, 43, 44, 107
 Samilik, 45

Sare, 55, 77
 Sargon, 61, 67
 Sebe, 19, 119
 Selahaddin el-Eyyûbî, 34
 Selahaddin Eyyûbî, 68
 Selânîk, 71
 semavî, 16, 45, 125, 137
 Sephardim, 121
 Sevbân, 35
 Seyfüddin Kutuz, 34
 Shakespeare, 129
 Sidretü'l-Müntehâ, 16
 Sina, 19, 20, 54, 56, 60, 121, 142
Sina Dağı, 19, 20
 Siyon, 69, 80
 Siyonist, 11, 23, 25, 53, 70, 71, 72,
 74, 98, 99, 101, 102, 109, 119,
 120, 121, 122, 123, 124, 131,
 144, 156
 Siyonistler, 11, 71, 83, 110, 120, 132
 Siyonizm, 6, 24, 43, 54, 70, 71, 75,
 92, 100, 102, 105, 119, 121, 122,
 125, 131, 147
 Sophronios, 59
 Sophronius, 20
 Sovyetler Birliği, 26, 27, 37, 112, 135
 Stern, 122
 Straws, 69
 Suriye, 27, 72, 82, 111, 121
 Suudi Arabistan, 110, 111, 156
 Süleyman, 19, 56, 61, 62, 63, 67, 75,
 78, 116, 137
 Süleyman (a.s.), 19
 sünnet, 46, 115
 Sünnet, 4
 Sünnetullah, 37
 Sünnî, 156

Ş

Şahak, 110
Şalim, 55

Şaravî, 63
 Şatila, 87, 109
 Şavul, 62
 Şekîm, 57, 61
 Şeûl, 56
 Şîb Eldavut, 120
 Şiî, 156

T

tağut, 51, 149, 153
 Talat Paşa, 72
 Talmud, 95, 103, 105, 125, 129, 131, 132
 Talmut, 52, 90, 109, 129
Târihu Benî İsrâîl Min Esfârihim, 91
 Tarkumiya, 124
 Taybe, 17
Tel el-Kâdi, 60
 Telaviv, 110, 122, 135
 Teslis, 46
 Tesniye, 56, 58, 64, 78, 79, 80, 90, 91, 112, 131
 Tevrat, 45, 46, 48, 52, 55, 56, 58, 64, 73, 74, 77, 81, 82, 90, 91, 95, 96, 98, 100, 101, 105, 106, 108, 109, 115, 130, 131, 132, 146
 Theodor Herzl, 23, 54, 70, 71
Thutmosis, 60
Tîn, 19
 Truman, 74
 Turancı, 71
 Türk, 34, 70, 72

U

Uganda, 54
 Ugandalı, 54
Uhud Medresesi, 97
 Uhud Savaşı, 27
 Ukrayna, 107
 Uluslararası Adalet Divanı, 40

Urkûb, 25
 Urşalim, 28, 55, 57, 59, 61, 62, 67
 Urşalîm, 57

Ü

Ümmü'l-Fahm, 24
 Ürdün, 30, 56, 82, 101, 114, 121, 136, 147

V

Vatikan, 70, 128
Venedik Taciri, 129

W

Weizman, 102

Y

Yahuda, 58, 67
 Yahudi, 5, 6, 25, 28, 29, 39, 45, 48, 54, 62, 67, 68, 69, 70, 92, 98, 99, 100, 101, 102, 107, 111, 112, 113, 118, 119, 120, 121, 122, 125, 126, 128, 129, 131, 132, 134, 137, 138, 142, 145, 149, 150
 Yahudiler, 5, 14, 21, 30, 40, 43, 45, 46, 47, 48, 50, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 60, 62, 64, 65, 66, 69, 71, 72, 73, 74, 75, 78, 79, 82, 94, 95, 98, 101, 103, 107, 111, 117, 121, 122, 125, 128, 129, 132, 133, 143
 Yahya Ayyaş, 123
 Yahya Ayyâş, 30, 110
 Yakub, 43, 55, 56, 75, 77, 81, 115
Yebûs, 55
 Yebusiler, 55
 Yehûd, 60, 90, 116, 143

Yehuda, 61, 62

Yehuza, 58

Yehûza, 57

Yeremya, 80

Yeruşaleml, 61

Yeruşalim, 80

Yeşu, 56, 58, 80, 115

Yeşû, 56, 58

Yuhanna, 81, 106

Yuşa, 81

Yûşa, 56

Z

Zahir Baybars, 34

Zebur, 82

Zeytûn, 19, 20

Zûlbâ, 77